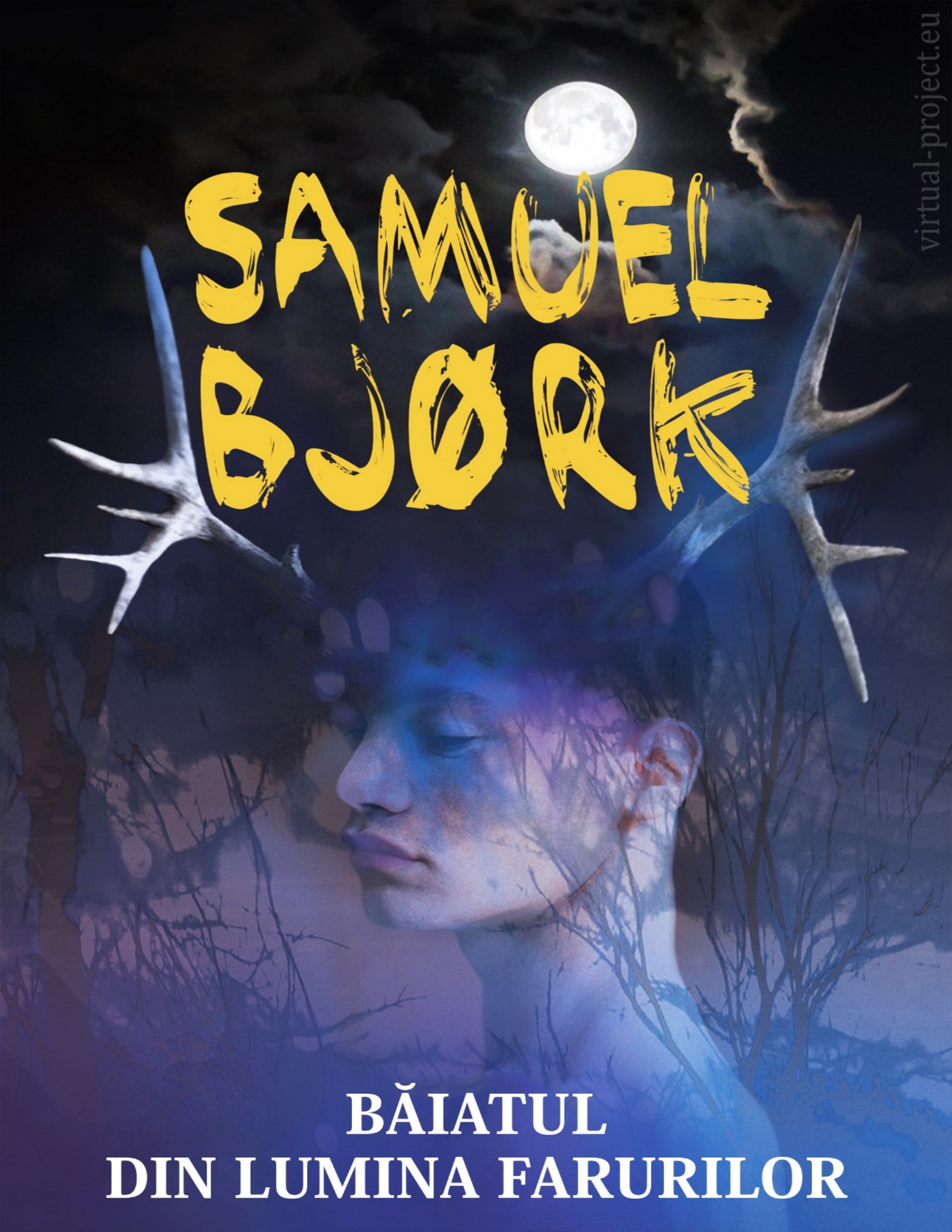

The background of the cover is a dark, moody image. It features a young man's face in profile, looking down, with a blue and purple color cast. Behind his head are large, white antlers. In the upper center, a full moon is visible against a dark, cloudy sky. The title 'SAMUEL BJØRK' is written in a bold, yellow, brush-stroke font across the middle.

SAMUEL BJØRK

BĂIATUL
DIN LUMINA FARURILOR

SAMUEL BJØRK

BĂIATUL

DIN LUMINA FARURILOR

Original: *De jongen in de sneeuw*
[*The Boy in the Headlights*] (2018)

Traducere din limba engleză:
LILIANA PELICI
prin LINGUA CONNEXION

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2021

În 1996, în ziua de Crăciun, un bărbat conducea prin munți, în drum spre casă, din Oslo. Avea șaptezeci și unu de ani, era văduv și își petrecuse Crăciunul cu fiica lui. De obicei, îi plăcea acest drum, din două motive. În primul rând, nu prea îi plăcea orașul, deși întotdeauna îi făcea bine să fie în preajma oamenilor mai tineri și a activității lor neîntrerupte. Al doilea motiv era peisajul magnific care îl înconjură. Păduri, întinderi largi, vârfuri de munte, lacuri; fiecare anotimp era la fel de uimitor. Cea mai bună parte a Norvegiei. Frumusețe adevărată cât vedea cu ochii. Iarna venise devreme în acel an și, când se așezase zăpada magică, era ca și cum ar fi condus printr-o carte poștală liniștită și feerică. De obicei. Bătrânul avea vederea slabă și încercase cu disperare să plece mai devreme ca să se bucure de drumul până acasă. La lumina zilei. Doar că, de data asta, nu plecase destul de devreme. Nu-i plăcea întunericul. Când stătea acasă, în fața șemineului, era bine – atunci nu îl deranja deloc că lumea se învârtea pe axa ei și că era rândul lui să fie înconjurat de noapte, nu îl deranja deloc; din când în când, putea fi chiar confortabil, își turna un păhărel de tărie. Se ghemuia pe canapea, sub o pătură, în timp ce animalele sălbatice nocturne se trezeau afară și se făcea atât de frig, că pereții groși de cherestea scârțâiau. Dar să fie afară, pe drumuri? Atât de departe de casă? Nu, nu-i plăcea asta. Bătrânul încetini și își apropie mai mult fața de parbriz. Își cumpăraseră faruri de mașină foarte luminoase pentru urgențe ca aceasta și le aprinse când norii de pe cer blocau ultima rază slabă de lună. O întunecime înghețată și mută se întindea pretutindeni. Bătrânul inspiră adânc și se gândi, pentru scurt timp, să oprească mașina și să rămână acolo peste noapte. Era o nebunie, bineînțeles. Erau aproape – 20°C afară și era la kilometri distanță față de oricare dintre zonele populate. Putea face doar un lucru, și acela era să continue să meargă mai departe, cât de bine putea. Bătrânul era gata să pornească radioul ca să găsească un post care să-l țină treaz, când farurile lui surprinseră ceva ce îl făcu să își trântască ambele picioare pe podeaua mașinii.

Doamne ferește!

Era o creatură pe drum, în fața lui.

Ce...?

Cincizeci de metri.

Douăzeci de metri.

Zece metri.

*Apăsă pedala de frână cu frenezie, simțindu-și inima sărindu-i în gât,
cu degetele albindu-i-se pe volan și cu lumea aproape făcând implozie în
fața lui înainte ca mașina să se oprească, în cele din urmă.*

Bărbatul găfâi.

Ce naiba?

Un băiețel stătea pe drum, în fața lui.

Nu se mișca.

Buzele îi erau învinețite.

Și avea coarne de cerb pe cap.

PARTEA ÎNTÂI

APRILIE 2013

Capitolul 1

Băiatul cu părul creț stătea pe scaunul din spate al bărcuței, încercând să fie foarte cuminte. Îl privea pe furiș pe tatăl lui, care avea vâslele, și simțea că se îmbujora de fericire. Își vedea tatăl din nou. În sfârșit. Trecuse ceva vreme de la ultima lor întâlnire, de când mama lui aflase ce se întâmplase în acea călătorie. În casa tatălui lui, în adâncul pădurii – în munți, practic –, casa pe care mama lui o numea colibă. Băiatul încercase să-i explice că era în ordine că tatăl lui nu încălzea cinele pe care ea le gătea pentru el, că fuma înăuntru și păstra o armă în camera de zi, pe care o folosea ca să împuște potârnicchi, nu oameni, dar mama lui refuzase să-l asculte. Gata cu vizitele; chemase chiar și poliția, sau poate nu chiar poliția, dar pe cineva care venise acasă la ei, vorbise cu el la masa din bucătărie, scrisese anumite lucruri într-un caiet și, după aceea, nu i se mai permisesse să-și vadă tatăl. Până atunci.

Băiatul voia să-i spună tatălui lui că citise cărți de la ultima lui vizită. Despre pescuit. La bibliotecă. Să-i spună că învățase numele multor pești – coregon, fântânei, păstrăv, somon – și că știa că nu aveau să găsească știucă într-un lac ca acesta pentru că știucii îi plăcea să se ascundă în stuf. Nu era stuf aici, doar mlaștină până la marginea apei, dar nu spusese nimic pentru că învățase să nu spună. Când mergea la pescuit, nu trebuia să vorbească; doar foarte încet și doar dacă tatăl lui vorbea primul.

— Prima călătorie până la Svarttjønn din anul ăsta, îi șopti tatăl lui și îi zâmbi.

— Și e specială de fiecare dată, îi răspunse băiatul în șoaptă și simți încă o dată minunata senzație de iubire care îl cuprindea oricând tatăl lui se uita la el.

Băiatul încercase să îi explice asta mamei lui de nenumărate ori. Despre tatăl lui. Cât de mult îi plăcea să fie acolo. Să vadă păsările de la fereastră.

Să simtă mirosul copacilor. Că banii nu erau singurul lucru care conta, că nu era vina tatălui lui că nimeni nu voia să-i cumpere desenele, că era în ordine să mănânce cina fără să se spele întâi pe mâini și fără o față de masă, dar ea refuza să-l asculte și, uneori, își găsea cuvintele atât de greu, că, în cele din urmă, renunțase să mai încerce.

Să fie cu tatăl lui.

Își ridică ochii spre nori și speră că aveau să dispară în scurt timp și să facă loc stelelor. Atunci aveau să vină peștii. Își îndreptă privirea încă o dată spre tatăl lui, spre brațele lui puternice, care trăgeau în liniște vâslele prin apa aproape la fel de neagră ca smoala, și fu tentat să-i spună că și el făcuse exerciții fizice și, în curând, ar fi putut să vâslească, dar nu spuse nimic. Nu mergea la sala de sport la care mergea mama lui – copiii nu aveau voie, și el avea doar zece ani –, dar se antrenase acasă, în camera lui – făcea flotări și abdomene, practic, în fiecare după-amiază, de aproape șase luni. Se studiase în oglindă de câteva ori, dar mușchii lui nu crescuseră foarte mult. Nu conta, măcar încerca. Poate vara viitoare. Până atunci, poate că antrenamentul avea să dea rezultate. Băiatul cu părul creț încercase să își imagineze cum ar fi fost. Ar fi intrat pe poartă cu rucsacul lui, poate purtând unul dintre tricourile pe care le purtau bărbații de la sala de sport a mamei lui, bărbați cu brațe mari, mușchi mari, care puteau să vâslească ușor, apoi tatăl lui ar fi putut să stea pe scaunul din spate, în timp ce fiul lui ar fi tras vâslele prin apă.

— Nu există călătorie de pescuit adevărată fără bere. Tatăl lui îi făcu cu ochiul în timp ce își întinse mâna printre picioare și deschise încă una dintre dozele verzi de pe fundul bărcii.

Băiatul îi răspunse dând din cap, deși știa că acesta era unul dintre lucrurile despre care mama lui discutase cu vizitatorii, despre cum tatăl lui bea prea mult și era iresponsabil. Lacul Svarttjøn. Minunatul și izolatul lac de munte despre care știau puțini oameni, iar acum ei doi erau, în sfârșit, pe lac împreună, așa că încercă din răputeri să nu se mai gândească la asta. La faptul că mama lui spusese că nu avea să mai fie o dată viitoare. Gata cu vizitele la tatăl lui. Asta putea fi ultima.

— Prima aruncare? șopti tatăl lui, punând vâslele în barcă.

— Muscă sau linguriță rotativă? întrebă băiatul în șoaptă, știind că asta era important, deși încă nu înțelegea de ce.

Tatăl lui luă încă o înghițitură din bere și se uită la nori, apoi peste apa întunecată.

— Tu ce crezi?

— Linguriță rotativă? Încercă băiatul, oarecum șovăitor la început, dar simți furnicături de fericire în obraji când tatăl lui dădu din cap, îi zâmbi și deschise cutia cu momeli de lângă el, de pe scaun.

— E prea întuneric pentru muscă, nu crezi?

— Da, dădu băiatul din cap; se uită la nori și se prefăcu, pentru un moment, că nu observase că cerul nu era la fel de înstelat precum trebuia să fie.

— Poftim, spuse tatăl lui, când atașă cârligul colorat de capătul firului undiței.

Fu un moment solemn când băiatul luă undița pe care tatăl i-o înmână și, chiar dacă știa ce avea să spună tatăl lui după aceea, se prefăcu că învață ceva nou când tatăl lui îi zise încet:

— Ține-o scurtă, ca să nu dăm de fund, bine?

— Bine, spuse băiatul și aruncă undița peste bord.

Ținu strâns. Ridică undița. Trase înapoi. Dădu drumul la momentul potrivit. Băiatul cu părul creț se îmbujoră de emoție din nou când văzu ochii tatălui lui, care îi transmiteau că făcuse totul corect în timp ce cârligul colorat zbură prin aer și lovi apa neagră cu un pleoscăit aproape inaudibil.

— Nu prea mult, murmură tatăl lui, deschizând o altă bere. Se face ușor.

Băiatul făcu așa cum îi spuse tatăl lui și, brusc, simți o dorință puternică de a-i spune mamei lui că se înșela. În legătură cu barca. Și lacul. Voia să fie cu tatăl lui. Indiferent ce ziceau oamenii cu caiete. Poate chiar să se mute acolo? Să hrănească păsările? Să-l ajute pe tatăl lui să repare acoperișul? Să repare dalele de piatră de pe trepte, cele desprinse? Era atât de adâncit în gândurile lui despre cât de minunat ar fi fost, că era să uite că ținea undița.

— A mușcat!

— Ce?

— A mușcat ceva!

Băiatul se trezi din reverie când își dădu seama că undița începuse să se îndoiaie. Încercă să rotească firul, dar de-abia putea mișca manivela.

— E unul mare! strigă băiatul, uitând că trebuia să vorbească încet.

— La naiba, spuse tatăl lui, mișcându-se pe scaunul din spate. Prima ta aruncare – ești sigur că n-ai prins ceva de pe mal?

— Nu... cred... spuse băiatul, trăgând de captura lui cât de tare putea. Era atât de grea, că trăgea barca mai aproape de mal.

— Ia uite că vine, spuse tatăl lui, apoi zâmbi și își întinse mâinile peste

marginea bordului. O, Iisuse! exclamă el.

— Ce e?

— Nu te uita, Thomas, strigă tatăl lui în timp ce captura lor se apropie de barcă.

— Tată?

— Întinde-te pe fundul bărcii. Nu te uita!

Voia să asculte cu disperare, dar nu-i mai funcționau urechile.

— Tată?

— Jos, Thomas, nu te uita!

Dar el se uită oricum.

La fata care zăcea în apă, sub ei.

La fața ei albă și vânătă.

La ochii ei deschiși.

La hainele ei plutitoare și umede; haine complet nepotrivite pentru pădure.

— Tată?

— Întinde-te jos, Thomas! La naiba.

Băiețelul nu mai reuși să vadă nimic înainte ca tatăl lui să sară de pe scaun.

Și să-l împingă pe fundul bărcii.

Capitolul 2

Karoline Berg nu se temea să zboare. Era doar o scuză. Adevărul era că se temea să meargă oriunde. Prefera să stea acasă. Îi plăceau obiceiurile ei – nu, *avea nevoie* de obiceiurile ei.

— Mamă, te rog, vino și vizitează-mă.

— Mi-ar plăcea, Vivian, dar știi că mi-e frică de zbor...

— Atunci ia trenul.

— Și să stai blocată într-un compartiment închis ermetic, timp de șaisprezece ore, cu niște necunoscuți?

— Nu, înțeleg, doar că mi-ar plăcea foarte mult să mă vezi când dansez.

— Dar te-am văzut când dansai, Vivian. De multe ori.

— Știu, dar nu vorbim despre Centrul de Arte Bodø. Asta e Opera din Oslo, mamă. Opera! Ți-am spus că am fost acceptată în ansamblul lui Alexander Ekman? Voi dansa în *Lacul lebedelor*. *Lacul lebedelor*! Nu-i așa

că e minunat?

— E minunat, Vivian. Felicitări, draga mea.

— Mamă, îmbătrânești înainte de vreme, acolo, de una singură. Te rog, vino în Oslo. Putem ieși la cină. Ai auzit de Maaemo? E în Ghidul Michelin și în toate. Am putea...

Bineînțeles că voia să își vadă fiica dansând.

Doamne, nu își dorea nimic mai mult.

— Ne vedem data viitoare când vii acasă. Nu putem să o lăsăm așa?

— Bineînțeles, mamă. Ascultă, trebuie să plec, avem o repetiție. Ești bine?

— Sunt bine, Vivian. Nu-ți face griji pentru mine.

— Bine, mamă, vorbim în curând.

— Ar fi bine.

Doamne, când devenise totul așa?

Zilele doar veneau și treceau.

Ce se-ntâmplase cu viața ei?

Viața la care visase?

Avea patruzeci și doi de ani, dar se simțea ca de o sută, își mânca sandviciul cu creveți la prânz, la Sydvest, în fiecare sâmbătă; nimeni nu o spunea cu voce tare, dar știa că prietenii ei râdeau de ea. Aceiași vechi prieteni pe care îi avusese dintotdeauna. Făcuseră școala împreună și avusese foarte multe planuri. Să călătorească în India. În Africa. Să culeagă mere în Guatemala. Să cânte la chitară pe o stradă din Amsterdam. Ceilalți, nu, ei nu aveau planuri dincolo de căsătorie, copii, o slujbă la consiliu sau la supermarketul local – sigur, nu plecau niciodată din Bodø –, dar acum i se părea că toți fuseseră prin lume: toți, cu excepția ei.

Vivian mersese în Oslo, pentru o audiție, în primăvară, în urmă cu doi ani. Puternica și minunata Vivian, care sosise pe neașteptate, practic, de nicăieri. Din aeroportul Bodø, de unde avioanele zburau din toată lumea; soldații NATO veneau aici pentru exerciții. Karoline Berg avea pe atunci douăzeci de ani și nicio grijă pe lume. El era un englez care o lăsă cu burta la gură și fără nicio adresă.

Era vina lui?

Luke Moore din Leeds, pilotul chipeș cu bucle brunete.

„N-ai mers niciunde, Karoline?”

E doar vina ta.”

Locuia într-un apartament mic, la o aruncătură de băț de aeroport, dar

niciodată nu intrase în el.

Nu mersese niciunde.

— *Trebuie să mergi în Alicante. E minunat, chiar e.*

Spuse Mette.

Aceasta fusese una dintre cele mai bune prietene cândva, dar nu mai era. Acum avea un soț, copii, o casă mare în Hundstad și mergea în concediu, în fiecare vară, în locuri foarte îndepărtate de Bodø.

— *Mă refer la Key West. Am auzit că a fost grozav, dar, pe bune?*

Spuse Synnøve.

Care se chinuise în școală, dar apoi reușise să pună mâna pe un om de afaceri din Harstad, căruia îi plăcea să călătorească cu iahtul și să investească în proprietăți străine.

Râdeau de ea, da, exact asta făceau.

De câte ori intrau pe ușile supermarketului.

Nu cu voce tare, dar își dădea seama de pe fețele lor.

— Doriți bon? Aveți nevoie de o pungă?

Doamne, cât ura zgomotul acela.

Franzelă integrală.

Bip.

Lapte.

Bip.

Patru doze de Coke, ofertă specială.

Bip.

Ești urâtă.

Bip.

Nu vei reuși nimic în viață.

Bip.

Dar, în secret – o, dacă ar fi știut! –, sunase la un număr pe care îl găsisese pe internet. Băuse câteva pahare de vin roșu ca să aibă curaj. Și, da, sunase de câteva ori fără să spună nimic, cu palmele transpirate, dar, în cele din urmă, la a treia încercare, îndrăznise să deschidă gura.

Un psiholog.

Iisuse Hristoase, mai mult măciniș pentru moara de bârfe, încă o persoană care să râdă de ea, dar sunase oricum.

Slavă Domnului.

Aeroportul Bodø.

Locuise lângă el aproape treizeci și cinci de ani, dar niciodată nu pusese

picioarul dincolo de ușile lui.

Karoline Berg trase geamantanul mare, nou și roșu, pe ultima porțiune până la intrare, apoi se opri ca să-și recapete răsuflarea.

Ce spusese psihologul?

„Pași mici.

Bine, poți să faci asta, Karoline.”

Își vedea reflexia în ușile glisante lucioase. Aproape că putea să le atingă, dar i se părea că erau pe altă planetă. Își cumpărase haine noi. Fusesse la coafor. După ce reușise, în sfârșit, să facă acel apel telefonic, făcuse tot ce îi spusese el. Nu imediat; nu, inițial, se consumase din cauza disprețului de sine. De parcă ar fi curs murdărie din gura ei oricând o deschidea. Îi pusese foarte multe întrebări personale. Lucruri la care nici măcar nu se gândise. Care a fost relația cu tatăl tău? Cum te-ai înțeles cu mama ta? Fusesse amețită, îi fusese greață; gânduri și sentimente tulburătoare pe care nu știa că le avea o ținuseră trează noaptea. Dar, după câteva săptămâni, ceva păru să se relaxeze. Era ca o avalanșă. Când începu să se deschidă, nu se mai putu opri.

Zâmbi reflexiei ei.

„Cât de bine arăți, Karoline.

Te descurci foarte bine, Karoline.

Ai o haină nouă, Karoline. Îți stă bine cu ea.”

Îi dăduse teme pentru acasă.

„Trebuie să înveți să te iubești pe tine însăși.”

Oslo?

Capitala.

Voia să meargă acolo de foarte mult timp.

Să vadă palatul regal. Parlamentul. Poarta Karl Johans. Teatrul Național. Statuile din Parcul Frogner. Și, ultima, dar nu cea din urmă, Opera.

Inspiră adânc și se forță să facă ultimii pași. Își mișcă un picior. Apoi celălalt. Era înăuntru. Era în sala de pleări. Se simți puțin amețită, dar nu se opri. „Vei fi bine, Karoline. Aproape ai ajuns. Ghișeul de check-in e acolo.” Un ecran albastru. SK4111. SAS. Destinație Oslo. Plecare 12.35.

„Vin, Vivian.

Mămica vine să te vadă cum dansezi!”

Capitolul 3

Holger Munch se simțea ca un idiot în timp ce stătea la fereastra micului lui apartament, aprinzându-și a patra țigară din acea zi. Primăvara venea în Oslo și copacii din jurul Stadionului începuseră să se înverzească, dar acela era singurul lucru care îl făcea să se simtă puțin mai bine. Fusese o iarnă grea. *Nu, fusese o iarnă grozavă și acela era motivul pentru care acum se simțea ca un prost.* Fusese în concediu pentru motive personale. Miriam, fiica lui, fusese rănită grav. Își luase liber de la serviciu ca să o ajute să își revină. Tragedia îi apropiase familia din nou. Trecuseră mai bine de zece ani de când plecase din casa familială din Røa, dar, în timpul iernii, fu ca și cum nefericirea lor din trecut fusese uitată, aproape ca și cum divorțul lui de Marianne nu se întâmplase. La început, Miriam fusese în spital, dar, când începuse să își revină, o mutaseră acasă, în Røa. Iar el o urmase. Rolf, noul soț al fostei lui soții, se mutase altundeva ca să îi facă loc lui Miriam, iar Munch profitase de ocazie ca să îi ia locul. În scurt timp, fu aproape la fel ca în vremurile de demult. Dar ar fi trebuit să știe că asta nu putea dura mult timp. Ce idiot fusese. Cinele în jurul mesei scumpe din sufragerie. Cea pe care el și Marianne o cumpăraseră cu multă vreme în urmă, când el fusese făcut detectiv criminalist și, în sfârșit, aveau niște bani în plus de cheltuit. Serile de vineri în fața televizorului, ca o familie normală. El și Marianne, împreună, pe canapea, cu nepoata lor, Marion, între ei. Erau să o piardă pe Miriam și ar fi trebuit să știe că de aceea se comportase Marianne așa. De parcă ar fi fost vremurile de demult. De parcă erau din nou împreună.

Nici nu îl învinuise vreodată, deși el era motivul pentru care fiica lor era să își piardă viața. Sau poate că nu el era motivul. Unitatea specială vânase un criminal sucit și Miriam fusese ultima lui victimă. Sau, mai degrabă, ar fi putut fi ultima lui victimă. Munch trase încă o dată din țigară și dădu din cap. Simțea că încă nu își depășise teama de a-și pierde fiica. Dacă...? Dacă...? Dar ea își revenea. Din fericire. Așa că se alinase cu această fantezie. El și Marianne. Miriam. Și micuța Marion. Ba chiar începuse să poarte din nou verigheta, ca un idiot ce era, și credea că ea o văzuse. După câteva zile, venise afară, unde el fuma.

— *Ascultă, Holger, trebuie să vorbim...*

O văzuse în ochii ei.

— *Rolf se întoarce mâine...*

El doar dăduse din cap. Își împachetase puținele bunuri și plecase din casă cu coada între picioare – din nou.

Era un prost.

Se comporta ca un adolescent îndrăgostit.

La ce se gândise?

Holger Munch stinse țigara fumată pe jumătate în scrumiera de la fereastră și era pe punctul de a-și aprinde alta, când îi sună telefonul mobil.

Numele de pe ecran.

Nu îl mai văzuse de multă vreme.

Anette Goli.

Geniala avocată de drept penal care menținuse unitatea specială în absența lui.

— Da. Munch la telefon.

— Bună, Holger, spuse ea cu o voce prietenoasă.

Holger Munch condusese unitatea specială cu baza în Mariboesgate mai bine de zece ani și, în acest timp, alcătuisese o echipă cu cei mai talentați detectivi ai Norvegiei. Anette Goli era categoric una dintre ei. Desigur, erau vremuri în care unitatea lui și sediul poliției din Oslo de la Gronland se băteau cap în cap. Lui Munch îi plăcea să facă lucrurile în felul lui și nu toți apreciau asta. Mikkelson, șeful lui, era unul dintre acei oameni. Munch era convins că, dacă echipa lui nu ar fi avut o rată impecabilă de rezolvare a cazurilor, Mikkelson i-ar fi mutat pe toți înapoi la sediul poliției ca să poată sta cu ochii pe ce făceau. Totul era despre politică și control, iar Anette Goli juca adesea rolul diplomatului. Era lipiciul care ținea cele două organizații împreună.

— Ce mai faci? spuse Goli. Și cum se mai simte Miriam?

— E bine, îi răspunse Munch, întinzându-și mâna după altă țigară. Tot mai bine în fiecare zi – ba chiar a început să vorbească din nou. Se bâlbâie, dar asta se va ameliora cu timpul.

— Mă bucur să aud asta. Vocea lui Goli deveni mai tristă. Îmi pare rău că te întrerup, dar trebuia să știu. Te-am sunat și ca să te anunț că Mikkelson vrea să pornească unitatea specială și să lucrezi din nou. Fără presiuni, bineînțeles, și doar dacă ești pregătit să te întorci.

— E vorba despre fata din lac?

— Da. Ai auzit despre ea?

Munch trăise într-o bulă imaginară creată de el, în Røa, și încercase să țină realitatea departe, dar această crimă fusese imposibil de evitat. Mass-media vorbise aproape doar despre ea. O tânără care purta un costum de balet fusese găsită moartă la marginea unui lac de munte izolat.

— Am auzit, spuse Munch. Știm cine e?

— Vivian Berg, în vârstă de douăzeci și doi de ani, o dansatoare la Baletul Național Norvegian.

— Bine. Era din zonă?

— Era originară din Bodø, dar locuia în Oslo, așa că Mikkelsen vrea să ne ocupăm de investigație.

— A fost raportată ca persoană dispărută? întrebă Munch, simțind că instinctele lui începeau să se aprindă din nou.

O tânără într-un costum de balet?

Într-un lac de munte izolat?

Știa că își ținuse capul în nisip multă vreme și că nu avea niciun sens să continue să facă asta. Era din nou în apartamentul lui mic, singur, cu verigheta din nou, în siguranță, în dulapul din baie.

— Nu, din nu se știe ce motiv, nu a fost raportată.

— Atunci de unde știm cine e?

— Mama ei a venit cu avionul din Bodø ca să-i facă o vizită surpriză și i-a găsit apartamentul gol.

— Îngrozitor.

— Exact. Ce crezi? Ești pregătit? Să pornim motorul? Să punem unitatea specială din nou pe picioare?

— Cine se ocupă de investigație acum?

— Kripos, Agenția Națională de Combatere a Criminalității, dar doar deocamdată. E a ta când ești pregătit.

— Ești în birou acum?

— Da.

— Ajung acolo în douăzeci de minute, spuse Munch și închise telefonul.

Capitolul 4

Mia Krüger era să lipească cu bandă adezivă ultima cutie de carton când Skype-ul bipui pe laptopul ei, care era deschis pe măsuța de cafea pe care o avea în față. Femeia de treizeci și trei de ani zâmbi când văzu cine o suna.

Vara nesfârșită.

Șase luni pe o barcă cu pânze în Caraibe.

Își ridică ceașca de cafea de pe podea și se așează confortabil pe canapea, băgându-și picioarele sub ea.

— Bună, Mia, ce mai faci? Ți-ai rezervat biletul de avion?

Viktor Vik. Un vechi coleg care părăsise Norvegia înghețată și poliția cu mulți ani în urmă ca să își urmeze visurile.

— L-am rezervat ieri, spuse Mia. Voi zbura via New York, apoi spre sud, până la tine.

— Grozav. Fața bronzată de pe ecran îi zâmbi. Când trebuie să sosească avionul tău?

— Vinerea viitoare. Vei fi ajuns în St. Thomas până atunci?

Un ospătar cu pielea închisă la culoare apăru în spatele lui Viktor și puse pe masă o băutură cu o umbreluță în ea.

— Nu, suntem andocați în Road Town, pe Tortola. E prea aglomerat aici.

— În St. Thomas?

— Da, e un port de croazieră. Și aici coboară toți turiștii americani.

— Vrei să vin la tine, pe Tortola?

— Nu, nu, spuse Viktor Vik, scoțând câteva bancnote din buzunarul cămășii lui hawaiiene.

Ospătarul dădu din cap și dispăru de la masă. Mia văzu un palmier în fundal. Un ventilator. Un cuplu care se îmbrățișa în apropiere, râzând în timp ce treceau; fiecare căra o băutură, ea purta bikini alb, iar el era la bustul gol.

Caraibe.

Nu-i venea să creadă că era adevărat.

— Te vom lua noi. Nu e niciun deranj. Pfu, e cald azi, cum e acolo? Încă e iarnă în Norvegia?

Îi făcu cu ochiul și își șterse fruntea cu dosul mâinii.

— Nu, începe să arate a primăvară aici, spuse Mia, aruncând o privire pe fereastră.

Un soare cu dinți arunca raze slabe în camera de zi aproape goală. Aprilie. Primăvară în Oslo. 13°C. întunericul dens care se întinsese peste capitală toată iarna dispăruse, în sfârșit, dar lumina slabă a soarelui era nimic în comparație cu ce o aștepta.

Insulele Virgine.

— Aici e vară tot anul. Viktor Vik zâmbi și sorbi din băutura lui. Chiar sunt bucuros că am reușit să organizăm asta, Mia. Va fi grozav să te văd din nou. O să mă suni când urci în avion, ca să știu că ești pe drum?

— Bineînțeles. Cred că trebuie să aterizez în St. Thomas vineri, pe la unu după-amiaza.

— Da, mi se pare că e avionul de dimineață din New York, spuse Viktor. Te anunț dacă trebuie să acostăm altundeva, bine?

— Sună grozav.

— Vara nesfârșită te așteaptă. Viktor Vik zâmbi din nou și își ridică băutura pentru ultima dată înainte de a apăsa o tastă de pe tastatură și a dispărea.

Mia Krüger închise ecranul și se simți zăpăcită de bucurie.

Șase luni pe o barcă.

De ce nu se gândise la asta mai devreme?

Tatăl ei, acasă, în bucătăria din Åsgårdstrand, aplecat deasupra revistelor cu bărci, la care era un abonat fidel.

— Uită-te la asta, Mia, o J-Class Endeavour. Ai văzut vreodată ceva atât de frumos?

Avea opt ani pe atunci. Una dintre puținele dăți când îl avusese doar pentru ea. Sigrid, sora ei geamănă, fusese plecată la o activitate sau alta. Balet. Cor. Călărie. Fuseseră foarte diferite: Sigrid întotdeauna activă, Mia mai reticentă, nu se simțea atât de confortabil când trebuia să facă ceva. Două fete născute în același timp, o legătură pe viață, și totuși foarte diferite.

— *Eu voi fi Frumoasa Adormită, iar tu vei fi Albă ca Zăpada.*

— *Sigrid, de ce trebuie să fiu întotdeauna Albă ca Zăpada?*

— *Pentru că tu ești brunetă, iar eu sunt blondă, nu înțelegi?*

— *Nu. Sunt o idioată.*

— *O idioată? Să nu mai spui niciodată asta. Mia, tu ești cea mai deșteaptă persoană pe care o cunosc.*

Mia Krüger își închise laptopul și își puse cafeaua din nou pe podea.

„Nu te mai gândi la asta.

S-a întâmplat în trecut.”

Lipi cu bandă adezivă clapele cutiei de carton și își găsi markerul. Petrecu o vreme încercând să hotărască ce să scrie, dar, în cele din urmă, rămase la o etichetă simplă.

Mia cără cutia în dormitorul mic, unde se alătură celorlalte. Amintiri. În sfârșit, avusese puterea de a înfrunta un trecut dureros. La ultima cutie fusese cel mai greu. Îi fusese greu să se uite mai ales la un album foto. *Albumul Miei*. Mama ei îl făcuse doar pentru ea. Era o fotografie cu Mia ca bebeluș într-un cărucior pe copertă, singură într-o fotografie măcar o dată, apoi urmau câteva pagini: *Mia și Sigrid la a doua aniversare. Sigrid și Mia dansând. Tati a cumpărat o nouă mașină!* Copilăria ei în Åsgårdstrand documentată așa cum numai un album din anii '80 putea să o facă. Amintiri colorate, dar estompate, care îi provocară imediat o dorință de a fugi în baie

și a răsuci capacul uneia dintre sticlulele cu pastile, pentru a-și ușura durerea. Dar nu făcuse asta, bineînțeles că nu o făcuse.

Pentru că și acela era gol.

Gata cu pastilele.

Fiecare dulap era gol.

Gata cu sticlele.

În urmă cu patru luni, fusese mai frig în interiorul ei decât dincolo de ferestre. Alcool și pastile. Se amorțea tot timpul împotriva unei lumi căreia nu putea să-i facă față.

Sora ei geamănă, Sigrid, murise din cauza unei supradoze de heroină în urmă cu mai bine de zece ani. Părinții îndoliați muriseră la scurt timp după aceea.

Anul trecut, Mia se mutase într-o casă de pe coasta Trondelag și hotărâse să li se alăture.

Să își ia viața.

„*Vino, Mia, vino.*”

Sigrid, într-o rochie albă, alergând printr-un lan de grâu galben, făcându-i semn să o urmeze.

Ce idioată fusese.

Încă îi era rușine când se gândea la asta.

Mia se uită pentru ultima dată la cutiile de carton, închise ușa în urma ei și se întoarse în camera de zi.

O nouă viață.

Șase luni pe o barcă.

Zâmbi din nou, puse ceașca de cafea goală pe tejgheaua din bucătărie și se pregăti să facă un duș când cineva sună la sonerie. Merse în hol și văzu o față cunoscută prin vizor. Vecinul ei, Alexander, un tânăr de aproape treizeci de ani, în compania unei blonde despre care ea credea că trebuia să fie sora lui.

— *Te-ai gândit să-ți închiriezi apartamentul?*

Cât timp ești plecată?

Ea trece printr-o perioadă grea...

Mia Krüger se gândise să își vândă apartamentul și să întoarcă spatele orașului Oslo, dar întotdeauna avusese o slăbiciune pentru oamenii care aveau nevoie de ajutor. Și în privința asta, ea și Sigrid fuseseră foarte diferite. Sigrid fusese întotdeauna mult mai dură; Mia întotdeauna sensibilă la mediul din jurul ei. Uneori, se simțea aproape transparentă. O polițistă.

Evident, nu era o alegere strălucită de profesie pentru cineva ca ea. Erau vremuri în care răul de peste tot din jurul ei aproape că o distrugea. La început, plănuise să studieze literatura. De când era mică, evadase în lumea ficțiunii, un refugiu față de toate impresiile puternice din jurul ei. Și încercase – se înscrișese la Universitatea Blindern, frecventase câteva cursuri, dar nu dăduse niciun examen. Cititul cărților i se păruse lipsit de sens în timp ce Sigrid era fără adăpost, pe străzi, injectându-se pe pragurile ușilor – nu, trebuia să facă ceva practic. Așa că depusese o cerere la Academia de Poliție aproape din întâmplare și, dintr-un motiv ciudat, se descurcase foarte bine acolo. De parcă era născută pentru asta. Munch o alesese pentru unitatea specială înainte să termine cursul. Îi plăcuse de la început. Sprijinul echipei. Oamenii foarte inteligenți și calificați. Senzația de a contribui la ceva. De a deveni un scut împotriva acestei suferințe. Dar se dovedise a fi o sabie cu două tăișuri. Ea era extrem de puternică și totuși foarte fragilă.

— *Asta te face atât de specială, Mia.*

— *De-asta ești cea mai bună pe care o am.*

Holger Munch fusese aproape ca un tată pentru ea în ultimii zece ani și îi era etern recunoscătoare, dar venise vremea.

Pentru un nou început.

Un concediu de șase luni.

Simți bucuria clocotind în ea din nou în timp ce deschise ușa și își lăsă oaspeții să intre.

Capitolul 5

Mia comandă cafea și o apă minerală Farris, și găsi o masă într-un colț liniștit din Justisen. Cu câteva luni în urmă, și-ar fi început vizita la pub cu o bere și un Jägermeister. I se părea că trecuse o viață de atunci. Acum, până și gândul la alcool îi făcea greață. Munch întârzia, și Mia stătea, jucându-se cu brățara de pe încheietura mâinii ei în timp ce îl aștepta. Li se dăduse câte una când fuseseră confirmate. O brățară talisman cu o inimă, o ancoră și o inițială: M pe a ei, S pe a lui Sigrid. Le admiraseră la lumina din fereastră, în dormitorul lor comun, după ce se terminaseră sărbătorile, și fusese sugestia lui Sigrid.

— *Ce-ar fi să o porți tu pe a mea și eu pe a ta?*

De atunci, Mia nu mai putuse să își dea jos brățara. Data de pe telefonul ei mobil arăta 10 aprilie. Peste opt zile s-ar fi împlinit unsprezece ani de la supradoza lui Sigrid. Era un motiv pentru care Mia alesese exact acea dată ca să plece peste hotare. Nu avea energia să viziteze mormântul surorii ei. Se temea de efectul pe care ar fi putut să-l aibă asta asupra sănătății ei mintale. Era abținută de patru luni. Făcea exerciții fizice aproape în fiecare zi. Niciodată nu se simțise mai bine. Vederea pietrei de mormânt ar fi putut să o tragă înapoi în întuneric; pur și simplu, nu îndrăznea să riște asta.

Sigrid Krüger

Soră, prietenă și fiică

Născută pe 11 noiembrie 1979. Decedată la 18 aprilie 2002.

Foarte iubită. Profund regretată.

Nu putuse să pună brățara deoparte. Reușise să facă asta doar cu fotografiile și cu celelalte lucruri.

Sorbi încă o dată din apa ei minerală și aruncă o privire spre bar, unde un bătrân tocmai își cumpăraseră o bere bună și rece. Nu. Nu era nici măcar tentată. Pur și simplu, nu avea chef de una acum.

Munch întârzie o jumătate de oră. Se dezbracă de paltonul de lână și o îmbrățișă înainte să se așeze și să pună un dosar pe masă, între ei.

— Ți-ai comandat ceva de mâncare? întrebă el, uitându-se spre bar.

— Nu, nu mi-e foame.

Munch chemă un ospătar și comandă un sandvici cu creveți și un suc de mere.

— Ascultă, Mia, spuse el, aplecându-se spre ea. Am vorbit cu șeful. Mikkelson e total de acord cu mine. E un idiot. Suspendarea ta e ridicată. A făcut o greșală. Avem nevoie de tine înapoi la muncă. Bine?

Mia zâmbi puțin.

— Holger, plec săptămâna viitoare.

— Te-ai hotărât?

— Da.

— Ești sigură?

Mia dădu din cap.

Munch oftă și se scărpină în barbă.

— Înțeleg. Bine, se înțelege fără s-o spun că mi-ar fi plăcut să fii la bord pentru asta, dar meriți o pauză. Nu te voi presa. Doar a trebuit să te întreb.

— Unitatea specială a pornit și funcționează din nou?

— Da.

— E vorba despre fata pe care au găsit-o în lac?
Munch dădu din cap în timp ce ospătarul îi aduse comanda.
— Vivian Berg. O balerină. Au găsit-o costumată. Un băiețel și tatăl lui la pescuit.
— Unde era?
— În lacul Svarttjønn. E lângă Vassfaret. Lacul e sus, în munți – un scenariu ciudat.
— La ce te referi?
Munch își înfulecă sandviciul cu creveți și vorbi cu mâncarea în gură.
— A dispărut din apartamentul ei marți și a fost găsită într-un lac, la jumătatea muntelui, sâmbătă, acum patru zile, purtând un costum de balet. Ce nu e ciudat la asta?
Își puse degetul pe dosarul dintre ei.
— Totul e aici.
— Holger, știi ce faci, dar m-am hotărât.
— Înțeleg.
— La ce te referi când spui „costumată”?
— Părul i-a fost prins sus. Purta un costum de dans cu una dintre acele fuste – un tutu. Colanți albi. Și poante.
— Poante? Le purta?
Munch dădu din cap.
— Asta e ciudat.
— Da, nu-i așa?
— Cât de departe e drumul față de lac?
— Cam patruzeci și cinci de minute de mers pe un teren destul de abrupt.
— A fost cărată până acolo?
— Cine știe? spuse Munch, ridicând din umeri.
Se uită la ea, peste sandviciul lui, iar ea putu să o vadă în ochii lui.
— Ce? spuse ea și își înclină capul.
— La ce te referi?
— Ce nu-mi spui?
Munch se uită la ea cu seriozitate, apoi își șterse gura cu un șervețel.
— Cred că a mers, spuse el, lungind vorba.
— Ce vrei să spui?
— Tălpile poantelor ei erau rupte și zdrențuite. Cred că trebuie să fi mers până acolo.
— Vrei să spui că și-a luat viața?

— Nu, cu siguranță, nu. A fost ucisă cu un ac direct în inimă.
— O seringă?
— Da.
— Ce era în ea?
— Etilenglicol.
— Ce-i aia?
— Antigel.
— O, Doamne...
— Exact. E letal și îl poți cumpăra la orice benzinărie.
— Atunci ce te face să crezi că nu a mers până la lac și nu s-a injectat singură?

— Din cauza durerii, spuse Munch, lăsându-se pe spate în scaunul lui. Așa ai fi făcut-o tu?

O nechibzuință de moment și își dădu seama de ea imediat.

Trecuse exact un an de la acea zi.

O masă acoperită de pastile colorate.

Mia, singură, pe o insulă de lângă coasta Trondelag-ului.

„— *Haide, Mia, haide.*”

— Îmi pare rău. Munch se înclină din nou spre ea. Evident că nu am vrut să...

— E în ordine, Holger, spuse Mia, ridicându-și mâna.

— Apropo, ce mai faci? continuă Munch, încă părând rușinat. Am uitat să te întreb. Scuze. Știi cum e.

— Bineînțeles, Holger. Înțeleg. Și sunt bine. De fapt, foarte bine.

Ridică sticla de apă minerală, o scutură și luă o înghițitură simbolică din ea.

— Bine. Munch dădu din cap. Apropo, arăți grozav – într-adevăr grozav, dacă pot să spun așa. A trecut multă vreme de când te-am văzut ultima dată atât de cum să zic...?

— Trează? Mia zâmbi.

Munch chicoti.

— Nu căutam cuvântul acesta, dar da, de ce nu? Cât timp a trecut?

— Patru luni.

— Uau, felicitări!

— Nu ar trebui să spui asta. Mia oftă. Am fost o polițistă groaznică, îmi pare foarte rău.

— Nu pomeni despre asta. Munch pufni și dădu din cap. Fără tine, cine

știe ce s-ar fi întâmplat? Mi-e groază și să mă gândesc la asta. Tu rezolvi cazuri. Și nu-mi pasă ce trebuie să consumi ca să o faci. Cu toate astea, e bine să te văd acum, așa... trează.

Mia zâmbi. Simți că el vorbea serios.

— Ce mai face?

— Miriam? Tot mai bine în fiecare zi. E puternică. O să reușească. Apropo, îți transmite salutări. Ar trebui să o vizitezi în curând.

— Voi încerca înainte să plec.

Munch zâmbi cu căldură și își băgă mâna în buzunarul hainei.

— Îmi ții companie în timp ce fumez o țigară?

Mia zâmbi și îl urmă afară, sub lămpile de încălzire din grădina din spate. Putea fi primăvară în Oslo, dar încă nu era foarte cald. Se strânse în brațe în timp ce Munch își aprinse țigara și expresia feței lui se întunecă din nou.

Mia își strânse buzele și se gândi la toate din nou.

„O tânără într-un costum de balet.

Lăsată pe malul unui lac de munte.

O seringă umplută cu antigel.”

— Am găsit câteva obiecte bizare la locul crimei. Munch tuși și o privi în felul acela pe care îl mai văzuse de multe ori până atunci.

„E ceva ciudat aici, Mia.”

— Ce-ai găsit?

— Nu știu de unde să încep. Munch tăcu o vreme. A montat un aparat de fotografiat pe un trepied.

— Îndreptat spre cadavru?

Munch dădu din cap cu seriozitate și trase adânc din țigară.

— Conține imagini?

— Nu, era gol. Avea o deschizătură pentru un card de memorie, dar, dacă a existat unul în el, l-a luat cu el.

— De ce „el”? Știi că ucigașul e bărbat?

— Urmele pașilor de pe pământ. Mărimea 43.

— A fost lăsată la marginea apei?

— Da.

— Și aparatul de fotografiat era îndreptat direct spre ea?

— Da.

— Ce ciudat, bombăni Mia ca și cum vorbea singură.

— Știu.

— Altceva?

— Nu știu dacă e important, dar am găsit o pagină dintr-o carte pentru copii prin apropiere.

— Ce carte?

— *Frații Inimă-de-Leu*, de Astrid Lindgren. Îmi faci o favoare și arunci o privire pe dosar? Ar însemna mult pentru mine.

Munch își stinse țigara.

— Poți să-mi acorzi șapte zile? Îndrăzni el.

— Nu știu, Holger.

— O săptămână? Doar atât.

Capitolul 6

Munch simți un junghi de vinovăție în timp ce își băgă o țigară în gură și aruncă o privire pe fereastră. O vacanță. Să scape de toate, de trecut și de trecutul recent. Dumnezeu știa că erau puțini oameni care meritau o vacanță mai mult decât Mia, dar, păcat: avea nevoie de ea atunci. *Un caz pentru Mia*, Se gândise la asta în momentul în care văzuse fotografiile de la locul crimei. Holger Munch lucrase ca detectiv criminalist timp de aproape treizeci de ani și cazuri ca acesta erau rare. Crud. Calculat. Premeditat. De parcă cineva se bucurase de fiecare secundă. Crimă. Ucidere. Pentru oamenii normali părea îngrozitor, bineînțeles, și așa era pentru toți cei implicați, dar, de obicei, motivele erau simple. Clare. Gelozie. Ură. Răzbunare. Adesea în combinație cu prea mult alcool sau prea multe droguri. Natura umană. Nu era greu de explicat. Munch putea număra pe o mână numărul de cazuri la care nu putuse vedea imediat ce se întâmplase și unde nu identificase criminalul dintr-o listă de suspecti evidenți. Putea dura ceva timp, dar, de obicei, prima lui bănuială era corectă. *Dar asta?* Dădu puțin din cap și trase din nou din țigară în timp ce îi vibra telefonul mobil în buzunarul de la haină.

— Sunt Anette. E un moment potrivit?

— Da, sigur, continuă.

— În cele din urmă, am reușit să iau legătura cu cineva de la Spitalul Ullevål și Karoline Berg pare să fie pregătită să fie interogată acum.

— Bine. Ne-au dat o oră?

— Doar anunță-mă când poți să ajungi la spital și voi vorbi cu asistenta de gardă.

— Și șefa lui Vivian Berg de la balet?

— Numele ei e Christiane Spidsøe, spuse Goli. Lucrează la Operă azi. Pare copleșită, dar te va vedea când dorești.

— Ce știm despre mașină?

Kripos găsisese un Mercedes gri abandonat la marginea drumului, lângă ceea ce arăta ca începutul unei poteci. Tehnicienii criminaliști găsiseră un colier pe podea, sub bancheta pasagerului. Mama lui Vivian Berg confirmase că aparținea fiicei ei. Totul era foarte ciudat. Așadar, criminalul o condusese până acolo? Iar ea merse pe jos restul drumului? De ce lăsase cineva portierele mașinii deschise? Și de ce lăsase mașina în urmă într-un loc atât de izolat?

— Mercedesul a fost raportat ca furat miercuri, de un avocat pe nume Thomas Lorentzen.

— Are cazier?

— Nu, din câte văd, dar i-am cerut lui Grønlie să dea câteva telefoane. Nu am încredere în aceste baze de date noi.

— Bine, bine. Munch vedea cum Mia își schimba poziția la masa dinăuntru.

— Cum vă înțelegeți? voi Goli să știe.

— Se uită la fotografii în timp ce vorbim.

— Bine. I-am spus medicului legist că o să treci pe acolo. Vrei să mergi acolo întâi?

— Am s-o fac azi, dar mai târziu. Ai vorbit cu Ernst Hugo Vik direct?

— Nu, cred că s-a pensionat. E o femeie acum. Lillian Lund.

— Bine. Cred că mergem să o vedem pe Karoline Berg prima dată, dacă e pregătită să stea de vorbă cu noi acum.

— Ai s-o iei pe Mia?

— Sper că da.

— Noroc. Am să te sun dacă apare altceva, spuse Goli și închise.

Munch aruncă mukul de țigară pe asfalt și se întoarse în pub. Își dres glasul și se așeză în liniște pe scaunul de vizavi de Mia.

— Ce crezi?

Văzuse privirea asta des. Ochii ei albaștri și luminoși puteau fi îndreptați spre el, dar erau la kilometri depărtare.

— Cred că vacanța mea tocmai a fost anulată, spuse Mia, trecându-și o mână prin părul negru ca pana corbului.

— Ești sigură?

— Așa se pare.

— La ce te gândești? Munch își puse mâna șovăitor pe dosarul dintre ei.

— Ceva lipsește.

— Ce?

— Nu putem vedea ce a văzut aparatul de fotografiat. Nu a făcut nimeni o fotografie din unghiul acela?

Răsfoi fotografiile de la locul crimei și își ridică privirea spre el, mai puțin îndepărtată.

— Nu, dacă nu e inclusă în acel dosar.

— Eu... Mia deveni distantă din nou.

Munch nu îi spuse nimic. Doar o lăsa să dispară. Unitatea specială cu sau fără Mia Krüger? Era ca diferența dintre noapte și zi. Putea să-și ia atât timp cât avea nevoie.

— Nu știu de ce a ales el locul acesta, spuse ea, lungind vorba și ridicându-și din nou privirea spre el.

— Continuă.

— Voia să fie singur cu ea la început – crezi că asta a fost?

— La ce te referi prin „la început”?

Ea își înclină puțin capul și se uită la el.

Munch mai văzuse asta, de multe ori, privirea asta care spunea: „*nu vezi ce văd eu?*”

— A montat aparatul de fotografiat. A lăsat-o zăcând în apă fără să o acopere.

— Da...?

— A vrut să o găsim, spuse Mia, întinzându-și mâna după ceva de pe masă și părând aproape surprinsă să descopere că nu era acolo.

O băătură.

Oricând o văzuse Munch pe Mia studiind fotografiile până atunci, întotdeauna avusese o sticlă în apropiere și, pentru un moment, păru că trupul ei nu înțelegea că nu mai era cazul.

— Crezi asta?

— Tu nu crezi?

Mia luă o înghițitură din apa ei minerală.

— Nu știu. Explică-mi.

— Întotdeauna arată semne de regret, nu-i așa? Acoperă cadavrul ca să ascundă de ei înșiși ce au făcut – asta m-ai învățat, nu-i așa? Of, la naiba...

Mia se închise în sine din nou.

— A vrut să petreacă un timp singur cu ea.

Munch nu spuse nimic.

— Asta voiai, nu-i așa? continuă Mia cu privirea din nou îndepărtată și cuvintele moi între buze. Tu și ea. Singuri, acolo sus, în pădure. O duci acolo. Cum ai dus-o acolo? O cunoșteai? Ați urcat până acolo împreună? A avut încredere în tine?

— Ce crezi despre carte? întrebă Munch.

— La ce te referi? Mia păru confuză.

— Pagina din cartea pentru copii? E relevantă?

— Categorie.

Mia deschise dosarul și întoarse o fotografie spre el.

— Vezi?

— La ce să mă uit?

— A dispărut joi?

— Da?

— A plouat săptămâna trecută; săptămâna asta nu. Pagina nu a stat acolo mult timp. Umiditatea pe care o vedem aici trebuie să fi venit din pământ. A lăsat-o ca noi să o găsim.

Mia se lăsă pe spate în scaun și își trecu din nou mâna prin păr.

— *Frații Inimă-de-Leu*. Ce crezi că înseamnă asta?

— E prea devreme să spun, zise Mia.

— Atunci te bagi?

— Cea mai scurtă vacanță care a existat vreodată, bombăni Mia, zâmbindu-i vag resemnată. Ai spus ceva despre mama ei?

— A venit cu avionul din Bodø ca să o vadă cum dansează. Nu a putut să o găsească și a contactat poliția.

— Unde e acum?

— E în șoc. Internată la Spitalul Ullevål.

— Dar putem să vorbim cu ea?

— Tocmai am primit permisiunea.

— Dă-mi două minute, spuse Mia și plecă spre toaleta femeilor.

Capitolul 7

Polițistul Jon Larsen, cunoscut drept Curry, avea o mahnireală atât de gravă, că de-abia vedea prin parbriz. Luă o înghițitură din sticla de apă pe care o ținea între picioare, își miji ochii și nu se putu hotărî dacă trebuia să

fie mulțumit de misiunea din acea zi. Supraveghere. Fără multe șanse de acțiune. Își ridică privirea spre apartamentul din Kyrre Greppsgate. O urmăreau pe Lotte, o drogată de șaptesprezece ani. Altă nenorocită de la capătul lanțului trofic al drogurilor, dar, din nu se știe ce motiv, stăteau cu ochii pe ea. Li se spusese că ea putea să-i conducă la cineva mai sus pus. Nu fusese prea atent la ședința de informare. Fusese ocupat să-și țină ochii deschiși și micul dejun în stomac. Poate ar fi trebuit să aleagă alt pub, dar rezultatul ar fi fost același. Bere și whisky. Câteva runde de biliard. Mai multă bere. Mai mult whisky. Și se trezise din nou în același pat cu o față tânără pe cealaltă pernă și cu o mahnureală infernală.

Luna. Ce fel de nume era asta? Avea douăzeci și unu de ani, *dreaduri* și *piercing* în nas. Un tatuaj pe braț înfățișând o personalitate de care Curry nu auzise niciodată. Pentru numele lui Dumnezeu, cine își boteza copilul așa? Nu ignoră această observație; asta credea despre ea. Că era o puștoaică. Un copil. Bine, nu era un copil, dar, să fim serioși, era cu paisprezece ani mai tânără decât el și barmaniță. *Nu, nu putea continua. Trebuia să facă ceva.*

Încercă să se gândească la muncă, să conceapă un fel de plan, dar nu ajunsese foarte departe când portiera mașinii fu deschisă și partenerul lui se așează pe bancheta de lângă el. Allan Dahl, opusul lui în foarte multe privințe. Înalt și slab, cu o mustață pe care și-o lăsase să crească de când fusese repartizat Curry ultima dată la Brigada Antidrog și care revenise la modă fără ca partenerului lui să-i pese prea mult de asta.

— Se-ntâmplă ceva?

— Nimic, bombăni Curry.

— Nu sunt alte ieșiri din bloc, nu-i așa?

— Nu, dacă nu cumva au construit una de când am verificat ultima dată.

Dahl luă cafeaua de pe tava la pachet fără să reacționeze la sarcasmul evident al lui Curry.

— Cafea Mocca Latte pentru mine, neagră pentru tine, ca de obicei. Scuze că a durat atât de mult timp. A trebuit să merg până la Kaffegutta, în Vogtsgate ca să iau ceva decent.

Curry sorbi din cafea, dar, ca să fie sincer, nu avea un gust diferit față de ce serveau în celelalte locuri.

— Așadar, spuse Dahl, întorcându-se spre el cu urechile nerăbdătoare. M-am întâlnit cu partenera ta seara trecută. Am auzit că pleacă într-o călătorie.

— Cine?

— Superdetectivul. A venit la birou să își ia un pașaport nou nu demult. Are o slujbă în străinătate?

Curry sorbi din nou din cafea și, încet, începu să-și dea seama despre cine vorbea partenerul lui.

Mia Krüger.

Dădu din cap foarte atent. Superdetectivul? Pe bune? Auzise lumea referindu-se la ea cu multe nume ciudate, dar era prima dată când cineva îi spunea „superdetectiv”; nu mai auzise asta până atunci. Întotdeauna existase o animozitate între colegii lui din poliție. Calitatea de membru în echipa lui Munch era foarte prestigioasă și cei care nu erau aleși aveau tendința să se supere. Curry plecase de la Brigada Antidrog simțindu-se foarte mândru că fusese ales și văzuse zâmbetele îngâmfate când fusese repartizat temporar din nou acolo.

„— *Ce s-a-ntâmplat?*

— *Unitatea specială a fost închisă – din nou?*

— *Nu a funcționat?”*

Curry nu se considera cea mai inteligentă sau educată persoană din lume, dar, uneori, simțea că oamenii din jurul lui se purtau aproape ca niște copii. Era invidie pe coridoare, critică din toate direcțiile, lupte continue pentru cel mai înalt rang în ierarhie, de parcă erau la școală sau într-un coteț de găini.

În fine, orice-ar fi fost.

„*Nu te îmbăta diseară.”*

Își făcuse un jurământ. În fiecare noapte, în săptămâna aceea, mersese la același bar și ajunsese în pat cu aceeași tânără. Ce naiba vedea la el?

— Sau poate că nu ai păstrat legătura cu ea?

Dahl nu renunța.

— O, ba da, vorbim la telefon din când în când.

— Chiar a fost autoapărare sau l-a executat pe tip?

Curry se prefăcu că era interesat brusc de ce se întâmpla în apartamentul de deasupra lor, dar nu funcționează.

— Se spune că a clacat. Că nu e întreagă la minte. Ea l-a omorât, nu-i așa? Nu a fost Munch?

Curry oftă.

Fusese o investigație internă majoră în urmă cu câțiva ani. O altă ocazie când Curry fusese trimis înapoi la sediul poliției. Munch și Mia urmaseră o pistă în căutarea unei fete pierdute care îi dusesese la o rulotă de pe lângă lacul

Tryvann. Când ajunseseră acolo, găsiseră pe cineva de care nu se așteptaseră să dea. Un binecunoscut dealer de droguri și drogat, Markus Skog. Fostul prieten al lui Sigrid, sora geamănă a Miei. Mia îl împușcase de două ori în piept. Fusesse suspendată imediat și, când Munch vorbise în apărarea ei, îl disciplinaseră și pe el. Îl repartizaseră undeva în afara orașului, închiseseră unitatea specială.

— A fost autoapărare, spuse Curry, sperând că puteau schimba subiectul.

— Dar ea a tras cu arma?

— Da, a făcut-o. Cred că Munch n-a intrat în rulotă decât după aceea.

— Atunci cum putea să o apere?

Dahl sorbi din cafea și îi făcu cu ochiul.

— Presa i-a dat acel nume?

Curry oftă din nou. Așadar, acesta avea să fie subiectul conversației de azi. Cazul Tryvann fusese discutat de mass-media și, peste noapte, Mia Krüger devenise celebritatea numărul unu a Norvegiei. O țintă. Noua preferată a paparazzilor. Din fericire, asta nu durase mult timp – vulturii zburaseră la următoarea victimă –, dar, în cadrul poliției, era clar că existau unii a căror curiozitate rămânea nediminuată.

— Ce nume?

— Mia Rază de lună.

— Nu, numele acela a venit de la bunica ei.

Curry își puse jos paharul de cafea și se întoarse iritat spre partenerul lui.

— Din cauza părului ei negru ca pana corbului și a ochilor albaștri strălucitori. Apropo, e adoptată. Știai asta?

— Pe bune? Nu...

— Da, erau gemene, continuă Curry. Adoptate la naștere. Mia și Sigrid. De un cuplu din Åsgårdstrand. Sunt morți acum, toți, îngropați în același cimitir. Ea e singura care a mai rămas. Și are o cicatrice deasupra unui ochi. Un tip pe care îl interoga a atacat-o – un nebun –, a avut noroc că nu și-a pierdut vederea. Și îi lipsește o articulație dintr-un deget. Cred că din cauza unui Rottweiler. Și-a băgat dinții în mâna ei. Cred că a trebuit să-l împuște.

Dahl își trecu o mână prin părul lui rar, îi zâmbi puțin și dădu din cap.

— Da, și are un tatuaj, cred că un fluture, undeva pe șold.

Curry își ridică puloverul.

— Cred că aici.

— Bine, bine, bombăni Dahl. Doar întrebam. Doamne, trebuie să stăm aici toată ziua fără să facem nimic.

— Da, de ce? voi să știe Curry. E clar că fata nu pleacă nicăieri. Probabil plutește pe un norișor roz în timp ce noi irosim resurse care ar putea fi folosite mai bine în altă parte.

— Ordine, spuse Dahl, cu o voce morocănoasă și ridică din umeri. Ce-i cu tine azi? Te-ai trezit cu fața la cearșaf?

Curry dădu din cap și luă încă o înghițitură de apă. Munca la Brigada Antidrog era la fel de frustrantă ca întotdeauna. Oslo fusese inundat cu heroină în ultimele săptămâni și se zvonea că produsul era foarte puternic. Echipa de la supradoze făcuse ore suplimentare și nu încăpea nicio îndoială în mintea lui Curry că era o mare problemă în Norvegia, așa-zisa cea mai bună țară din lume. Poate că, până la urmă, era corect să legalizeze prostiile alea? Să pună un fel de control de calitate în loc. Oamenii aveau nevoie să se drogheze, nu încăpea îndoială, așa că de ce să nu lase statul să conducă toată treaba? Poate că nu heroina, dar drogurile mai puțin periculoase – canabisul, marijuana; să fie mai înțelegători cu oamenii, să ia profiturile, să dezincrimineze totul? Ar fi făcut totul mult mai simplu. De ce să pună o drogată de șaptesprezece ani sub supraveghere? Cu siguranță, viața ei era destul de grea. Ce rost avea?

Dahl stătea tăcut pe bancheta de lângă el; era evident că înțelesese mesajul.

Să o vorbească de rău pe Mia Krüger?

În niciun caz.

Nu cât era el de gardă.

Ticăloși invidioși.

— Așadar, interveni Dahl după o vreme, într-un efort evident de a face pace cu el. Femeia pe care au găsit-o în lac? Ciudat caz, nu crezi? Într-un costum de balet? Ai auzit ceva despre asta?

— Nu.

— E ciudat că nu ni s-a spus nimic, nu crezi? Ar trebui să fie informație postată la nivel intern până acum, nu-i așa?

— Țștia sunt cei de la Kripos. Întotdeauna își țin cărțile aproape de piept.

— Ei bine, eu cred că e vorba despre mai mult decât asta.

— Chiar crezi?

— N-ai auzit asta de la mine, dar am o prietenă la Criminalistică și mi-a spus că au descoperit ceva ciudat.

— Ce?

— Nu mi-a spus ce era – li s-a pus botniță la toți.
— Serios?
— Da, sigur e ceva ce nu ne spun. Dahl căscă. Mor de foame. Ai nevoie de o pauză? Nu mă deranjează să stau aici singur. Poate mergi și ne aduci ceva de mâncare?
— Dar tocmai ai mers să ne aduci cafea acum cinci minute. De ce nu ai luat și ceva de mâncare în același timp?
Dahl ridică din umeri și dădu din cap spre apartament de parcă ar fi vrut să indice că voia să rateze cât mai puțin.
Curry oftă.
Fu gata să iasă din mașină când primi un mesaj pe telefonul mobil. Curry nu își putu controla zâmbetul când îl citi.
— Ce s-a-ntâmpat?
— Va trebui să-ți iei singur mâncarea.
— Ce vrei să spui?
— Am primit un mesaj de la Anette Goli. Unitatea specială a fost redeschisă. Mult noroc cu drogata.
Curry zâmbi și îl lovi ușor, prietenește, pe umăr pe partenerul lui, înainte de a ieși din mașină și a chema un taxi care să îl ducă înapoi în oraș.

Capitolul 8

Judecând după ochii ei, Karoline Berg arăta ca și cum fusese sedată, dar nu existau pastile în toată lumea care să poată ascunde faptul că murise ceva din ea și nu avea să mai învie niciodată. Avea puțin peste patruzeci de ani, părul blond până la umeri, și insistase să se ridice când îi întâlni, deși era clar că de-abia se mai ținea pe picioare.

— Cum am spus, suntem foarte recunoscători că ți-ai făcut timp să vorbești cu noi, spuse Munch, după ce se ocupară de prezentări și formalități, iar Karoline Berg se întoarse pe patul ei de spital.

Mia avu o presimțire rea despre asta. Blonda din nordul Norvegiei părea departe, de parcă nu era prezentă în cameră și, cu siguranță, nu era pregătită pentru un interviu detaliat. Fu tentată să plece imediat.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e.

O voce slabă, ascuțită, sub o privire rătăcită.

— Înțeleg, spuse Munch, care se așezase pe un scaun de lângă patul ei. Și,

din nou, ne pare rău că trebuie să te deranjăm în acest fel, dar ne dorim foarte mult să aflăm ce s-a întâmplat.

Întâlnirea cu rudele victimelor întotdeauna o afecta prea profund. Din fericire, Munch era opusul ei. Văzuse de câteva ori cum marele ursuleț din el ieșea la iveală și făcea asta posibil. Avea ceva calm și patern care le făcea pe rudele îndoliate să simtă că erau pe mâini bune. Adesea se gândise că, dacă Munch ar fi fost un om religios, ar fi fost un preot excelent.

— La început, n-am crezut că era ea, murmură Karoline Berg și se holbă pe fereastră. Nu arăta ca ea. Întotdeauna a fost plină de viață. Esența lui Vivian nu mai era acolo, așa că nu putea fi ea.

— Înțeleg, dădu din cap Munch, compătimitor. Și, din nou, Karoline, dacă e prea mult pentru tine, spune-mi. Vom face asta în ritmul tău.

— Cerceii cu perle, continuă Karoline Berg, de parcă Munch nu ar fi spus nimic. Nu i-ar fi purtat niciodată. Nu suporta urechile găurite. M-am oferit să plătesc dacă voia să le găurească – toate celelalte fete le au așa –, dar nu, ea a refuzat.

Munch îi aruncă o privire Miei și își ridică sprâncenele discret.

— Așadar, cerceii erau ceva nou pentru tine?

Karoline Berg dădu din cap ca pentru sine, fără să-și ia ochii de la fereastră.

— Chiar îmi pare rău, dar trebuie să întrebăm, spuse Munch. Poți să te gândești la cineva care i-ar fi putut face asta lui Vivian? Ți-a menționat vreodată că s-a întâmplat ceva? Avea dușmani?

Karoline Berg se întoarse spre Munch. Părea că ochii ei șterși încă nu puteau vedea că el era acolo.

— Nu cred că ea și Sebastian formau un cuplu. Din câte mi-am dat seama, erau doar prieteni. Tot ce voia Vivian era să danseze; niciodată nu a fost foarte interesată de băieți.

Mia își dresе glasul și încercă să stabilească un contact vizual cu Munch. Era evident, Karoline Berg nu era pregătită pentru asta. Nici măcar nu le răspundea la întrebări.

— Sebastian? încercă Munch cu precauție. Ți amintești numele lui de familie?

— Cercei cu perle? Nu, tu nu ai fost așa, Vivian. Voiai să arăți ca bunica? Întotdeauna ai spus că nu îți plăceau, că erau prostesți.

Karoline chicoti încet în timp ce ochii i se închiseră din nou pe jumătate. Mia îi văzu doar albul ochilor. Biata femeie zăcu așa un moment, până când

păru să se trezească la realitate și să îi observe din nou.

— O, îmi pare rău, murmură ea și se ridică în pat.

Munch o atinse cu grijă pe ea.

— E în ordine, Karoline. Ascultă, poate ar trebui să ne-ntoarcem un pic mai târziu ca să te odihnești puțin.

Îi aruncă o privire rapidă Miei, care dădu din cap și se ridică.

— Plecați atât de repede? Nu, nu. Vreau să ajut, vă rog, lăsați-mă să ajut. Nu poate să zacă acolo singură, cineva trebuie s-o ajute. Vivian, mămica vine acum.

Karoline Berg încercă să se ridice, dar mâinile ei nu putură găsi marginea plăpumii.

— E în ordine, o liniști Munch și apăsă butonul roșu de lângă patul ei.

— Nu mai avem nimic de-a face cu el! exclamă brusc Karoline Berg.

— Cu cine? întrebă Munch.

— Promite-mi, Vivian. El nu mai face parte din familia noastră!

Trupul ei fragil tremura.

Ușa se deschise și două asistente intrară în salon. Prima își puse mâna pe fruntea lui Karoline Berg și dădu din cap spre Munch.

— Cred că ar fi mai bine să plecați.

— Bineînțeles, spuse Munch, ridicându-se.

— Karoline, mă auzi?

Ușa se deschise din nou și, de data asta, intră un medic.

La scurt timp după aceea, se întoarseră în parcare. Mia nu-l mai văzuse de mult pe Munch atât de furios.

— Cine naiba a dat undă verde pentru asta? Nu ar fi trebuit să venim niciodată aici.

— Nu mă-ntreba pe mine, spuse Mia, intrând în Audi. La ce ne gândim?

— La acest Sebastian?

— Eu mă gândeam mai mult la ultimul lucru pe care l-a zis.

— Sună la birou. Munch porni mașina. Vorbește cu Gabriel. A fost repartizat la Brigada Antifraudă, dar cred că s-a întors la noi acum.

Mia dădu din cap și își scoase telefonul mobil din geaca de piele.

— Unde mergem?

— Să o vedem pe șefa lui Vivian Berg, spuse Munch, ieșind pe Ullevålsveien.

— Bine, spuse Mia și apelă numărul lui Gabriel Mørk.

Capitolul 9

În timp ce Gabriel Mørk apăsă butonul liftului, își dădu seama că nu mai simțise acele furnicături de multă vreme. Fusese transferat la Brigada Antifraudă. Nu era o slujbă rea, dar nu era deloc ca asta; bineînțeles că nu era.

Mariboesgate numărul 13.

Unitatea specială se întorsese.

Zâmbi la reflexia lui din ușa liftului și se gândi la cât de mult i se schimbaseră viața într-o perioadă atât de scurtă. Se răsturnase complet. Era o persoană diferită acum. Trecuse mai puțin de un an de când Holger Munch îl adusese de la o viață de *hacking*⁽¹⁾, singur, în fața ecranelor, într-un subsol, și îl făcuse polițist. Acum trăia într-un apartament nou, în Torshov, se trezea dimineata și mergea la serviciu. Și, nu în ultimul rând, avea o fetiță.

Emilie.

Probabil încă mai era în stare de șoc. El, tată? Gabriel Mørk nu știa exact ce sperase să obțină de la viața lui, dar, cu siguranță, nu asta. Acum își găsisese liniștea. Sentimentul unui scop. Ceva care era mai important decât el. În unele nopți, se trezea doar ca să o privească. Degețele moi îndoite în palmuțe moi. Își punea mâna pe burtica ei doar ca să simtă că respira.

„— *Ce faci?*

— *Doar a trebuit să verific că e bine.*

— *Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriel, doarme, e bine.*

— *Știu, dar...*”

Zâmbi singur în timp ce ușile liftului se deschiseră.

Toamna trecută lucrase la un caz în care era implicată Miriam, fiica lui Munch. De-abia scăpase cu viață. Căzuse orbește într-un defileu, rănilor ei fuseseră grave, dar, din fericire, supraviețuise. Munch își luase concediu ca să o îngrijească și unitatea specială fusese împrăștiată. Curry fusese repartizat la Brigada Antidrog, Ylva, la Infrațiuni Sexuale, iar el, la Brigada Antifraudă. Anette Goli și Ludvig Grønlie asiguraseră funcționarea unității speciale, dar Mia – nu, nu știa unde fusese Mia, dar își dădu seama că de-abia aștepta să o revadă.

„*Înapoi.*

În sfârșit.”

Ieși din lift și întâlni o față cunoscută.

— O, ia uite-l și pe noul tătic!

Curry, vesel ca întotdeauna, ieșise din sala de mese și îi dădu o palmă peste umăr.

— E Mia?

— Ce? spuse Gabriel.

— Curry, lasă băiatul în pace, îi spuse Ludvig Grønlie. Bună, Gabriel, mă bucur să te văd.

— Doar întrebam, chicoti Curry. Până la urmă, avem un pariu, nu-i așa?

— Despre ce vorbești?

— Doar face mișto de tine, spuse Grønlie și dispăru pe coridor.

— O?

— Doar ne întrebam dacă ai numit-o Mia, zâmbi buldogul.

— Nu, spuse Gabriel când înțelese, în sfârșit, despre ce era vorba. Am numit-o Emilie.

— La naiba, se duc banii mei. Curry îi făcu cu ochiul și lovi cu palma încă o dată umărul lui Gabriel.

— Ha, ha, spuse Gabriel și merse în biroul lui.

Nu era un secret că lui Gabriel Mørk îi era foarte dragă Mia Krüger. Și da, se gândise să își numească fițița Mia, dar prietena lui, Tove, pusese piciorul în prag. Sugerase, în câteva ocazii, că era foarte bine că lucra cu oameni incredibil de inteligenți, dar chiar trebuia să vorbească așa de mult despre o anumită colegă? Așa că nu, nu fusese numită Mia.

Emilie.

Zâmbi când se gândi la fițița lui. Tocmai se așezase la biroul lui și își conectase laptopul la rețea, când îi sună telefonul mobil.

— Da?

— Bună, sunt Mia. Am nevoie să verifici ceva pentru noi.

— Bineînțeles, ce e?

— S-au întors mobilul și laptopul lui Vivian Berg de la Biroul Criminalistic?

— Nu știu, dar pot verifica. De ce?

— Se pare că ar fi avut un prieten, dar avem doar prenumele lui.

— Care e?

— Sebastian. Te rog, poți să verifici?

— Bineînțeles.

Gabriel își prinse mobilul între ureche și umăr, și scrise la tastatură. Găsi pagina de Facebook a lui Vivian Berg.

— Am găsit un Sebastian Falk. Sunt prieteni pe Facebook. Să vedem...

— Ce ai găsit despre el? Și el e dansator?

Îl auzi pe Munch mormăind în fundal.

— Nu, se pare că nu, spuse Gabriel, cercetând rapid pagina pe care era. Pare mai mult unul dintre tipii aceia care face sporturi extreme. Scrie aici că e instructor în aer liber, ce-o mai însemna și asta.

Un tânăr pe vârful unui munte. Pe un zid de cățărare dintr-o sală. Trei bărbați într-un pub, fiecare cu o bere. Un elicopter cu ceva legănându-se sub el. Un caiac pe un râu agitat. Gabriel Mørk fusese întotdeauna uimit de cât de mult din vieților lor private erau oamenii dispuși să posteze pe acest site.

— Poze cu – ei bine, cum le pot descrie? – activități în aer liber, un link către Extreme Sports Week⁽²⁾. în Voss, poze cu sărituri cu parașuta, alpinism și așa mai departe, nicio mențiune că ei ar fi într-o relație, dar asta nu înseamnă neapărat ceva.

— Ai o adresă?

Gabriel deschise altă pagină și tastă 1881.

— Există doar un Sebastian Falk listat aici; dacă e același tip, atunci locuiește în Toyen. Pot să-ți dau numărul lui.

— Dă-i-l lui Ludvig și spune-i să-l sune imediat.

— Bineînțeles.

Fu liniște la telefon pentru un moment. Gabriel îl auzi pe Munch lătrând ceva în fundal, dar nu înțelegea ce.

— Și mai am nevoie de altceva de la tine. E ceva un pic mai vag, dar avem un motiv să credem că un membru al familiei ar fi putut fi implicat în ceva.

— Cum ar fi?

— Asta nu știu. Te rog, poți să verifici dacă cineva din familia lui Vivian Berg are cazier?

— Voi face asta, spuse Gabriel.

— Grozav, spuse Mia. Și poți să-mi trimiți un mesaj dacă afli ceva.

— Desigur. Nu veniți aici?

— Nu, suntem în drum spre operă, spuse ea.

— Bine, te sun dacă... începu Gabriel, dar Mia deja închisese.

Gabriel își dădu jos paltonul, găsi o doză de Cola în geanta lui și se logă în sistem.

În timpul admiterii lui, Gabriel fusese șocat să afle cât de multe informații stoca guvernul chiar și despre cetățenii obișnuiți. Cu un an în urmă, folosise

internetul ca să găsească portite în locuri ca acesta, iar acum accesul liber era la doar o tastatură distanță. La început, aproape că i se păruse prea ușor.

Erau zece baze de date, inclusiv Registrul ADN, Registrul Fotografii și Amprente, Registrul Identitatea Persoanei și ultimul, dar nu cel din urmă, Indicia, Registrul de Informații Infracționale, unde poliția putea stoca informații nu doar despre oamenii cu condamnări infracționale, dar și despre oamenii care erau doar suspecți de vreo infracțiune, inclusiv toți membrii familiei lor, cercul lor de prieteni și colegii lor.

Fratele cel Mare stă cu ochii pe tine.

Foștii lui prieteni, hackeri anarhiști, probabil s-ar fi înecat cu microcipurile lor dacă ar fi știut ce făcea în prezent, dar, ca să fie sincer, părerea lor nu mai conta pentru el. La început, contase, când primise mesaje sarcastice în unele chat-uri IRC pe care le vizita.

„Am schimbat taberele, nu-i așa?”

Îl mai răneau.

La naiba, nu.

Fete de șase ani care atârnavă în copaci cu un indicator la gât. O adolescentă găsită goală pe un pat de pene, într-un cerc de lumânări. Vivian Berg, de douăzeci și doi de ani, găsită într-un lac de munte, ucisă cu o injecție de antigel direct în inimă.

Puteau crede orice voiau.

Acum era polițist.

În timp ce luă o înghițitură de Cola și se logă la prima bază de date, Gabriel își dădu seama că se simțea foarte mândru de slujba lui.

Capitolul 10

Christiane Spidsøe era o brunetă amabilă, de vreo treizeci și cinci de ani, și nu încăpea nicio îndoială că era o fostă dansatoare. Se mișca precum o balerină în birou, turnând cafeaua în cești de parcă era o parte dintr-un spectacol, cu zâmbetul pe buze și capul sus, dar, oricât încerca frumoasa femeie să se comporte ca și cum era doar o altă întâlnire, Mia vedea clar cât de profund o afectase crima.

— Lapte și zahăr?

Femeia elegantă își întinse mâna peste masă spre un castron și un ulcior de pe o tavă de argint.

— Nimic pentru mine, mulțumesc, spuse Munch.
— Ce tragedie, spuse Spidsøe, uitându-se pentru scurt timp la Mia.
— Ne pare rău pentru pierderea dumneavoastră. Trebuie să fi fost un șoc.
Munch își descheie nasturii paltonului de lână.

— Un șoc îngrozitor. Spidsøe dădu din cap. Nu ne vine să credem. Încă nu am înțeles. Vivian era... mica noastră rază de soare.

Zâmbi pentru scurt timp și își ridică ceașca de cafea la buze.

— Știu că sună prostesc, dar chiar era. Vivian nu era asemenea celorlalte – nu era atât de egocentrică, dacă înțelegeți la ce mă refer.

— Nu chiar. Munch tuși și zâmbi.

— Păi, știți, continuă Spidsøe. Dansatoarele?

— Tot nu înțeleg, spuse Munch cu amabilitate.

— Sora mea dansa, spuse Mia.

— O? Profesional?

— Nu, doar când eram mici. Spectacole școlare, din astea.

— Ce drăguț. Spidsøe dădu din cap. Dansul e o formă de artă care e, din păcate, subevaluată în canonul cultural, dar ne străduim să îl facem accesibil pentru omul de pe stradă.

— O cunoșteți bine? spuse Munch și își drese glasul.

— Pe Vivian? Da și nu. Spidsøe își puse jos ceașca de cafea. Ca directoare artistică de balet, sunt responsabilă pentru aproape șaizeci de dansatori, plus maeștri de balet, profesori, administratori artistici, dar încerc să-i cunosc pe toți personal, pe cât posibil.

— Când ați văzut-o ultima dată? întrebă Mia.

— Miercuri după-amiază. Suntem între spectacole, așa că toți și-au luat liber joi și vineri. Întâmplător, Vivian a trecut pe la biroul meu să mă întrebe dacă putea să-și ia liber și luni.

— A făcut asta?

— Cred că pleca undeva.

— V-a spus unde? întrebă Munch cu interes.

Spidsøe își întinse mâna spre tava de argint și își puse un cub de zahăr în ceașca de cafea.

— Cred că era o chestiune de familie. Îmi pare rău, îmi stătea mintea la alte lucruri. Și am avut o reducere de buget, așa că am fost cam ocupați în ultimul timp.

— Și ați acceptat?

Spidsøe dădu din cap.

— Toți lucrează non-stop în perioadele cu spectacole aici, așa că nu mă deranjează dacă dansatorii mei își iau liber când pot.

— Dar nu știți unde mergea?

— Mă tem că nu.

Mia își îndreaptă privirea spre fereastră. Vedea o barcă cu pânze departe, în fiord.

— Ce tragedie. Aveți vreo idee...?

— Mă tem că încă nu, spuse Munch.

— Vivian avea urechile găurite? spuse Mia.

— La ce vă referiți?

Spidsøe se uită ciudat la ea.

— Știți... Mia își atinse lobul urechii.

— Hm, chiar nu știu. De ce?

Mia vedea mai clar acum. Totul era doar o fațadă. Christiane Spidsøe se prefăcea curajoasă ca să reziste toată ziua, dar era în pragul unei căderi nervoase. Tava de argint de sub ceașca de cafea zăngăni când o puse din nou pe masă cu mâinile tremurânde.

— Îmi pare rău, eu... Spidsøe zâmbi puțin în timp ce o lacrimă îi curse pe obraz. O șterse hotărâtă și își îndreaptă spatele din nou.

— Noi ar trebui să ne cerem scuze, spuse Munch. Știm cât de greu trebuie să fie pentru dumneavoastră. Apreciem că v-ați făcut timp să ne ajutați.

— Nu e nevoie, spuse Spidsøe în timp ce îi apărură încă o lacrimă.

Mia începu să se simtă rău.

Toată jalea asta.

Fu salvată de vibrația telefonului mobil din buzunarul jachetei ei de piele. Pe ecran scria *Ludvig Grønlie*.

— Trebuie să răspund, spuse ea cerându-și scuze și merse pe coridor.

— Da?

— Am reușit să dau de el, spuse Grønlie. Sebastian Falk. E în Elveția, într-o vacanță pentru alpinism. Bietul tip, nici nu știa că ea era moartă.

— Cum a reacționat?

— Șoc total, spuse Ludvig. A rămas fără cuvinte. A trebuit să închidă, apoi m-a sunat din nou.

— L-ai întrebat dacă avea o relație cu ea?

— Am avut impresia că au fost prieteni buni, dar doar atât. A spus că va veni cu următorul avion.

— I-ai cerut să ne contacteze când se-ntoarce?

— I-am cerut să mă sune. A fost foarte dispus să ajute.

— Grozav, mulțumesc, Ludvig, spuse Mia și închise.

Era să se întoarcă în biroul lui Christiane Spidsøe când îi sună mobilul din nou.

— Bună, spuse Gabriel Mørk. Ai o problemă cu mobilul?

— Da, se poartă ciudat. Am să-mi cumpăr unul nou când o să am un moment liber. Ai găsit ceva?

— Sigur că da, spuse tânărul, iar ea îi simți entuziasmul. A durat o vreme, dar, în cele din urmă, am descoperit ceva.

— Ce-ai găsit?

— Am găsit o înregistrare în Indicia despre Karoline Berg în legătură cu un bărbat numit Raymond Greger.

— Karoline Berg a fost o persoană de interes pentru noi? Mia fu surprinsă.

— Nu, nu ea, el. Oricum, dintr-un motiv ciudat, nu era nimic la dosar, doar numele avocatului poliției din Bodø.

— Înregistrarea nu oferea niciun detaliu?

— Niciunul, doar numele acelea, așa că l-am sunat pe avocatul poliției. Foarte interesant, dacă pot spune asta. E momentul potrivit?

— Da, spune.

— Se pare, continuă Gabriel, că Raymond Greger a fost suspect într-un caz bizar în urmă cu niște ani.

— Și care e legătura lui cu Vivian?

— E unchiul ei.

— E fratele lui Karoline Berg?

— Frate vitreg.

— Și de ce a fost suspectat?

— Aici începe să devină interesant, spuse Gabriel. Acum șase ani au fost două cazuri de fete dispărute, fără legătură între ele, în Bodø. Fetele au apărut din nou și ambele au spus aceeași poveste ciudată.

— Care era?

— Au fost luate de un bărbat care le-a dus la o casă din afara Bodø.

— Și le-a abuzat?

— Hm, nu chiar. S-a jucat cu ele.

— Definește „jucat”.

— Adică s-a jucat cu ele. S-au jucat cu păpuși, au dat o petrecere cu ceai, s-au costumat...

— Ce...?

— Știu, e cel mai ciudat lucru pe care l-am auzit de la o vreme.

— Atunci de ce nu era nicio mențiune despre asta în baza de date?

— Exact, ascultă asta, spuse Gabriel cu nerăbdare. Ambele fete l-au identificat pe Raymond Greger, dar el nu a fost niciodată urmărit penal.

— De ce nu?

— Nu știu sigur, un fel de amănunt tehnic. Poate îți explică Anette mai bine, dar, orice-ar fi fost, el a fost eliberat fără nicio acuzare și a făcut rost de un avocat ca să se asigure că nu mai avem nimic despre el în registru.

— Ce ciudat. Avocatul poliției a zis ceva despre motiv?

— Ca să continue, asta cred eu.

— Ce să continue?

— Slujba lui. E profesor.

— Glumești?

— Nu.

— În Bodø?

— Nu, nu. A părăsit orașul.

— Știm unde e acum?

— O, da, spuse Gabriel triumfător. I-am dat de urmă. În prezent, lucrează la Școala Hedrum. E chiar la ieșirea din Larvik.

— La naiba.

— Știu. Crezi că poate fi ceva?

— Bineînțeles, spuse Mia. Ai făcut o treabă grozavă, Gabriel.

— Avocatul poliției din Bodø ar dori să fie informat.

— Bine. Cere-i lui Anette să se ocupe de asta.

— Așa am să fac.

Mia își puse mobilul din nou în buzunar și se întoarse în biroul directoarei artistice.

Capitolul 11

Thomas Lorentzen stătea în biroul lui din Gabrielsgate, privind nervos telefonul din fața lui. Aștepta apelul inevitabil. Nu-i venea să creadă că ei nu aveau să sune. Aveau s-o facă; era sigur de asta. La naiba, cum se-ntâmplase asta? Mașina lui – Mercedesul furată chiar din fața biroului lui cu mai puțin de o săptămână în urmă. Și apăruse în investigația unei crime.

Nu avea niciun sens.

Mobilul continua să zacă liniștit pe biroul din fața lui, obiectul mort, negru și lucios bătându-și joc de el, sau așa i se părea. Îl chinuia cu absența zgomotului. Era foarte tentat să-l azvârle pe perete. „Sună, lua-te-ar naiba. Știi că o s-o faci în curând, așa că de ce mă lași să aștept?” Lorentzen se uită urât la telefonul mobil, își lărgi nodul cravatei și se ridică de pe scaun. Își zări fața în geam în timp ce se îndreptă spre dulapul cu băuturi. Arăta extenuat? Nu se simțea extenuat. Da, bineînțeles, dispariția mașinii lui fusese stresantă, dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu avea nicio legătură cu crima.

Sau avea?

Era legată de celălalt lucru?

Lorentzen deschise dulapul cu băuturi și își turnă mult whisky într-unul dintre paharele de cristal fără picior de pe raftul de pe perete. Nu își dădu seama că se întorsese alergând la el până când nu ajunsese din nou în spatele biroului de mahon. Mobil blestemat. Nici măcar nu era unul inteligent. Nu ca mobilul lui personal, un iPhone placat cu aur pe care îl comandase special din Marea Britanie. Știa că nu trebuia să-l arate, să nu afle nimeni cât de mulți bani avea, dar nu se putuse abține. Cu siguranță, își permitea să se răsfete puțin, după tot ce făcuse? Iisuse Hristoase, nu știau la ce riscuri se expunea? Simți că începea să devină iritabil.

La naiba, un cadavru? Și nu era doar încă un drogat mort de care nimănui nu îi păsa. Ajunsese pe toate canalele de știri. O tânără. O balerină. Într-un lac. Căutase frenetic prin amintirile lui ca să vadă dacă putea găsi o legătură, dar nu era nimic. Trebuia să fie o coincidență; nu putea fi altceva. Poliția îl sunase mai devreme în acea zi. Un ofițer numit Grønlie.

— Vorbesc cu Thomas Lorentzen?

— Da.

— Dumneavoastră sunteți proprietarul unui Mercedes Benz E220 gri cu numărul de înmatriculare DN 87178?

— Da?

— Spuneți că mașina a fost furată?

— Da, miercurea trecută.

— Și sunteți sigur de asta?

Sigur?

Bineînțeles că era sigur.

Mașina fusese parcată chiar afară. În spațiul lui privat de parcare. Trebuia să fie protejat împotriva unor asemenea furturi în curtea din spate,

dincolo de poartă, dar dispăruse.

— Ne veți suna dacă observați sau vă amintiți ceva neobișnuit despre furt, nu-i așa?

Lorentzen își dădu jos cravata și observă că transpira la subsuori.

Să-și amintească ceva?

Cum ar fi?

Oare aflaseră?

Oare totul fusese o înscenare ca să-l prindă?

Oare totul...?

Se opri, se lăsă pe spate pe scaun și era cât pe ce să izbucnească în râs.

Era important, da, era. Dar să-și imagineze că o balerină găsită moartă într-un lac fusese folosită intenționat pentru a începe acest circ mediatic frenetic doar ca să-l distrugă pe el – nu, ha, ha, bineînțeles că nu.

„Calmează-te, Thomas.

Relaxează-te.

Amintește-ți ce a spus doctorul.”

Lorentzen găsi o cutiuță într-un sertar și înghiți două pastile albe și rotunde cu încă o gură de whisky.

Poliția?

De ce îl suna poliția?

Până la urmă, aveau un om în interior.

Trebuia să-i apere de asemenea lucruri, nu-i așa?

Lorentzen se ridică din nou, privind fix mobilul de pe birou.

„Sună, fir-ai al naibii.”

Dădu pe gât whisky-ul și își umplu din nou paharul, încercând să își evite reflexia din oglindă de data asta, în timp ce gândurile lui se întoarseră din nou la un subiect care îl atrăgea tot mai mult odată cu trecerea orelor. Nu doar pentru că îi fusese furată mașina, nu, ci pentru că poate venise momentul.

Să ia banii și să fugă.

Să dispară.

Își șterse sudoarea de pe frunte.

De ce nu?

Avea mulți bani.

Avusese mulți de multă vreme.

Doar că...

Se trânti din nou pe scaun și își dădu seama cât de extenuat era.

Ei l-ar fi găsit.

Oriunde mergea, ei l-ar fi găsit, nu-i așa?

Ei erau peste tot.

Își vânduse sufletul diavolului.

De bunăvoie.

Nu exista nicio cale de scăpare. Nu asta îi spusese?

Lorentzen dădu din cap și își descheie încă un nasture de la cămașă.

Iisuse Hristoase, era cald.

„*Calmează-te, idiotule!*”

Bine, trebuia să facă un plan.

Puse paharul pe birou și își deschise laptopul. Introduse codul și i se permise accesul. Suma de pe ecran era uluitoare. Un cetățean obișnuit ar fi avut nevoie de o sută de ani ca să câștige măcar o fracțiune din ea.

Geneva.

Un plan începu să se formeze în mintea lui; simți că începea să-i mijească un zâmbet la colțurile gurii.

Următoarea livrare.

Degetele îi zburară pe tastatură; verifică orarul și harta care îi apărură în față.

Avea contacte, bineînțeles că avea. Contacte despre care ei nu știau nimic.

„*Doar mergi până la capăt cu ultima, și apoi...*”

Lorentzen zâmbi larg, goli paharul de whisky și merse clătinându-se pe podea ca să și-l umple încă o dată.

Se opri, cu paharul încă în mână.

„Voi pleca.

Voi dispărea.”

Dădu din cap, tăcut, spre fereastră.

„S-a terminat acum.”

Zâmbi și își ridică paharul într-un toast pentru el însuși în timp ce obiectul de pe masă începu brusc să se agite.

Îi suna mobilul.

Paharul fără picior îi alunecă din mână. Nici măcar nu îl auzi când lovi podeaua.

La naiba.

Thomas Lorentzen stătu rigid câteva secunde înainte să ridice, în cele din urmă, mobilul de pe birou.

— Alo?

Capitolul 12

Ploaia cădea pe capota Audiului negru. Munch, ud learcă, alergă prin piață și se urcă în spatele volanului.

— M-am răzgândit. Nu mai mergem cu mașina până acolo.

— De ce nu? voi să știe Mia.

— Raymond Greger e în concediu medical. Și nu răspunde la telefonul mobil. Ar putea fi oriunde.

Mia scoase o bomboană de tuse din buzunarul gecii ei de piele. Intensitatea ploii crescuse; suna ca partea de percuție a unei orchestre și oamenii alergau ca niște pisici speriate, căutând un adăpost.

— Am trimis o mașină de patrulare. Dacă îl găsește, putem reevalua, dar eu nu conduc trei ore pentru nimic acum.

— Poliția din Larvik?

Munch dădu din cap și își găsi pachetul în buzunarul hainei ude.

— Cum ți s-a părut Spidsøe?

— Părea destul de sinceră, nu crezi?

Munch ridică din umeri.

— Am avut senzația că nu ne spunea totul, dar nu pot fi sigur.

Își aprinse țigara și deschise puțin geamul. Picăturile de ploaie fură împinse de vânt în mașină și amestecate cu fumul cenușiu, dar Mia nu comentă despre asta.

— Cum de lucrează ca profesor un tip care răpește fetițe? spuse Munch enervat, holbându-se prin parbriz.

— Dacă nu avem nimic despre el în registru, atunci nu avem cum să-l oprim, spuse Mia.

Munch dădu din cap.

— Atunci e ceva foarte greșit în sistem, bombăni Munch și trase din nou din țigara lui chiar când mobilul Miei sună.

— Vorbesc cu Mia Krüger? spuse o voce masculină.

— Da.

— Bună, numele meu e Torfinn Nakken. Vă sun de la Administrația și întreținerea Clădirii Bislett. Locuiți pe Sofies Plass numărul 3?

— Da. Despre ce e vorba?

— La etajul doi? continuă vocea profundă.
— Spuneți-mi din nou, de unde sunați?
— Administrația și Întreținerea Clădirii Bislett. Suntem responsabili pentru blocul dumneavoastră. Îmi pare rău că vă deranjez, dar a fost o spargere în biroul nostru și ne lipsesc câteva chei de securitate. Ați observat ceva neobișnuit în apartamentul dumneavoastră?

Mia își flutură mâna ca să îndepărteze fumul de țigară și deschise geamul de pe partea ei.

— Cum ar fi? întreabă ea.

— Cum ar fi vizitatori nepoftiți, lucruri care au dispărut – ceva de genul acesta?

— Nu, din câte știu, nu.

— Bine, grozav, spuse Nakken, părând ușurat. Aceste chei de securitate costă o avere; va trebui să schimbăm încuietorile în toată clădirea. Vorbim de sute de mii de coroane – chiar dacă asigurarea va plăti majoritatea.

— Ascultați, sunt cam ocupată acum, spuse Mia, aruncându-i o privire lui Munch, care tocmai primise un mesaj.

— Da, bineînțeles. Îmi cer scuze, trebuia să verific. Atunci îmi voi nota aici: „TOTUL OK la Krüger, Mia.”

— Așa să faceți. Mia încheie apelul.

— A fost Anette, spuse Munch.

— Da?

— Avem numele psihiatrului victimei.

— Ce psihiatru?

— Nu ți-am spus? Scuze. S-au găsit medicamente în apartamentul lui Vivian Berg. Cred că antidepressive prescrise de medicul ei de familie la recomandarea acestui bărbat.

Munch își ridică mobilul ca ea să poată citi de pe ecran.

— Wolfgang Ritter?

— Ți se pare cunoscut? Era clar că Munch era mulțumit de el însuși.

— Nu.

— Serios? Wolfgang Ritter? Nu te uiți la știri?

Mia dădu din cap și găsi altă bomboană de tuse în buzunarul gecii ei de piele. Își aruncase la gunoi televizorul cu mult timp în urmă și evita ziarele oricând putea. În copilărie, urmărirea știrilor fusese obligatorie, familia se aduna în fața televizorului din camera de zi, în Åsgårdstrand, dar nu avea energie pentru așa ceva în prezent. În trecut, mass-media își asumase un fel

de responsabilitate colectivă de a informa populația. Acum, contau doar ratingurile. Teama și celebritățile într-o cursă cu sufletul la gură pentru ora de vârf și click-urile de pe internet. Nici nu se deranja să arunce o privire pe paginile ziarelor din magazine.

Care e motivul din spatele conflictului dintre Israel și Palestina?

Care e numele autorului împotriva căruia a fost declarată o fatwa^[3] de către Ayatollahul Khomeini?

De ce au demonstrat studenții chinezi în Piața Tiananmen?

Mama ei, Eva Krüger, fusese profesoară la școala din Åsgårdstrand și fusese foarte important pentru ea ca fiicele ei să învețe bine la școală și să țină pasul cu actualitățile. Sigrid se descurcase mai bine decât ea, bineînțeles. Nota 10 la toate materiile. Mia se întrebase adesea dacă asta era o parte din explicație, dacă perfecțiunea devenise, în cele din urmă, prea mult, dacă drogurile deveniseră un fel de revoltă, dar nu i se părea adevărat. Tatăl ei, Kyree, vânduse vopsea. Adoptarea gemenelor fusese un dar din rai pentru cuplul fără copii. Mama lor putea fi puțin dură câteodată, dar niciodată nu fusese excesiv de severă. Poate, un pic cam prea profesoară acasă, dar nu mai mult decât atât.

Markus Skog.

Era vina lui.

— Dr. LSD? Încercă Munch din nou.

— Cine?

— Wolfgang Ritter? Directorul Spitalului de psihiatrie Blakstad? Psihiatrul care a susținut oferirea de droguri psihedelice pacienților cu probleme mintale grave?

— N-am auzit niciodată de el.

— A fost un documentar acum aproape o săptămână? La televizor.

— Nu l-am văzut. Am crezut că oamenii au încercat asta din anii '70.

— Da, da, dar nu în prezent. Pe ce planetă trăiești?

Munch se întoarse pe bancheta lui și se uită la ea.

— Scuze, spuse Mia, alungându-și gândurile. M-am întors. Deci, o tânără aparent sănătoasă? Mica noastră rază de soare? Lua antidepresive puternice? Nu crezi că e un pic ciudat?

Munch se scărpină în barbă și își întinse mâna după altă țigară, dar se răzgândi.

— Absolut. Întâi vom avea nevoie de un mandat de la judecător.

— Confidențialitatea pacient-doctor?

— Anette se ocupă de asta. E o formalitate, nu va dura mult, spuse Munch în timp ce îi sună telefonul mobil din nou.

— Da?

Îl împușcase.

În piept. De două ori.

Markus Skog.

— Și ai fost în casa lui?

„Nu, nu te mai gânde la asta.”

— Raymond Greger are și alte rude – în afară de Karoline Berg? Contactează școala și află dacă vreunul dintre colegii lui știe ceva.

Amintiri împachetate în cutii în apartamentul ei.

— Pune o mașină în fața casei lui. Și emite un anunț despre persoană de interes. Da. E foarte important pentru noi. Toate resursele pe care le ai, dacă e posibil. Te rog să mă ții la curent. Bine, mulțumesc.

Munch încheie apelul și se încruntă.

— A fost poliția din Larvik?

— Da. Nu l-au găsit pe Raymond Greger. Nu e acasă. Vecinii lui nu l-au văzut de o săptămână.

— Serios?

— Prea mare coincidența, nu ai zice?

— Absolut. Va trebui s-o vizităm din nou, nu-i așa?

— Pe Karoline Berg?

— Da.

— Urăsc ideea asta, dar cred că va trebui să o facem.

Munch oftă și bătut darabana cu degetele pe volan.

— Vii cu mine să vezi legistul?

— Nu, trebuie să vorbesc cu Halvorsen de la Criminalistică. M-aș fi așteptat să aud ceva de la ei până acum, e ciudat că nu au ținut legătura – precis încă nu au găsit nimic.

— Bine, te las pe drum, spuse Munch, ieșind din parcare.

— Întreabă legistul despre rănila de la gura victimei, spuse Mia când ajunseră la clădirea Kripos din Brynsalleen.

— Ce răni?

— Vivian Berg avea răni în jurul gurii. Nu-mi amintesc să mai fi văzut așa ceva.

— Bine.

— Ședința de informare a echipei e mai târziu azi?

- Între șapte și opt.
— Ne vedem atunci, spuse Mia și ieși din mașină.

Capitolul 13

Munch apăsă pe sonerie și așteptă puțin înainte să îi răspundă o voce. Noul medic legist. Lillian Lund. Își dădu seama că de-abia aștepta să o întâlnească.

— Da?

— Sunt Holger Munch.

— O, da, bună, grozav. Intră. Sunt în camera numărul unu. La capătul coridorului. Doar urmărește muzica.

Muzica?

Munch nu înțelese la ce se referea până când nu fu înăuntru. Muzica venea spre el dintr-o cameră mai îndepărtată de pe coridor, o trăsătură foarte încurajatoare în departamentul altfel sumbru. Zâmbi fără să vrea când recunoscuse ce era. Bach. Unul dintre preferații lui. Și nu orice înregistrare. Variațiunile Goldberg. Avea CD-ul acasă. Îl ascultase de atât de multe ori, că aproape îl știa pe de rost. În interpretarea lui Glenn Gould. Un geniu, fără îndoială, dar și un artist în pragul nebuniei. Munch nu se putu abține să nu se gândească la Mia. Dar părea să se simtă mult mai bine.

— Alo?

Munch bătuse la ușa camerei din care venea muzica și era să intre când fu oprit de un tânăr care purta un șorț alb de plastic, o mască și mănuși din latex.

— Cine sunteți?

— Munch, spuse el, ridicându-și legitimația. Unitatea specială. Mariboesgate. O caut pe Lillian Lund.

Muzica se auzea tare înăuntru. Notele blânde și frumoase contrastau cu camera rece și cenușie și, mai ales, cu cadavrul care zăcea pe masa dinăuntru ei.

— Bună, Munch, spuse femeia care ieși din camera din spate și își scoase o mănușă ca să îi strângă mâna.

Purta o mască, dar și-o dădu jos.

— Lillian Lund. Zâmbi când se prezentă.

Brunetă. Ochi albaștri, limpezi. Cam de vârsta lui, dacă i s-ar fi cerut să

ghicească.

— Nu e al tău, spuse ea dând din cap spre cadavrul de pe masă. E în salonul patru, termin aici, apoi merg și eu cu tine.

— Am să aștept pe coridor.

— Grozav. Lillian Lund zâmbi din nou și se întoarse spre tânărul care îl oprise pe Munch. Te rog să refaci probele despre care te-am întrebat.

— Din nou?

— Cred că trebuie să fi fost contaminate. Valorile sunt mult prea mari.

— Da, da, bineînțeles, spuse tânărul blond, aruncându-i o privire pe furiș lui Munch înainte să dispară pe unde venise.

Munch se întoarse pe coridor, găsi un scaun și se gândi să își aprindă o țigară. Pe vremuri, nu ar fi fost o problemă. Ernst Hugo Vik, fostul medic legist care fusese responsabil pentru majoritatea cazurilor pe care le investigase, fusese excentric, dar, mai important, un fumător înrăit, căruia nu-i prea pășase niciodată de reguli. Ceva îi spuse lui Munch că se petrecuse o schimbare de regim după sosirea lui Lillian Lund, așa că hotărî să nu și-o aprindă.

Reveni la el după câteva minute.

— Pfu, scuze. Lund se trânti pe scaunul din fața lui Munch. Patru cadavre în tot atâtea zile. Fata ta și trei supradoze. Se pare că Oslo e plin de ele acum.

— Supradozele ajung aici? Munch fu surprins.

— Bineînțeles. De ce nu?

— Nimic. E doar o veste nouă pentru mine.

— Șef nou. Reguli noi, spuse Lillian cu amabilitate. Vreau să-i văd pe toți. Așa ar trebui să fie, nu crezi?

— Da, da, categoric. Munch dădu din cap, simțind simpatie pentru noul medic legist.

Competentă și dedicată. Iar Glenn Gould în difuzoare era un punct în plus.

— Ai vrea s-o vezi? Sau e adevărat ce mi s-a spus, că vrei să vezi doar fotografiile?

— La ce te referi?

— Am înțeles greșit? Nu ești detectivul care nu are nevoie să vadă cadavrele?

— Cred că vorbești despre Mia Krüger, spuse Munch zâmbind.

— A, bine, scuze.

— Nu-ți cere scuze. Ce-ai aflat până acum?

El se ridică de pe scaun.

— Cum adică „până acum”? spuse Lund. Apropo, vei găsi haine de protecție în dulapul de acolo.

Să-și pună un halat alb de plastic ca să vadă cadavrul? Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată pe vremea lui Vik. Fără îndoială, Institutul de Medicină Legală era sub o conducere nouă.

— Adică n-ai avut prea mult timp.

— O, e un mit că totul durează foarte mult timp. Uneori, da, dar în cazul acesta cauza morții e simplă.

Lund își puse din nou masca și îi făcu semn să o urmeze în cealaltă cameră. Dădu la o parte cearșaful alb de pe cadavrul care zăcea acolo și arătă cu degetul spre pieptul femeii. Inciziile făcute în timpul autopsiei fuseseră cusute atât de rudimentar, că Munch se gândi, pentru un scurt moment, că în fața lui nu era un cadavru real. Nu îi plăcuse niciodată acest aspect al muncii lui. În rarele ocazii în care se uita la serialele de la televizor în care detectivi duri se aplecau peste cadavre fără să își schimbe expresia, era foarte tentat să telefoneze și să se plângă. Tratau cu superficialitate o situație dificilă. Și, categoric, nu în mod realist.

— Uite urma acului. Ai văzut raportul pe care l-am trimis la Kripas? Etilenglicol?

Munch dădu din cap.

— Nu-mi amintesc să fi văzut ceva asemănător înainte. Tu?

Munch nu răspunse. Simți că datora respect corpului alb și tăiat, care zăcea fără viață în fața lui. Treizeci de ani ca detectiv, dar nu avea să se obișnuiască niciodată cu asta. Moartea. O viață se curmase. Fusesse redusă la un obiect de interes științific pe o masă, în subsolul cenușiu al Spitalului Ullevål.

— Ai vrea să o acopăr? spuse Lund, privindu-l cu amabilitate.

— E în ordine.

— Înțeleg. Fac asta tot timpul, dar e greu chiar și pentru mine.

— Ce-ai spus mai devreme? spuse Munch, adoptând din nou o mină profesională.

— Ai mai văzut asta înainte? Antigeli?

— Nu așa, nu, niciodată. Știm de câteva cazuri în care oamenii au fost otrăviți cu el, dar întotdeauna oral și administrat progresiv. De obicei, se fac bine în cele din urmă. Rămân cu sechele pe termen lung, dar supraviețuiesc. E nevoie de o doză mare pentru a ucide pe cineva.

— Știu. Lund dădu din cap, mușcându-și buza. Destul de crud, nu crezi?

— La ce te referi?

— Nu sunt detectiv, dar nu oricine se poate apropia de altă ființă umană și înfige un ac în inima ei...

— Suntem încă la început.

— Înțeleg, spuse Lund, mergând spre partea de jos a corpului. Vagin. Nu sunt semne de penetrare violentă. Nu sunt urme de spermă. Motivul nu pare sexual, cel puțin nu din câte pot vedea.

Munch dădu din cap.

— Unghii, mâini. Lund arătă cu degetul. Ciudat de curate. Nicio urmă de nimic. Aproape ca și cum ar fi spălat-o cineva.

— Serios?

— Da. Lund se încruntă. Și același lucru e valabil și pentru restul corpului ei. Aproape că nu e nimic aici.

— Dar era în apă când a fost găsită.

— Da, știi, dar chiar și așa ar trebui să fie ceva. Nicio vânătaie? Nicio rană nicidecum? Cu siguranță, trebuie să fi... ripostat un pic. Vreau să spun, o fată puternică, așa ca ea.

— Lucrăm la o teorie conform căreia ar fi mers chiar ea până la locul crimei, spuse Munch încet.

— Serios?

Lund păru surprinsă.

— Știu. Până aici am ajuns.

— Vă gândiți la cineva?

— Cercetăm câțiva oameni, dar, deocamdată, nu avem suspecti, din păcate.

— Există un singur lucru pe care nu-l pot explica, spuse Lund, mergând spre capul mesei.

— Care e?

— Îi vezi gura?

— Da?

— A fost acoperită cu bandă adezivă la un moment dat, n-ai zice asta? Nu m-am uitat bine la început, dar e ceva care... vezi astea?

Arătă spre pielea din jurul colțurilor gurii victimei.

— Astea nu sunt normale.

— Ce?

— Bășicile astea. Arată aproape ca niște arsuri – le vezi?

— Da. Mia mi-a cerut să te întreb despre ele.

— A văzut bine, spuse Lund. Nu sunt de la o bandă adezivă. De fapt, nu știu ce sunt, dar voi trimite niște mostre proaspete pentru testare.

— Când crezi că vom afla ce sunt?

— Nu ar trebui să dureze prea mult, așa că aş zice cândva pe mâine-dimineață.

Fură întrerupți de asistentul tânăr și blond, care intră în cameră fără să bată la ușă. Din nu se știe ce motiv, evită privirea lui Munch de data asta.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar ne vine încă un cadavru.

— O supradoză? voi Lund să știe.

— Da.

— La naiba. Scuză-mi limbajul, dar ce se-ntâmplă în orașul acesta?

Dădu din cap nervoasă și se îndreptă spre ușă. Munch o urmă pe coridor.

— Îmi cer scuze, dar trebuie să plec acum.

Lillian Lund își dădu jos mânușa și masca, și îi strânse mâna.

— Mulțumesc pentru ajutorul acordat până acum.

— Cu plăcere. Te sun când aflu ceva, îi spuse medicul legist și porni cu pași mari pe coridor, spre muzică.

Capitolul 14

Theo Halvorsen stătea cocoșat deasupra unui microscop în laborator, dar se ridică repede când o văzu intrând.

— Rază de lună! strigă el, zâmbindu-i. A trecut prea mult timp. Unde-ai fost?

Mia îi zâmbi la rândul ei.

— Niciunde, din păcate.

— O, ai fost suspendată din nou, nu-i așa? Asta a fost? spuse Halvorsen, dându-și jos ochelarii.

— Asta spune lumea?

— Depinde pe cine întrebi. Tehnicianul amabil ridică din umeri. Unii au spus că ai fost concediată, alții că ai plecat cu barca.

— Ultima parte e adevărată, doar că n-am ajuns prea departe. Te ocupi de balerină, nu-i așa?

— Da, mă tem că da. Halvorsen oftă. Plus o grămadă de alte treburi. Se pare că nu am niciodată destul timp. Crezi că voi recupera vreodată?

Tehnicianul își ridică mâinile și se uită în jur. Laboratorul lung era plin de hârtii și cutii stivuite de la podea până în tavan. Camera nu avea ferestre și o făcea pe Mia să se simtă ca și cum ar fi fost la subsol, deși erau la etajul trei. Știa că Halvorsen ceruse ca ferestrele să fie înnegrite ca să evite distragerea atenției.

Theo Halvorsen. Mia îl cunoștea pe tehnicianul de cincizeci și ceva de ani de vreo zece ani și știa că, deși era cunoscut pentru că se plângea de volumul lui de muncă, nu exista altcineva la care ar fi mers mai degrabă dacă avea nevoie de un răspuns. Halvorsen era un mic Einstein. Nu îi plăcea să lucreze cu alți oameni, preferând să facă totul de unul singur, dar rezultatele lui erau întotdeauna mai bune și mai precise decât cele care veneau de la etajul doi.

— Așadar, nu ai mai fost pe la căsuța ta? întrebă Mia, urmărindu-l prin cameră.

— Când să-mi fac timp și pentru asta? spuse Halvorsen, punându-și ochelarii din nou.

Găsi un scaunel și ridică o cutiuță de carton de pe un raft.

— Ce mai face Britt?

— Încă nu m-a părăsit, prostuța. Halvorsen îi făcu cu ochiul și cără cutia de carton până la microscop.

— E a mea? spuse Mia dând din cap spre cutie.

— La ce te referi?

— Aia? De ce e un caz din prezent depozitat atât de departe?

— Rază de lună. Halvorsen oftă și dădu răbdător din cap. Știu că învârti pe toată lumea pe degetul tău mic și că oamenii își permit să fie orbiți de farmecul tău gotic, dar nu și eu, eu fac lucrurile ca la carte.

— Și ce-i asta?

— Dinți, spuse el, punându-și o pereche de mănuși albastre din latex. Nu toate omorurile sunt plăcute din punct de vedere estetic, draga mea, sau făcute cu inteligență și *joie de vivre*, ca să fie rezolvate de Hercule Poirot sau de tânăra Krüger, folosindu-și micile celule cenușii ca să ajungă în cărțile de istorie.

Halvorsen oftă din nou și deschise cutia.

— Un tânăr dealer de droguri omorât în bătaie cu o rangă, în spatele centrului comercial Manglerud, și acum vor să știe dacă are vreo legătură cu un gangster pe care l-au găsit cu gura sângerândă în Parcul Sofienberg. Delicios, nu ți se pare?

Halvorsen era cunoscut pentru că se plângea pentru orice, dar Mia îl plăcea la fel de mult. Lucraseră la câteva cazuri în care ochii lui de vultur găsiseră exact proba de care aveau nevoie și știa că adopta o înfățișare morocănoasă doar când lucrurile nu mergeau cum voia el.

Așteptă răbdătoare până când dinții maro pe care îi studiase fură puși din nou în cutie, iar el își scrisese notițele pe laptopul de pe stația de lucru din spatele lui.

— Bine, e rândul tău acum.

— Vivian Berg?

Halvorsen își împinse scaunul cu roți pe podea și se întoarse cu un dosar, pe care îl puse în fața ei.

— Dar deja am văzut asta, spuse Mia după ce răsfoi câteva pagini.

— Da, spuse technicianul. Dar asta e tot ce am.

— Acesta e raportul pe care l-ai trimis la Kripos, nu-i așa?

Halvorsen dădu din cap.

— Da. Și le-am spus același lucru și lor.

— Ce anume?

— Că trebuie să fie o glumă. Cum aș putea să extrag orice probă din asta?

— La ce te referi?

— Nu l-ai citit?

— Ba da sau, de fapt... nu. Ce scrie?

Halvorsen oftă.

— E un circ, asta scrie.

— Un circ?

— Chiar nu l-ai citit? Uneori mă întreb de ce mă mai deranjez să-mi fac treaba.

Halvorsen își împinse scaunul cu roți pe podea și se întoarse cu o foaie de hârtie pe care i-o întinse.

— Explică-mi, îi spuse Mia, aruncând o privire spre ea.

— Abundență, spuse Halvorsen.

— La ce te referi?

— Cineva își bate joc de tine.

— Cum...?

Halvorsen arătă cu degetul spre lista pe care i-o dăduse.

— ADN.

— Da?

— Din toată Norvegia, într-un singur loc? Cum ar trebui să-mi fac treaba

când mașina și locul crimei conțin mai multe probe de păr și piele decât scurgerea unei piscine publice?

— Asta e din Mercedes?

— Și din lacul Svarttjønn. Tehnicianul dădu din cap și își trase scaunul din nou spre laptopul lui. Dar, având în vedere că e vorba despre tine, Rază de lună...

Întoarse laptopul spre ea și deschise un document.

— Uită-te la asta.

Mia se uită la ecran, dar tot nu înțelese.

— La ce mă uit?

— O harababură. Șaizeci și unu de probe de păr. Patruzeci și nouă de probe de piele. Opt probe de excrement. Nicio potrivire de ADN pe vreuna dintre ele. Conform lor, peste o sută de oameni au fost prezenți la locul crimei și în mașină. Cum îți imaginezi că pot lucra cu așa ceva?

— Așadar, criminalul a contaminat locurile crimei?

— Sherlock, cred că putem spune asta cu o precizie totală, declară Halvorsen, lăsându-și ochelarii legați cu șnur să-i cadă pe piept. Adevărata întrebare e cum naiba a făcut criminalul rost de toate astea? Probe de păr și piele? Excrement? Mia, cine face așa ceva? O, și apropo, adăugă Halvorsen și se ridică brusc.

Dispăru în spatele laboratorului și se întoarse cu un aparat foto.

— Asta se întâmplă când ai prea multe de făcut.

— Țsta e aparatul foto pe care l-ai găsit la locul crimei?

— Da. Un Nikon E300. Fără amprente, bineînțeles, pe aparat sau pe trepid, dar...

Halvorsen zâmbi conspirativ când îi înmână aparatul foto.

— Uită-te prin lentilă.

Mia îl ținu spre lumină și se uită prin el.

— Îl vezi?

Îi luă o vreme, dar apoi îl zări brusc.

Zgâriat pe lentilă.

— O, nu, bombăni ea. Te rog, spune-mi că nu-i adevărat.

Acum îl putea vedea clar.

Un număr.

— La naiba, spuse ea, și se uită a doua oară ca să verifice.

— Cred că arată ca numărul patru, dar tu ești detectivul, spuse Halvorsen ridicând din umeri.

Mia își simți inima bătând un pic mai rapid pe sub geaca ei de piele.
Un număr?
Ridică aparatul foto din nou la ochi.
Da, era acolo.
— Am făcut o poză, spuse el, ridicându-se din nou.
— Folosind aparatul ăsta?
— Da, uită-te.
Mia studie rapid fotografia. Nu încăpea nicio îndoială.
Patru.
Zgâriat grosolan pe lentilă.
— Pot s-o păstrez?
— Bineînțeles.
— Mersi pentru asta, Theo, spuse Mia, băgându-și fotografia în buzunar.
Vorbesc serios.
— Pentru asta sunt aici, Rază de lună.
— Transmite-i salutări lui Britt. Mă ții la curent dacă găsești altceva, nu-i așa?
— Bineînțeles. Halvorsen dădu din cap. Doar sună-mă dacă ai nevoie de ceva.
— Așa voi face, Theo. Ne vedem în curând.
— Întotdeauna e o plăcere. Tehnicianul criminalist prietenos zâmbi și își ridică un deget la frunte.

Capitolul 15

— Avem multe de făcut și nu avem mult timp, așa că puteți spune tot ce aveți de spus pe scurt? spuse Munch, stând lângă ecran.
Gabriel Mørk își puse jos doza de Cola și tocmai își ocupase locul când lumina fu stinsă.
— Te-ai referit la mine? interveni Curry.
— Da, dacă ai putea lăsa întrebările la sfârșit, ar fi grozav, bombăni Munch, răsfoind repede documentele de pe masa de lângă el.
Se auzi un râs înăbușit în cameră, dar încetă rapid când apăru prima fotografie pe ecran.
— Vivian Berg, douăzeci și doi de ani, spuse Munch, făcând click-uri prin prima serie de fotografii. A dispărut din apartamentul ei din St.

Hanshaugen joi dimineața și a fost găsită plutind în lacul Svarttjønn sâmbătă, dimineața devreme.

— Suntem siguri de asta? întrebă Curry.

— Siguri de ce, Jon? spuse Munch, oftând.

— Că a dispărut din apartamentul ei joia trecută?

— Anette? Munch dădu din cap spre Goli, care se ridică în picioare.

— Avem doi martori din blocul ei care au văzut-o pe Vivian Berg plecând din apartamentul ei joia trecută, după-amiaza, cândva între cinci și cinci și un sfert. Videoclipul pe care tocmai l-am primit arată că asta ar putea fi adevărat, dar...

— Videoclip? spuse Curry, care evident nu ținea pasul cu ei.

Tocmai primiseră înregistrarea camerei de supraveghere a unui magazin de la colț, care, aparent, o arăta pe Vivian Berg plecând din apartamentul ei.

— Ce-am zis despre lăsarea întrebărilor la sfârșit? spuse Munch.

— Știu, dar haide...

— Pentru oricine nu a auzit asta, spuse Anette pe un ton oarecum obosit, acum am primit trei înregistrări video. Cu Mercedesul care se îndrepta spre E18, Mercedesul care trecea pe lângă centrul comercial Sandvika și acum ultima, care o arată pe Vivian în timp ce pleacă din apartamentul ei, probabil îndreptându-se spre Mercedes.

— Conform medicului legist, Vivian era în apă de mai puțin de douăzeci și patru de ore când a fost găsită, continuă Anette. Ultima filmare de la Sandvika ne arată mașina trecând pe lângă centrul comercial în seara de joi, chiar înainte de ora șapte, așa că ne oferă un interval de timp între douăzeci și patru și treizeci și șase de ore.

Se uită spre Munch, care dădu din cap în semn de aprobare.

— Și cât durează drumul din Sandvika până la lacul Svarttjønn? întrebă Ylva.

Tânăra islandeză se alăturase echipei toamna trecută și, ca de obicei, nimeni nu știa unde o găsisese Munch, dar se integrase imediat. Gabriel era încântat că nu mai era cel mai tânăr membru. Detectivii mai experimentați considerau foarte multe lucruri de la sine înțelese, dar acum o avea pe Ylva ca să pună întrebări fără ca el să se simtă ca un amator.

— Maximum două ore, spuse Goli.

— Așadar, a fost ținută în mașină? spuse Ylva. Mai mult de douăzeci și patru de ore?

— Ne vom întoarce la asta mai târziu, spuse Munch, dând din cap spre

Anette Goli.

— Așadar, continuă Goli, Vivian dispare joi după-amiază. Conform Kripos, se pare că a plecat grăbită de acasă. Nu și-a luat telefonul mobil. Laptopul a fost lăsat deschis pe masa de cafea. Era mâncare în cuptor. Se pare că își pregătea cina, dar, brusc, își pune haina, iese pe casa scării, încuie ușa și iese calmă din bloc.

— Ce? spuse Curry, incapabil să se stăpânească. Pleacă grăbită din apartament, fără să ia nimic, dar iese calmă din bloc?

— Alt amănunt care merită notat e că am găsit medicamente pe rețetă în apartamentul ei, continuă Goli. După cum știți cu toții până acum, am găsit antidepresive și sedative. Acestea sugerează că Vivian era nefericită. Am luat legătura cu medicul ei de familie și cu psihiatrul, și lucrăm în prezent la accesarea fișelor ei medicale.

— Mulțumesc, Anette, spuse Munch în timp ce Goli se așază.

— Raymond Greger, spuse Ludvig Grønlie, ridicându-se în picioare. Un ciudat. Am găsit foarte puține despre el. Nici poliția din Bodø nu spune prea multe și e clar că avocații au fost implicați și se pare că au fost amenințați cu ceva. Chiar și așa, cazul împotriva lui de acum câțiva ani, în care două fete au dispărut, nu arată a ceva pentru care îl putem aduce aici sau ceva care ne-ar ajuta în vreun fel. Cu toate astea, asta e tot ce avem. Are patruzeci și opt de ani. E singur. Fără copii. Lucrează ca profesor la Școala Hedrum, lângă Larvik și, în prezent, e în concediu medical pentru...

Grønlie își puse ochelarii și răsfoi documentele.

— Ei bine, nu cred că am aflat de ce, dar, în orice caz, vrem să vorbim cu el. Poliția din Larvik îl caută și le-am transmis clar că el e prioritatea numărul unu acum.

— Telefonul lui mobil? spuse Gabriel, deschizându-și gura pentru prima dată.

— Conform Telenor, e închis de joi, spuse Grønlie, așezându-se din nou.

— Era ceva pe telefonul ei mobil? voi Ylva să știe.

— Nu conform documentelor care mi s-au dat, spuse Gabriel. Nu a ținut legătura cu unchiul ei. Cât despre Facebook, nu, nu erau prieteni nici acolo. Nimic nu indică vreo legătură între ei.

— Așa cum tocmai a spus Grønlie, Raymond Greger, confirmă Munch, e prioritatea noastră absolută acum. Poliția din Larvik îl caută și vom spori căutarea lui peste noapte dacă nu va fi găsit. Mia?

— Câteva lucruri. Mia merse până la ecran.

Dădu din cap spre Munch. Apăru o nouă fotografie pe ecran, una pe care Gabriel nu o mai văzuse până atunci.

— Acesta a fost zgâriat pe lentila aparatului foto.

— Ce e? întrebă Ylva, împingându-și ochelarii mai sus pe nas.

— Un număr. Numărul patru. Mia dădu din cap din nou spre Munch, care făcu click pe altă imagine. De data asta, putură să îl vadă mai clar.

— La început, am crezut că treaba asta cu aparatul foto însemna că, ei bine, că ucigașul a fotografiat crima. Că acesta era *stilul* lui. Că voia o înregistrare vizuală. Dar acum nu mai sunt atât de sigură.

— Știm că e un bărbat? o întrerupse Curry.

— Urmele din jurul trepiedului au mărimea 43, spuse Mia cu calm.

— Dacă era o femeie care purta pantofi bărbătești?

— Atunci urmele ar fi fost mai adânci în mijloc și mai puțin adânci la margini.

Altă fotografie.

De data asta, era pagina din carte.

— Observați că numărul paginii de aici a fost răzuit, continuă Mia. Ne spune că acest număr nu e important.

— Ce...? începu Ylva, dar Mia o ignoră și îi făcu semn lui Munch să dea click din nou.

— „Acum ajung la ce e rău” spuse Mia, citând din carte și indicând pagina de pe ecran. „Nu suport să mă gândesc la asta. Și totuși, nu pot să nu mă gândesc la asta.” E din *Frații Inimă-de-Leu*. E fratele mai tânăr, Karl Lion, vorbind despre incendiu. Karl e bolnav și are nevoie de ajutor, iar eroul, fratele lui mai mare, Jonathan, își sacrifică viața ca fratele mai mic să poată trăi. După aceea, toată lumea își dorește ca el să fi murit în locul lui.

Se făcu liniște în cameră.

— Așa că avem numărul patru, continuă Mia. Acesta e primul indiciu. Apoi avem această pagină din carte, care e al doilea. De aici trebuie să începem.

— Dar... interveni Ylva din nou și fu întreruptă a doua oară.

— Apoi trebuie să ne uităm la asta, spuse Mia. Cred că e foarte importantă. Înregistrarea video de la camera de supraveghere pe care urmează să o vedem ne-o arată pe Vivian plecând din apartamentul ei joia trecută. Acum fiți atenți la mersul ei. Am cunoscut multe dansatoare. Sunt flexibile, se mișcă precum pisicile, își controlează fiecare mușchi din corp.

— Care e ideea ta? spuse Curry.

— Femeia asta nu e o dansatoare, spuse Mia încet, dând din cap spre Munch, care apăsă pe telecomandă.

— Femeia asta nu e adevărata Vivian Berg.

Capitolul 16

Kurt Wang nu mai auzise niciodată o voce ca a ei. Înregistrată, da, dar niciodată în viața reală. Billie Holiday. Radka Toneff. Amy Winehouse, poate. Când fata mignonă și zâmbitoare, cu părul lung și roșcat, merse până la microfon și vocea ei blândă umplu spațiul larg, care era folosit și pe post de sală de repetiții, fu ca și cum timpul ar fi stat în loc. Ca și cum norii ar fi dispărut. Ca și cum iarna rece s-ar fi transformat în vară. Ca și cum lumea de afară nu ar fi existat. Kurt nu știa dacă era îndrăgostit de vocea ei sau de ea.

Ea. Ea. Ea. Bineînțeles că era ea. Nu putea dormi. Nu putea respira. De-abia își putea ridica saxofonul la gură.

Cvartetul Nina Wilkins.

Se întâlniseră la cursul de jazz din Trondheim, cel mai bun conservator din Norvegia pentru pregătirea muzicienilor de acest calibru. El fusese admis la prima încercare. Câți saxofoniști încercaseră să fie admiși? Mulți. Într-adevăr, foarte mulți. Și cine fusese admis imediat? Cine fusese cel mai bun la toate cele trei audiții, aproape ovaționat în picioare? El. Kurt Wang. Băiatul înalt, slab și timid din Manglerud, Oslo, unde băieții sunt băieți doar dacă joacă hochei. La naiba, ar fi trebuit să meargă țațoș ca un păun! Nu ar fi trebuit să-i pese de o cântăreață de jazz pe jumătate suedeză – erau foarte multe în Trondheim; fete fermecătoare și incredibil de talentate care cântau dar nu, ea era diferită. Prima dată când Nina Wilkins își deschisese gura, i se înmuiaseră genunchii și se simțise ca un cățeluș de atunci. Nu, nu un câine, la naiba, nu – încă era un bărbat independent –, dar fermecat. Incapabil să gândească limpede.

Ea sugerase ca toată trupa să se mute în Oslo, iar el dăduse din cap și îi răspunse:

— Da, cum spui tu, Nina.

Chiar dacă îi plăcuse să trăiască în Trondheim. Apartamentul lui din Mollenberg. Barurile: Cele Nouă Muze. Antikvariatul. Rampa. Trondheim era un oraș minunat cu o scenă de jazz nebunească și plină de inspirație.

Ea îi sugerase să îl înlocuiască pe Mulle cu alt toboșar, un portughez de

care nici nu auzise.

— Da, da, bineînțeles, Nina, cum spui tu.

Deși el și Mulle cântaseră întotdeauna împreună. Erau ca niște gemeni; improvizau ca și cum ar fi fost două capete pe același corp.

Apoi îi sugerase să înceapă să cânte la saxofon mai mult în stil sopran, să lase deoparte tenorul deocamdată, să urce cu o octavă sau două; mai ușor, mai fragil, mai frenetic, cum făcuse John Coltrane la sfârșitul perioadei Miles Davies.

— Absolut. Cum zici tu, Nina. Bineînțeles că putea să cânte în stil sopran; de fapt, întotdeauna își dorise să facă asta, nu-i așa?

Nu, mama lui dorise asta. Jan Garbarek pe vinil, în camera de zi din Manglerud, chiar dacă el întotdeauna preferase plinătatea tenorului.

Nu, era destul, trebuia să pună piciorul în prag. Trebuia să înceteze. Cvartetul Nina Wilkins. Nina. Nina. Nina. Vocea ei îi suna în cap. Oriunde era.

Cu siguranță, apoi portughezul venise în Oslo. Noul lor toboșar. Bun, absolut, nu asta era problema. Teoretic. Moale. Avea muzica în fiecare parte a corpului, dar era mai bun decât Mulle? Nu, nu credea asta. O, ce prost fusese. Ar fi trebuit să vadă asta de la kilometri depărtare. Nina și toboșarul portughez. Se îmbrățișau pe canapea. Se sărutau pasional în timpul repetițiilor. Mergeau ținându-se de mână pe stradă în drum spre Blå.

Ar fi trebuit să plece atunci. Să spună că era destul. Bineînțeles că ar fi trebuit să o facă. Dacă ar fi fost destul de bărbat. Dar cum putea fi?

Vocea aceea.

Uau, ce voce.

Ca mierea și șmirghelul.

Ca răspunsul la un secret.

De fiecare dată când își deschidea gura.

Așa că el rămăsese.

Idiotul.

Cvartetul Nina Wilkins.

Din fericire, avusese succes. Festivalul de Jazz Vossa de anul trecut. Cântaseră pe una dintre scenele mai mici, dar primiseră cele mai bune recenzii dintre toți. Localnicii înnebuniseră. Apoi Festivalul de Jazz Kongsberg. La fel. Toate biletele fură vândute. Oamenii se bătură pentru bilete. Plănuiseră să cânte doar două seturi, dar publicul nu îi lăsase să plece de pe scenă. Extaz total. Scuiparse sânge, nu mai putuse să-și simtă buzele

câteva zile, dar meritase. Bineînțeles că da. Iar acum aveau să cânte în Molde. Cel mai prestigios festival din Norvegia. Și nu pe una dintre scenele mici, o, nu, ci chiar în Catedrala din Molde. Dacă mama lui ar mai fi fost în viață, ar fi fost foarte mândră de el.

— Nu mă simt bine azi, se bâlbâi Nina și plecă de lângă microfon.

Își strânse gâtul, aruncă o privire pe furiș, spre tobe, și primi un răspuns sub forma unui dat din cap complice.

Din nou.

Se întâmpla tot mai mult, iar lui nu-i plăcea asta.

Billie Holiday o făcuse.

La fel și Charlie Parker.

Coltrane.

Miles.

Ce fel de argument era ăsta?

— Nu e ca și cum ne injectăm, Kurt. Care naiba e problema ta?

Nu era cantitatea sau frecvența.

Sau dacă era injectată sau fumată.

Da, era îndrăgostit.

Da, ea avea vocea unui înger.

Dar heroină?

La naiba, nu.

Nici măcar nu suporta să fie în aceeași cameră cu ei. Întotdeauna pleca atunci când ei se drogau. Și se întorcea la privirile lor rătăcite, la zâmbetele lor stupefiate. Și nu cântau mai bine, deși credeau că o făceau. Doar se simțeau mai bine. Asta era singura schimbare: heroina nu avea nicio legătură cu muzica pe care o scoteau. Îi prefera vocea când era trează. Iar toboșarul portughez? O, mai bine nu îl provoca. Întotdeauna era cu jumătate de măsură în urmă. Sau cu un sfert de măsură înainte.

Nu, nu mai suporta.

După Molde.

Atât, dar nu mai mult.

Avea alte proiecte.

Multe, de fapt.

Până la urmă, el era Kurt Wang.

Stătea pe hol, în fața oglinzii, după ce Nina și toboșarul portughez intrară pe furiș în bucătărie, ținându-se de mână, cu gura ei chicotind lângă obrazul lui. Se cercetă, dădu din cap și își legă fularul în jurul gâtului. Ce mizerie.

Afară era o seară rece, dar nu suporta mirosul. Heroină arsă și staniol. Era să vomite prima dată când toboșarul aprinsese bricheta sub grămăjoara maro din staniol.

Destul.

Își aprinse o țigară și simți că, de data asta, chiar se hotărâse. Suportase destul. Gata. Păcat de voce. Și de dragostea lui. Avea să treacă, nu-i așa? Peste cinci ani? Cu siguranță, avea să treacă, în cele din urmă! Avea să termine repetiția asta, apoi să-l sune pe Mulle. Să înceapă trioul din nou. Asta dacă Mulle i-ar fi răspuns la telefon. Patru luni fără niciun cuvânt. Nu îl învinuia. Bineînțeles că nu.

Nina. Nina. Nina.

Prietenul lui ieșise repede din sala de repetiții, practic, cu spume la gură.

Doamne, era frig. Și întuneric. Nu trebuia să fie primăvară acum? Kurt Wang își trase puloverul mai mult peste degete și își aruncă țigara pe asfalt în timp ce o siluetă apăru brusc în fața lui.

— Pardon? Nu cumva ești... Kurt Wang?

Un tânăr cam de aceeași vârstă stătea înaintea lui, cu fața ascunsă sub gluga mare a gecii.

— Da? spuse Kurt, scoțându-și pachetul de țigări din buzunarul gecii ca să își mai aprindă o țigară.

De unde-i știa tipul ăsta numele?

Era un fan?

Zâmbi și se simți flatat, deși hotărâse cu mult timp în urmă să nu îi pese de asemenea lucruri.

Muzica era pe primul loc.

— Unde e saxofonul tău? întrebă bărbatul de sub glugă, uitându-se curios la el.

— Ce vorbești? Kurt zâmbi.

Clar, era un fan. Nu ar fi trebuit să fie încântat, bineînțeles, dar îi făcea bine să fie recunoscut. Pe stradă. Măcar făcuse ceva bun. Nu, nu exista cale de întoarcere; se hotărâse. O simțea acum.

Gata.

— E la etaj, în sala de repetiții, spuse Kurt, încă zâmbind. Vrei un autograf? Scuze, sunt cam ocupat, așa că dacă...

— E în ordine. Am unul pe care îl putem folosi, spuse vocea de sub glugă.

— Despre ce vorbești?

Nu ajunse mai departe.

Kurt simți ceva umed pe față.

— Nu e nimic personal, spuse vocea care, după câteva secunde, păru să se audă de departe.

„*Ce naiba...?*”

Kurt își văzu țigara clar, dar nu mai era în mâna lui.

Îi crescuseră aripi și zbura până la etajul trei. Încă ardea. Bătu la fereastră și fu lăsată în bucătărie, unde se amestecă cu staniolul și deveni o pipă origami care arăta ca o pasăre colibri într-un copac plin de miere și șmirghel înainte să înceapă să cânte cât putea de tare.

Cu niște buze care vorbeau portugheza.

PARTEA A DOUA

Capitolul 17

Munch fu trezit de telefonul lui mobil și se întrebă unde era. Pentru scurt timp, își imagină că era din nou în vechea lui casă din Røa, dar își dădu seama, în scurt timp, că fusese doar un vis. Adormise pe canapeaua din apartamentul lui, complet îmbrăcat. Plecase târziu de la birou; nici măcar nu avusese energie să meargă până în pat. Ceasul de pe perete, de deasupra tejghelei din bucătărie, arăta șapte și un sfert. Câte ore reușise să doarmă? Trei? Telefonul lui mobil încetase să sune, doar ca să înceapă din nou. Pe ecran scria Anette Goli. Munch se ridică, încă pe jumătate adormit, și apăsă pe butonul verde ca să răspundă la apel.

— Ești treaz?

— Nu prea. Munch tuși.

Își întinse mâna după țigările de pe masă, dar apoi își aminti promisiunea pe care și-o făcuse.

Fără fumat înainte de micul dejun.

Renunțase la ideea de a se lăsa de ele, dar măcar putea încerca să le reducă.

— Am vorbit cu Wolfgang Ritter. Poate să te vadă azi, preferabil devreme.

Anette Goli vorbea ca și cum ar fi fost trează de multă vreme.

— Bine. Munch dădu din cap, frecându-și ochii de somn.

— Am sunat-o pe Mia. E pregătită. Apropo, am primit vești de la Mikkelsen.

— Continuă.

— Putem aduce cât de mulți oameni vrem. Pare ciudat de dornic să ne dea orice vrem.

— Super, spuse Munch, începând să se trezească. Dă-i lui Curry oamenii de care are nevoie ca să cerceteze clădirea în care a locuit Vivian Berg. Să bată la fiecare ușă. Știu că cei de la Kripos și-au făcut turele, dar vreau să vorbim din nou cu toți, bine?

— Așa o să facem. Și Lillian Lund vrea să vorbească cu tine. Poți s-o

suni, te rog?

— Am s-o fac. Ești la birou?

— Da. N-am ajuns acasă azi-noapte.

— Ajung acolo imediat.

Detectivul gras își întinse brațele spre tavan. Canapeaua era prea tare. Îl durea tot corpul. Trebuia să încerce să ajungă în pat. Asta a fost o greșeală de începător. Un caz nou, lucra 24/7, uita să doarmă, uita să mănânce – ar fi trebuit să știe mai bine. Aceste cazuri erau rareori un sprint; aproape întotdeauna erau un maraton.

Avu timp să facă un duș și tocmai se îmbrăcase cu haine curate, când îi sună mobilul din nou. Munch fu surprins când văzu cine era.

Miriam?

Se simți cuprins din nou de îngrijorarea paternă instinctivă. Acea mică senzație întunecată de groază dinăuntrul lui care refuza să dispară complet.

Așa devreme?

Se întâmplase ceva?

— Bună, Miriam. Deja te-ai trezit? Ce mai faci?

Așteptă răbdător ca ea să-i răspundă. Știa că avea nevoie de timp ca să pronunțe cuvintele, să le scoată corect din gură.

— S-sunt... bine, tati. Și-tu?

— Grozav, spuse Munch, întinzându-și mâna după o țigară. Avea nevoie să țină ceva.

Era foarte mândru de ea și îl durea să o audă cum se bâlbâia. Luptase cu mult curaj împotriva rănilor ei – tipic pentru ea, fata încăpățânată care nu ar fi recunoscut niciodată cât de greu era ceva. Și era o mare ușurare să o audă spunând „tati” din nou. Trecuseră prea mulți ani cu ură între ei, ani în care ea de-abia vorbise cu el. Ura îi mocnise în priviri în rarele ocazii în care se întâlneau. Fusesse atât de rău, că aproape hotărâse că el nu mai avea să o vadă niciodată pe nepoata lui. Acea perioadă trecuse. Slavă Domnului. Și nu putea fi mai fericit pentru asta. Dar să o asculte bâlbâindu-se așa? Trebuise să se pregătească.

— Ai reușit să faci exercițiile fizice de ieri?

— Ki-kinoterapeuta... a venit aici. U-unele bune, cred. B-brațele un pic grele, dar p-picioarele sunt mult mai p... puternice.

— E minunat, spuse Munch. Foarte bine, Miriam. Astea sunt vești grozave. Micuța Marion e acolo?

— D... doarme, se bâlbâi fiica lui.

Munch era conștient de efortul pe care îl făcea ca să vorbească. Cel mai mult își dorea ca ea să închidă ca să se odihnească, dar era clar că avea să-i spună ceva, așa că o lăsă să continue.

— A... a spus că îi cumperi un... c-cal.

— Da, am promis, dar e un cal pentru păpușa ei, spuse Munch repede.

— N... Nu... nu trebuie s-o răsfăți așa, bine? În-încerc să o cresc să nu fie atât de... atât de...

— Îmi pare rău. Munch o întrerupse ca ea să nu-și risipească inutil energia.

— D... da, e destul de important...

— Bineînțeles, Miriam. Am să mă abțin, promit. Doar că știi că nu pot să spun nu.

Miriam chicoti încet. Asta îi bucură inima. Munch zâmbi și își aprinse țigara.

— B... bine, continuă fiica lui. D-dar nu de-asta te-am sunat.

— Nu?

Munch primi alt apel. Ludvig Grønlie. Din fericire, învățase cum să le respingă fără să întrerupă convorbirea la care deja participa. Holger Munch era de modă veche și nu își luase un *smartphone* până când nu fusese nevoit să o facă.

— Am... am hotărât să mă mărit, spuse Miriam cu calm.

— Ce-ai spus?

— Mă mărit, spuse Miriam, mai clar de data asta. În vara asta.

Miriam fusese logodită cândva cu un doctor din Sandefjord, care era tatăl nepoatei lui, Marion. Văzută din afară, relația păruse bună, deși Munch nu ar fi putut spune mai mult despre ea; nu îl cunoscuse prea bine pe tipul acela. Se despărțiseră și Marion locuia alternativ cu fiecare din părinții ei. Munch fusese împotriva acestui aranjament, nu voise ca fetița să aibă două case, dar pe nepoata lui nu păruse să o deranjeze asta.

— *O, bunicule, toată lumea are două case acum, nu știi?*

Un copil precoc de șase ani, evident, la fel cum fusese și mama ei.

— *Nu, nu știam asta, Marion.*

— *E normal acum, bunicule, pentru că așa ai două zile de naștere și primești de două ori mai multe cadouri de Crăciun, și e ceva hotărât de rege.*

— *Chiar așa? Ce rege bun.*

— *Da, e bun, nu-i așa? Și, când e în palatul lui, se ridică steagul ca*

toată lumea să vadă că e acasă și nu în cabana lui.

— *Ce să vezi? Ce deștept.*

— *Da, regele e deștept. Nu are o slujbă, doar face semn cu mâna de la balcon și salută oamenii. Te rog, bunicule, pot să am un cal?*

— *Un cal? De ce ai vrea un cal?*

— *Nu pentru mine, bunicule! Pentru Barbie, pentru că nu poate purta haine de călărie și să nu aibă un cal, nu-i așa?*

— *Nu, bineînțeles că nu. Înțeleg.*

— N... nu-ți cer permisiunea, tati. Doar te anunț, bine?

În ciuda leziunilor ei aproape fatale, personalitatea fiicei lui nu se schimbase. Nimeni nu putea să-i spună ce să facă.

— Bineînțeles. Munch tuși. Și cine e...?

— D... de-asta am sunat. V... vreau să-l întâlnesc. Îl cheamă Ziggy și mă face foarte fericită.

Munch putea auzi că fiica lui aproape că rămase fără răsuflare.

— Felicitări, Miriam. Deja de-abia aștept.

— Da?

— Bineînțeles. Vei purta o rochie albă? Am să te conduc până la altar?

Fiica lui chicoti.

— V-va trebui să vedem. N... ne-am gândit că am putea să o facem acasă, în grădină.

— Am să te conduc până la altar oriunde ar fi, Miriam.

Urmă o tăcere la telefon.

— Mulțumesc, tati. A... apreciez asta, spuse fiica lui încet, în cele din urmă.

— Acum odihnește-te, bine?

— Bine.

— De-abia aștept să-l întâlnesc pe Ziggy al tău. Voi veni să te vizitez cât de repede pot. Sunt cam ocupat acum, dar peste câteva zile, bine?

— Bine, tati. A... ai grijă.

— Și tu, Miriam.

Munch tocmai terminase convorbirea când telefonul lui mobil sună din nou.

— Ești acasă?

— Da?

— Ce-ar fi să mergem cu mașina până acolo împreună?

— Bine, spuse Munch. Vii până la mine?

— Ajung în zece minute, spuse Mia și închise.

Capitolul 18

Samantha Berg, în vârstă de treizeci și șase de ani, visase că se măritase. Visul fusese atât de minunat că, atunci când se trezi și își dădu seama că încă era în patul ei și era tot singură, fu tentată să mai ia un somnifer. Își închise ochii. Se târî din nou pe sub plapuma ei caldă. *„Întoarce-te acolo. Pe plaja albă.”*

O, cât de perfect fusese totul. Așa cum și-o imaginase întotdeauna. Desculță pe nisip. Cu rochie albă. Voalul îi flutura în vânt. Muzică de fundal. O arcadă de flori așa cum văzuse în filmele americane. Iar el stătuse sub ea. Prințul ei. Samantha nu știa cine fusese de data asta, dar semănase un pic cu Brad Pitt. Evident, era mult mai tânăr și îmbrăcat elegant, cu ochi albaștri care sclipeau în timp ce o aștepta. Cu inelele în mână. O, cum se uitaseră la ea toți oaspeții – cu priviri admirative și invidioase. Familia și prietenii lui, pe o parte; familia și prietenii ei, pe cealaltă. Și Laila Bekkevåg fusese acolo, femeia aceea îngrozitoare, vechea ei prietenă din școală, care întotdeauna posta poze cu viața ei de familie perfectă pe Facebook și îi pune sare pe rană când se întâlneau.

— Samantha, încă ești singură? O, biata de tine, trebuie să fie îngrozitor, întotdeauna ți-ai dorit un soț și o familie. Ei bine, măcar ai o pisică.

Ceilalți din cercul ei de prieteni nu erau atât de lipsiți de tact, dar putea să o vadă și în ochii lor.

Mila. Le părea rău pentru ea.

O, cu siguranță avea să vină și rândul ei în curând. Până la urmă, nu cerea mult de la viață.

Preotul fusese un bătrân care îi amintise puțin de bunicul ei, cu o voce gravă, o barbă mare, albă, și un zâmbet care se întindea la infinit.

„— Samantha, îl iei pe acest bărbat ca soț legitim, să îl ai și să-l păstrezi începând de azi pe viitor, la bine și la greu, la boală și la sănătate, să îl iubești și prețuiești, până ce moartea vă va despărți?”

Își dorise să strige tare. *„Da, da, da!”* Dar se controlase, bineînțeles, doar roșise puțin și șoptise „da”, așa cum trebuia să facă o tânără. Îi făcu cu ochiul, discret și seducător, în timp ce el îi puse un inel cu diamant pe degetul ei subțire. Își închise ochii în timp ce el se aplecă înainte, prin aerul răcoros de vară, să o sărute. O, ce minunat fusese. Cât de cald își simțise

corpul când el o îmbrățișă cu brațele lui puternice și își lipi buzele de ale ei.

Plăcile de pe podeaua din baie, reci ca gheața, o treziseră când deschisese dulapul ca să ia cutia albă cu somnifere. Visul se evaporă. Nu ar mai fi putut să se întoarcă la el, oricât de mult ar fi încercat, așa că puse pastilele înapoi și merse încet în bucătărie, să își pregătească micul dejun, ca de obicei.

Era plictisitoare?

De-asta nu o voia nimeni?

Făcea aceleași lucruri în fiecare zi, asta era adevărat, dar ce era greșit în asta? Îi plăcea rutina ei. Îi făcea viața mai simplă. Zilele treceau mai ușor când avea un plan. Se trezea la șapte și jumătate, când se declanșa alarma. Mergea în bucătărie și pornea radioul. Făcea micul dejun, de obicei, pâine crocantă pentru ea și ton pentru Rebekka, pisica ei. Apoi făcea duș și, după aceea, când se usca bine, mergea în dormitor ca să se îmbrace. Nimic extravagant, totuși, ceva prezentabil. Ea vindea rochiile, nu se mărita, așa că trebuia să se integreze în peisaj. Nu trebuia să iasă în evidență ca cineva care încerca să concureze cu clientele, cu toate acestea, trebuia să emane bun gust și eleganță. Nu era ușor, bineînțeles, cu bugetul ei redus, dar reușea cumva. Nu fuseseră plângeri la analizele performanței ei din ultima vreme, iar ea vedea asta ca pe un semn bun.

Wedding Dresses Limited, în Prinsensgate.

Acolo lucra.

Își auzise prietenele șoptind despre asta ultima dată când ieșiseră împreună, Laila Bekkevåg aplecându-se ușor înainte cu zâmbetul ei dezgustător în timp ce Samantha se întorcea cu băuturile lor de la bar.

— Vinde rochii de mireasă, dar întotdeauna e domnișoară de onoare, niciodată mireasă. Nu e asta o ironie a sorții?

— E adevărat că el e la închisoare?

— Cine?

— Tipul cu care a fost logodită, într-un fel.

— Doamne, cât ghinion are.

Samantha Berg coborî din metrou la Jernbanetorget, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-și reactiveze profilul de întâlniri de pe Møteplassen. Încercase Tinder, dar sigur nu era pentru ea. Nu avusese multe potriviri și puținele pe care le avusese erau – ei bine, ca să fie sinceră, acei bărbați voiau un singur lucru.

Ghinion.

Poate că fusese doar ghinionistă până atunci?

Samantha băgă cheia în broască și opri alarma. O lume de rochii de mireasă. O simțea acum: își iubea slujba; chiar o iubea. Prietenele ei puteau spune ce voiau. Îi plăcea să se plimbe prin acele camere frumoase toată ziua, înconjurată de acele rochii minunate. Da, păcat că încă nu îi venise și ei rândul. Dar avea să vină și vremea ei; avea să vină. Era doar o chestiune de răbdare.

Poate ar fi trebuit să posteze niște poze noi cu ea data viitoare? Își făcuse câteva în Parcul Frogner într-o zi, când o plimbase pe Rebekka. Nu îi arătau tot corpul și erau destul de drăguțe. Nu trebuia să renunțe. Cine îndrăznește câștigă. Norocul e de partea celor curajoși. Nu așa erau zicalele?

Zâmbi pentru sine, își agăță haina în cuierul din spate și intră în magazin în timp ce sună clopoțelul de deasupra ușii. Prima clientă din acea zi. Intră o tânără, cu părul blond sub o șapcă verde. Altă viitoare mireasă. Samantha se simți fericită doar gândindu-se la asta.

— Bună ziua, cum pot să v-ajut?

Tânăra o privi speriată de sub borul șepcii.

— Păi, chestia e că am nevoie de o rochie de mireasă.

— Atunci ați venit la locul potrivit. Aveți ceva anume în minte? Fata continuă să stea acolo, părând mai degrabă rătăcită.

Întotdeauna erau așa.

O grămadă de alegeri. Bineînțeles că era greu. Avea să se chinuie.

— Una care să coste cam zece mii? spuse fata.

Samantha zâmbi din nou. Nu era ceva neobișnuit să înceapă cu acel preț și ea înțelegea. Văzuse destule capete aplecate și fețe dezamăgite când o femeie se întorcea în cabina de probă după ce aflase cât costa rochia visurilor ei.

— Asta ar trebui să vă ofere destul de multe opțiuni. Aveți un anumit model în minte? Clasic? Mai modern? Tocmai am primit unele nou-nouțe de la Rosa Clara, care, personal, mi se par fantastice. Tradiționale, dar senzaționale. Linii foarte curate. Întotdeauna am spus-o și întotdeauna am s-o spun: cele mai frumoase rochii de mireasă vin din Spania. V-ar plăcea ceva de genul acesta?

Samantha o ghidă pe tânără prin raionul Rosa Clara și alese o rochie de pe suport.

— Chiar îmi place asta. E...

— Da, e grozavă. O iau.

Fata cu șapca verde de baseball dădu repede din cap și continuă să se uite pe fereastră.

Ce era cu părul ei?

Arăta foarte ciudat.

— Nu vreți s-o probați mai întâi?

— Nu, asta nu va fi necesar.

Era o perucă?

— Sunteți sigură? Vreau să spun, nu e important să...

— O iau, spuse fata din nou. Cât costă?

— Asta costă opt mii patru sute de coroane și croitorul vă va cere o mie șase sute. Poate părea mult, dar e important să vi se potrivească perfect în ziua cea mare. Nu credeți?

— O iau.

— Foarte bine, spuse Samantha, tușind încet. Cu siguranță, arată ca și cum vi s-ar potrivi. Evident, ar fi mai bine să o încercați. Cabinele de probă sunt acolo și m-aș bucura să vă ajut.

— Cât ați spus?

Fata cu perucă deja mersese la casa de marcat.

— Opt mii patru sute. Dar, cum am spus...

— Bani gheață sunt buni?

— Ce-ați spus?

— Bani gheață?

Fata se uită direct la ea. Samantha văzuse foarte mulți ochi acolo, ochi sclipind de bucurie și nerăbdare, dar niciodată nu văzuse o privire ca aceasta.

Tânăra părea aproape speriată.

— Așadar, vreți doar să v-o pun într-o pungă așa cum e?

— Da, ar fi grozav, spuse fata și își băgă mâna în poșetă.

Scoase un plic plin de bancnote. Le numără cu mâini tremurânde și le puse pe tejghea.

— Pot să vă notez numele?

— Nu, spuse fata.

— În caz că...

— E în ordine, spuse fata în timp ce luă punga mare și albă de la Samantha.

— Sunteți binevenită să vă întoarceți dacă aveți nevoie de ceva, bine? Cum am spus, ne bucurăm să ajutăm cu ajustarea, dacă trebuie modificată.

Se opri pentru că vorbea singură. Fata cu șapcă verde de baseball deja ieșise din magazin.

Samantha dădu din cap. Cumpărarea unei rochii de mireasă era un eveniment important și femeia nici măcar nu clipise la auzul prețului. Unii oameni. Oftă, merse în camera din spate și își turnă o cafea.

Ar fi trebuit să o facă? Acum?

Să își creeze un nou profil?

Nu trebuia să fie pe mobil sau pe laptop în timpul orelor de lucru – erau destul de stricți în legătură cu asta –, dar haide, tocmai vânduse o rochie.

Și era doar zece și un sfert.

Și o Rosa Clara. În prima oră.

La naiba, ce era rău în asta?

Samantha își scoate telefonul mobil din geantă, se întoarce la tejea, zâmbi și începu să se gândească la cum să se prezinte de data asta.

Capitolul 19

Spitalul de psihiatrie Blakstad. Un monument galben, aflat la o jumătate de oră de mers cu mașina de Oslo, înconjurat de copaci și un parc, și la malul unui mare lac. Demult, în altă viață, Mia fusese într-un pub și auzise o conversație de la o masă învecinată.

— De ce nebunii primesc întotdeauna cele mai bune priveliști? Vreau să spun, nu contează unde mergi, e la fel în toată Norvegia. Bergen. Trondheim. Aici în Oslo. Locații excelente. Nu că ei ar da doi bani pe ele – de ce ar face-o? Ei au luat-o razna. A trebuit să fie închiși. Sigur nu contează unde sunt. Imaginează-ți ce-am putea face noi cu acele terenuri.

În timp ce Mia coborî din mașină și îl urmă pe Munch spre clădirea impozantă, nu se putu abține să nu se gândească la faptul că poate aveau dreptate. Spitalul de psihiatrie Blakstad era o locație demnă de membrii familiei regale.

— Așadar, e consultant aici, dar are și un cabinet privat în centrul Osloului? spuse Munch, aruncându-și țigara.

— Nu e nimic neobișnuit în asta, nu-i așa?

— Poate că nu.

— Vivian Berg a fost pacientă aici? spuse Mia, în timp ce se apropiară de clădirea magnifică.

— Din câte am înțeles, nu. A fost una dintre pacientele lui la privat. Câți bani crezi că fac oamenii ăștia?

— La ce te referi?

— Deja sunt plătiți de stat. Directorul unui asemenea loc, și cu un cabinet privat pe deasupra? E legal? Adică, evident că e, dar chiar și-așa.

Dădu din cap și își băgă mâna în paltonul lui de lână ca să își mai scoată o țigară. Se răzgândi la jumătatea drumului și își puse țigările înapoi în buzunar. Un îngrijitor cu o coadă de cal subțire și un card de personal la gât îi lăsă să intre în clădirea mare.

Mia își imaginase un stereotip de psihiatru german, înalt, bărbos, cu ochelari, sacou de tweed și fumând din pipă, dar Wolfgang Ritter nu arăta deloc așa cum sugera numele lui. Bărbatul de dincolo de birou era slab ca un băț, cu maniere feminine și vorbea atât de încet, că Mia trebuise să se aplece înainte ca să-l audă. Psihiatrul purta o maletă maro care ar fi putut fi veche de treizeci de ani, iar restul hainelor lui și camera, în general, îi transmiteau că acesta era un bărbat mai preocupat de chestiunile spirituale decât de bunurile materiale. O lampă cu lavă și bule roz de pe un pervaz și un ceas de pe perete sugerau puternic anii '70, dar erau singurele elemente care puteau fi asociate cu Doctorul LSD, dacă într-adevăr așa era cunoscut.

— O tragedie, o adevărată tragedie, spuse doctorul Ritter cu vocea lui suavă. Vivian a fost o prințesă. Unică.

— Îmi pare rău că trec direct la subiect, dar avem foarte multe de făcut, spuse Mia. Care era diagnosticul lui Vivian?

— Diagnostic, boală, normalitate – cine poate spune care e una și care e cealaltă? gândi Ritter cu voce tare, lăsându-se pe spate. În primul rând, suntem cu toții ființe umane, nu-i așa? Unii cu mai multe bagaje emoționale decât alții, bineînțeles, dar asta înseamnă că unii oameni au nevoie de o etichetă?

Munch îi aruncă Miei o privire scurtă, iar ea știu exact ce voia el să spună. Ritter nu părea să fie pe aceeași planetă ca restul omenirii.

— Ziprasidonă și sertralină, spuse Munch, scoțând un bilețel din buzunarul lui. Trebuie să le fi luat pentru un motiv. Dumneavoastră i le-ați sugerat?

Munch împinse bilețelul pe biroul dezordonat. Ritter își atinse ochelarii și se uită rapid la bilețel înainte să ridice puțin din umeri și să se lase din nou pe scaunul lui.

— Cu toții avem nevoie de un mic ajutor, nu-i așa? Un diabetic are nevoie

de insulină. Un copil ia o pastilă cu fluor. Natura nu ne-a dat asta, nu-i așa?

— Cred că mă înțelegeți greșit, îl asigură Mia. Nu încercăm să stigmatizăm pe nimeni aici. Doar încercăm să ne facem o idee despre cine era Vivian. O fată de douăzeci și doi de ani nu ia medicamente puternice doar ca să se distreze, nu-i așa?

Wolfgang Ritter tăcu un moment, în timp ce îi studie pe amândoi din spatele ochelarilor lui.

— Vivian Berg avea ceea ce numim tulburare de identitate disociativă, spuse el lungind cuvintele. A fost provocată de o mamă care nu a fost capabilă să aibă grijă de ea. A început când era mică, dorința sufletului de a dispărea în altă conștiință pentru că realitatea ei era prea greu de suportat. La asta vă refereați? Asta ați vrut să auziți?

Dădu din cap aproape imperceptibil și o privi pe Mia cu dispreț.

„Îmi cunosc meseria, dacă asta vă întrebați.”

— Disociativă...? spuse Munch.

— Tulburare de identitate, spuse Ritter. E adesea confundată cu schizofrenia, ceea ce înseamnă că mulți pacienți nu primesc tratamentul corect, ceea ce, evident, nu a fost cazul aici. Îmi place să cred că știu ce fac. Starea ei a continuat să se îmbunătățească după fiecare programare. Bineînțeles, e o tragedie că nu a trăit destul de mult ca să se vindece complet.

— Personalități multiple? întrebă Mia cu interes.

— Da, de aceea cele două diagnostice sunt confundate atât de des. Sunt foarte asemănătoare, adesea prezentându-se cu aceleași simptome. Control redus al impulsurilor, instabilitate emoțională, autovătămare, derealizare.

— Derea...?

— Incapacitatea de a percepe sau experimenta lumea ca reală. Ritter zâmbi.

Munch îi aruncă o privire rapidă Mieii.

— Avea probleme cu recunoașterea realității?

— Exact. Ceva ce, deloc surprinzător, conduce la probleme în relaționarea cu lumea reală. Slujbă, prieteni, familie.

— Credea că era altcineva? întrebă Mia.

Ritter dădu din cap.

— Cine?

Ritter ezită un moment.

— Ascultați, știu că vi s-a acordat accesul la fișierele ei, dar tot mi se

pare...

Își dădu jos ochelarii.

— ...puțin greșit. Ce fac, înțelegeți?

— Atunci ați prefera să aducem pe cineva aici și să copieze informația din computerul dumneavoastră?

Mia regretă repede tonul ei dur, dar era obosită și nu avea răbdare pentru asta.

— Bineînțeles că nu. Dar chiar și așa...?

— Înțelegem, spuse Munch. Dar ne-ar fi de mare ajutor, așa că dacă ați putea...

— Un bărbat mai în vârstă, spuse Ritter încet.

— Un ce?

— Erau momente în care Vivian credea că era un bărbat mai în vârstă.

— De ce un bărbat? întrebă Munch.

— Bună întrebare, spuse Ritter, ridicând din umeri.

Se făcu liniște în cameră.

— Avea nevoie de cineva pe care îl considera mai puternic decât ea, explică detaliat Mia.

Fu conștientă de reacția lui Ritter, care nu se așteptase ca ea să spună asta.

— E o teorie, spuse psihiatrul, sugând unul din brațele ochelarilor. Fenomenele disociative sunt considerate un răspuns defensiv în timpul său, mai frecvent, după o experiență traumatică. Se consideră că cei mai importanți factori etiologici sunt abuzurile grave și repetate, sexuale sau fizice. Cu cât abuzul se petrece mai devreme în viață, cu atât mai grave sunt simptomele.

— Vivian a fost abuzată? întrebă Munch.

— Nu, nu am spus asta.

— Atunci de ce a avut această...?

Munch se întoarse spre Mia.

— Tulburare disociativă de personalitate, spuse Mia și ezită.

Ritter o provocase la o întrecere fără sens și își dori să nu fi fost atât de copilăroasă, încât să o accepte, dar era ceva în felul lui pudic de a fi care o făcea să nu se poată abține.

— Nu a fost abuzată. A dezvoltat-o prin asociere, spuse ea.

— La ce te referi? spuse Munch.

— Raymond Greger, începu Mia.

— Da? Munch era confuz.

— Cred că Karoline Berg a fost abuzată într-un fel de fratele ei vitreg și că a implicat-o pe fiică în suferința ei. Se întâmplă des, nu-i așa, domnule doctor? O mamă singură și fiica ei. Rolurile se inversează. Persoana care trebuia să fie adultă nu-și poate face treaba.

Dacă Ritter era impresionat, nu o arătă, dar ea simți că starea lui de spirit se schimbaseră.

— Vivian Berg nu a fost abuzată, spuse el tușind. Dar a crescut într-un mediu nesigur, în care s-a simțit ca și cum ar fi fost. Asta se întâmplă mai des decât credem. Un copil mic își admiră părinții într-un fel pe care ei nu îl merită de fapt. O minte tânără și fragilă, dacă nu avem grijă de ea, poate găsi repede un loc în care să se ascundă ca să se simtă în siguranță. De-asta spun întotdeauna că nu cred într-un Dumnezeu. Dacă ar fi existat unul, atunci nu ar fi creat o rasă care trebuie îngrijită douăzeci de ani înainte să se poată descurca pe cont propriu și e atât de ușor de rănit. Umanitatea? Suntem creaturi delicate, nu credeți?

— Așadar, oamenii se retrag în mințile lor? spuse Munch.

— Se retrag. Dispar. Caută ajutor.

— Dar, continuă Munch, dacă era grav bolnavă, de ce nu a fost internată aici pentru a fi tratată?

— Am discutat despre asta, bineînțeles, dar dansul era important pentru ea. Atât timp cât mă vedea destul de des, puteam să ținem boala la distanță.

— Spuneți că se ameliorează?

— Categorie. medicația ajuta oarecum, dar cel mai important lucru era, evident, distanța.

— Distanța? spuse Munch, dar înțelese la jumătatea întrebării. Față de mama ei?

— Da. Distanța față de problemă nu e totul, bineînțeles, dar e mai importantă decât ați crede.

— Ea știa asta? întrebă Mia.

— La ce vă referiți?

— Vivian? Când a venit. Și-a înțeles boala?

— Parțial, răspunse Ritter. La început, a venit la mine ca să primească ajutor pentru simptome, de obicei, așa începe.

— Care erau acestea?

— Tulburări de alimentație, în primul rând, dar asta e ceva foarte comun în profesia ei, așa că mi-a luat ceva timp înainte să îmi dau seama ce se-

ntâmpla cu adevărat.

Mia detectă o aluzie de mândrie în vocea lui.

— Ați tratat mulți oameni cu această problemă?

— Mă tem că nu pot discuta despre alți pacienți, spuse Ritter și zâmbi din nou cu o expresie mai degrabă încrezută.

— Nu mă refeream la anumiți indivizi, dar...

— Cum am spus. Foaia de hârtie cu care ați venit vă permite accesul doar la fișele medicale ale lui Vivian.

— A vorbit mult despre mama ei? continuă Munch.

— Nu de la început. Dar cu timpul, bineînțeles. Pentru că a trebuit să o facem. A fost greu pentru ea. Își iubea mama mai mult decât pe oricine în lumea asta. Asta face ca totul să fie atât de greu, nu-i așa? Să recunoști că ea e persoana care te-a rănit cel mai mult.

— L-a menționat vreodată pe Raymond Greger?

— O, da, de câteva ori.

— Cum?

— Păi, cu furie, cu disperare. Știa totul. Mama ei i-a spus. S-a vorbit de ucidere.

— Ucidere?

— O, da, bineînțeles, o recomand tuturor pacienților mei.

— La ce vă referiți? spuse Munch, aruncându-i o privire rapidă Mieii.

— Nu literalmente, bineînțeles. Dar e o parte importantă a terapiei mele.

— Uciderea?

Ritter râse pentru scurt timp.

— Un mod grozav de a măcelări animalul pe care nu îl putem cuceri din interiorul nostru, nu credeți? Pot să spun că am avut un mare succes cu metoda asta.

— Pot să vă-ntreb cum se face asta? spuse Munch cu interes. Uciderea?

— Da.

Ritter zâmbi puțin încă o dată.

— În diferite moduri. Facem un joc de roluri. Uneori, pacienții mei scriu despre asta. Alții desenează. Depinde total de individ.

— Și ce a făcut Vivian? spuse Mia.

Ritter tăcu un moment.

— Ascultați, nu am ajuns atât de departe, dar urma să se întâmple. Ea a plănuit un dans.

— Un dans... al morții? spuse Munch, strâmbând din nas.

— N-ați văzut-o niciodată dansând, nu-i așa? spuse Ritter.

— Nu, spuse Munch.

— Dumneavoastră ați văzut-o? întrebă Mia.

— O, da, de câteva ori. Era, ei bine, ce pot să spun? Unică. Sublimă. Moartea ei e o adevărată pierdere pentru lume. Ar fi putut ajunge cât de departe își dorea. Când am privit-o pe scenă era – ei bine, nu, aproape că e imposibil de descris.

Munch îi aruncă din nou o privire Miei, iar ea își dădu seama, din nou, ce insinua el.

Telefonul mobil de pe masă vibră intermitent. În cele din urmă, Ritter se uită pe ecran.

— Îmi cer scuze, dar mă tem că trebuie să încheiem aici. Unii dintre pacienții mei – ei bine, nu pot aștepta, sunt sigur că înțelegeți.

— Vă mulțumim pentru timpul acordat, spuse Munch, ridicându-se în picioare. Ne veți trimite copii după toate fișele ei?

— Secretara mea se va ocupa de asta, conchise Ritter și dădu mâna cu amândoi. Vă rog să o sunați dacă mai aveți nevoie de altceva.

•

— La ce te gândești? întrebă Munch când se întoarseră în parcare.

— Că s-au mai așezat câteva piese la locul lor, nu crezi? Mia își băgă mâna în geacă după o bomboană pentru tuse.

Munch își aprinse o țigară în timp ce începură să cadă picături de ploaie. Primăvara ezita să vină în Oslo.

— Raymond Greger?

— Chiar trebuie să-l găsim.

— Sunt de acord. Am să-i sun pe cei de la poliția din Larvik și am să le spun să trimită mai mulți oameni în misiunea asta. Ți-e foame?

— Nu m-ar deranja ceva de mâncare.

— Grozav. Nu pot gândi pe stomacul gol. Un burger?

— Poate ceva un pic mai sănătos?

— A văzut-o dansând?

— Știu, spuse Mia. Vrei să fie pus sub supraveghere?

— Hai să ne gândim la asta, spuse Munch, conducând-o spre mașină. Îi sună telefonul mobil.

Îi căzu fața când ascultă vocea de la celălalt capăt al firului.

Ea știu ce urma cu mult timp înainte ca el să încheie convorbirea.

— Unde?

— Într-un hotel din Gamlebyen.
— Același criminal? întrebă Mia, deschizând repede portiera mașinii.
Munch nu îi răspunse. Doar dădu din cap, cu ochii întunecați, și se urcă la volan.

Capitolul 20

Hotelul Lundberg era la capătul unei străzi lăturalnice din Gamlebyen, în vecinătatea căii ferate. De-abia merita numele de hotel. Doar „O”-ul mai era luminat din vechiul indicator de neon, iar biletul scris de mână de pe ușă – „Doar bani gheață” – spunea multe despre genul de clienți care frecventau în mod normal acest așezământ dărăpănat. Mașinile de patrulare de la fața locului blocaseră strada îngustă și Mia văzu că mass-media deja coborâse. O mulțime de reporteri nerăbdători se adunaseră în spatele cordoanelor în timp ce ea și Munch intrară pe ușa ruginită și fură întâmpinați în recepția murdară de Anette Goli care era ușor speriată.

— Știm cine e? spuse Munch, descheindu-și nasturii paltonului.
— Pe cartea de identitate a victimei scrie Kurt Wang. Câțiva oameni au spus că era cântăreț de jazz, dar verificăm asta acum.
— Cine l-a găsit? voi Mia să știe.
— Receptionerul, spuse Goli, dând din cap spre camera din spate, unde putură vedea conturul unui bătrân care ținea o cană de cafea cu mâinile tremurânde.
— Mulți oaspeți?
— Nu. Un drogat în camera trei și o bosniacă ce neagă că ar fi prostituată în camera cinci.
— Încă sunt aici? întrebă Munch.
— Deocamdată, îi ținem pe amândoi în camerele lor.
— Câte camere sunt acolo? întrebă Mia.
— Zece. Victima noastră e la numărul nouă, spuse Goli, conducându-i pe coridor.

Fură întâmpinați de un tehnician criminalist, care dădu din cap și oferi fiecăruia o pereche de mănuși albastre din latex.

— Pantofi? spuse Munch, arătând spre picioarele lui.
— Nu contează, bombăni tehnicianul și ieși din cameră.
Înțelesesă la ce se referise imediat ce ajunseră în pragul ușii. Podeaua

avusese parte de zile mai bune și câteva urme de pași în plus pe covorul învechit nu ar fi făcut o mare diferență.

— Vă rugăm, putem să rămânem singuri în cameră pentru un moment? întrebă Goli.

Ceilalți trei tehnicieni de la locul crimei plecară.

— O, nu, spuse Munch când pășiră înăuntru și văzură cadavrul care zăcea pe pat.

— Aceeași rană de străpungere în piept. Și aceeași cameră foto. Goli făcu un semn spre aparatul de fotografiat de pe trepid. Un Nikon E300. Crezi că e semnificativ?

Întrebarea aceasta era adresată Miei, dar ea nu asculta. Trecuse multă vreme de când fusese prezentă la locul unei crime. Aproape că uitase cum era. În ultimii ani, se ascunsese de ele, uitându-se la locurile crimelor doar în fotografii. Le folosise ca pe un scut, dar nu și de data asta. Simțea cum se infiltra prin ea atunci.

Întunericul.

— Telefonul mobil era pe masă, acolo, spuse Anette, arătând spre el. E al lui, programat prin Spotify să cânte același cântec încontinuu; asta a atras atenția receptionerului. E clar că sunt pereți subțiri aici.

— Ce cântec?

Și Munch era departe atunci, undeva, într-o ceață.

— John Coltrane. „My Favorite Things.”

Mia se pregăti. Găsi o bomboană pentru tuse în buzunarul gecii ei și și-o puse în gură. Întotdeauna fusese o tactică de diversiune. Un truc pe care îl învățase de la un psiholog. „*Gustul sării pe limbă te protejează. Reprezintă ceva bun. Ceva frumos. Îl simți, Mia? Îl simți?*”

— „My Favorite Things”? repetă Munch.

— Da, spuse Goli. Înseamnă ceva?

— Bineînțeles că da. Mia tuși. Tot ce face criminalul înseamnă ceva. Nimic nu e întâmplător aici.

— Atunci scrisul de pe peretele de acolo e nou?

Goli gesticulă spre o frază scrisă cu o cariocă neagră pe tapetul floral de deasupra patului.

PRIVEȘTE CE POT SĂ FAC.

— Fără îndoială, spuse Mia, calmându-se.

De-abia aruncase o privire spre pat până atunci, o îngrozea efectul pe care vederea corpului fără viață l-ar fi avut asupra ei, dar acum își permise

să privească îndelung victima.

Un tânăr.

Douăzeci și patru spre douăzeci și cinci de ani ar fi fost estimarea ei.

Un saxofon lângă el.

Încă era încălțat.

Și îmbrăcat cu haina.

Ochii deschiși.

O expresie de groază.

Degetele încleștate în pumni.

De parcă ar fi vrut să se apere, dar nu putuse.

— Ce crezi că poate însemna? spuse Goli. Scrisul?

— E din *Bambi*. Mia merse spre aparatul de fotografiat de pe trepied, care era îndreptat cu fața spre victima albă și vânătă de pe pat. Iepurașul Thumper spune asta când el și Bambi merg să patineze pe gheață.

— Dar ar putea fi...

Din nou, fața lui Munch se estompă în depărtare.

Simțise asta când mersese la Biroul de Criminalistică, dar reușise să își alunge senzația. Un număr zgâriat pe lentilă. Putea fi o coincidență, nu-i așa? Ceva ce deja fusese acolo? O lentilă veche și foarte uzată? Nu trebuia să însemne nimic, nu-i așa?

Mia scotoci prin buzunar după altă bomboană pentru tuse în timp ce ochii ei găsiră ce căuta, dar ar fi preferat să nu vadă.

Alt număr.

Șapte.

— Aceleași bășici pe gură, spuse Munch undeva, arătând cu un deget învelit în latex albastru. I-am verificat pieptul? Are o urmă de ac?

— Credeam că trebuia să așteptăm medicul legist, spuse Goli, încă nedumerită. E pe drum. Tocmai am vorbit cu Lund.

— Încă un număr, bombăni Mia, apoi se liniști.

Ceilalți doi detectivi se uitară la ea.

— Pe lentilă? întrebă Munch, traversând podeaua.

Mia dădu din cap.

— La naiba, spuse Munch din spatele aparatului de fotografiat. Șapte? Patru? Șapte? Ce naiba ar trebui să însemne astea? Ce crezi, Mia?

Podeaua murdară începuse să se miște; se amestecă cu florile decolorate de pe tapet și o ameți.

— Nu sunt sigură, ezită ea, mușcându-și buza.

— Ești bine?
— Ce?
Amândoi se uitau la ea cu niște ochi ciudați, undeva în ceață.
— Am nevoie de un moment de gândire, adăugă Mia, îndreptându-se spre ușă. Vorbești tu cu recepționarul?
— Ce? Da, da, bineînțeles. Pleci acum?
— Trebuie să rezolv ceva, bombăni Mia și își dădu jos mănușile.
— Fă orice trebuie să faci.
Munch se încruntă și se apropie de tânărul de pe pat.
— Așadar, mobilul repeta cântecul?
— Da. Goli dădu din cap.
— Te sun eu, murmură Mia și își găsi calea spre aerul proaspăt de afară, de pe stradă.

Capitolul 21

— Cum facem asta? întrebă Anette Goli când Mia plecă din cameră.
— La ce te referi? La mass-media?
Unul dintre tehnicienii de la locul crimei își băgă capul înăuntru, dar Munch îi ceru să aștepte.
— Da. Un cadavru e un lucru. Două, acum e cu totul altă chestiune. Cred că trebuie să spunem ceva.
— Organizează o conferință de presă. Munch oftă. Dar nu vom spune nimic despre o posibilă legătură între cele două morți. Încă nu. E o investigație în curs de desfășurare și așa mai departe – știi procedura.
— Și Mikkelson?
— Te-a bătut la cap?
— Tu ce crezi? Mobilul din buzunarul lui Goli vibră din nou. Ca de obicei. Credem că avem de-a face cu un criminal în serie? E Munch pregătit pentru asta atât de devreme? Mia e întreagă la minte?
— Iar? Când se va opri?
— Știi că s-a internat singură? spuse Goli încet. La dezalcoolizare?
— Știu că se simte mai bine și arată minunat. Cum adică, la dezalcoolizare?
— La Clinica Vitkoff, din Jæren, continuă Goli. S-a internat singură după Anul Nou și a stat acolo o lună.
— Înțeleg. Bravo ei. Și ce-i cu asta?

Munch era conștient că Goli devenea nervoasă. Mikkelson era întotdeauna așa. Când Mia rezolva cazuri pentru el și îl făcea să arate ca un erou în mass-media – ei bine, atunci nu punea niciodată întrebări despre sănătatea ei mentală.

— O, nu știu. Tocmai ai văzut-o acum, nu-i așa? Poate că nu și-a revenit complet.

— Mia va fi bine, mormăi Munch și fu copleșit de o dorință puternică de a-și aprinde o țigară.

— Și tu? îl întrebă Goli, cu o voce prietenoasă.

— Eu? Ce-i cu mine?

— Holger, toată lumea ar înțelege dacă asta ar fi prea mult pentru tine. Două crime într-o perioadă atât de scurtă. Nu a trecut mult timp de la accidentul lui Miriam.

— De partea cui ești tu?

— A ta, evident, Holger, voiam doar să...

— Sunt bine. Mia e grozavă. Poți să-i spui lui Mikkelson să tacă din gură dacă nu are ceva constructiv de oferit. Avem o treabă de făcut aici. Așadar, vei organiza conferința aia de presă?

— Bineînțeles, Holger.

Tehnicianul criminalist nerăbdător își arată capul din nou de după ușă și, de data asta, Munch îi făcu semn cu mâna să intre. Scăpă de nervi cu o țigară sub „O”-ul de neon care pâlpâia în stradă și se întoarse în camera din spatele recepției.

— Cât timp va trebui să stau aici? întrebă bătrânul.

Era clar că descoperirea tânărului mort din camera numărul nouă îl șocase profund.

— Holger Munch, unitatea specială, spuse Munch, strângându-i mana.

— Jim, murmură bătrânul. Myhre. Jim Myhre. Îmi pare rău.

O coadă de cal cărunță și subțire, și ochelari rotunzi. Munch văzuse acea privire de nenumărate ori până atunci. O urmă de anxietate în prezența autorităților. Nu era de mirare. Dacă acest bărbat deținea și se ocupa de Hotelul Lundgren, atunci probabil avusese o mulțime de întâlniri cu poliția de-a lungul anilor.

— E în ordine, Jim, îi spuse Munch. Văd că ești obosit. Ai fost de serviciu toată noaptea?

— Bineînțeles că am fost, altfel nu fac niciun ban. Nu-mi permit să angajez pe nimeni. De-abia o scot la capăt așa cum e.

— Înțeleg. Așadar, tu l-ai înregistrat pe Kurt Wang?

— Pe cine?

— Pe bărbatul din camera cu numărul nouă? Nu înregistrezi numele oaspeților tăi?

— Doar bani gheață, murmură Myhre, frecându-se la ochi. Nu-mi pasă cum îi cheamă atât timp cât plătesc.

— Când a venit?

Myhre ezită.

— Târziu. Ar fi putut fi în jur de unsprezece.

— Și a venit singur?

— Da.

— Nu a fost nimeni, să zicem, în fața lui sau în urma lui? Adică, nu l-a urmărit cineva?

— Nu, spuse Myhre, punându-și cana de cafea pe masă cu mâinile încă tremurânde.

— Și cum părea? Cum a fost conversația voastră?

— Conversație?

— Da. Cum a decurs? „Bună, am nevoie de o cameră”?

— Ceva de genul asta? spuse Myhre și tuși. Nu știu. A intrat. Cu banii în mână. Nu-mi amintesc exact ce a zis.

— Încearcă.

— „Am nevoie de o camera4 – ceva de genul acesta. Nimic neobișnuit. În afară de faptul că părea drogat, dar suntem obișnuiți cu asta aici. Nu e chiar Grandul, știu că nu e, dar calul de dar nu se caută la dinți.

— Drogat?

— Se holba, spuse Myhre, încercând să își ridice cana de cafea încă o dată. Nu reuși. Foarte drogat, dacă mă întrebați, dar da, cum am spus, nu ne permitem să fim pretențioși aici.

— Și saxofonul?

— La ce „saxofon” vă referiți? Nu avea nimic la el.

— Nicio cutie de transport? Nicio geantă, geamantan, ceva de genul acesta?

Myhre dădu din cap.

— Nu. Doar banii din mână.

— Și ce s-a-ntâmplat? De ce-ai mers în camera lui?

— De obicei, nu fac asta niciodată, dar la naiba, același cântec? Toată noaptea? Poți să auzi totul aici. Urletul ăla continuu mă înnebunea.

— Și ai intrat direct?

— Nu, am bătut la ușă, evident, de câteva ori. Și, în cele din urmă, ei bine, ușa a alunecat cumva și s-a deschis. N-am vrut să intru.

Myhre căzu pe gânduri un moment și de-abia reuși să își ridice cana din nou la buze. Era clar că încă era într-un șoc profund.

— Și n-a vorbit cu niciunul dintre ceilalți oaspeți? Cu nimeni, înăuntru sau afară?

— Nu, spuse Myhre. Păi, ca să zic...

Se scărpină pe cap de câteva ori.

— Cu cine?

— Nu a reacționat la început, dar acum, când mă gândesc la asta...

— La ce? întrebă Munch nerăbdător.

— La tipul de la firma de curățenie.

— Da?

— Avem o înțelegere cu o firmă vietnameză. Și, de obicei, ne trimit – cum să o spun? –, ei bine, nu tineri albi, dacă știți la ce mă refer.

— Nu, nu știu.

— Practic, ne plătesc ca să lucreze aici, compania angajează forță de muncă ieftină – înțelegeți ce vreau să zic? spuse Myhre și strâmbă din nas.

— Dar de data asta au trimis un tânăr? Un tânăr de etnie norvegiană?

— Da, un bărbat alb. Myhre dădu din cap. Nu m-am gândit la asta atunci. Oamenii au nevoie de un loc de muncă, indiferent de cum arată; nu am o problemă cu asta.

— Și acest bărbat a vorbit cu Kurt Wang?

— Da, i-am văzut pe coridor.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Nu știu, n-am fost acolo mult timp, doar am văzut că au vorbit, atât.

— Era de la firma care face curățenie de obicei pe-aici?

— Da, da. Sunt foarte mulțumit de ei, sunt ieftini și de încredere. Lăsăm o parte din personalul lor să locuiască aici din când în când, e o parte din înțelegerea pe care o avem. Nu sunteți de la biroul de taxe, nu-i așa?

— Nu. Aveți numele lor? O adresă?

— Bineînțeles. Myhre își puse din nou cana jos.

Se ridică în picioare, merse până la un avizier de plută plin și se întoarse cu o carte de vizită.

— Servicii de Spălătorie și Curățenie Sagene?

— O familie vietnameză. Oameni foarte drăguți. Cum am zis, ajutăm

personalul lor să aibă un acoperiș deasupra capului din când în când.

Se opri și se uită în altă parte.

— Nu e treaba mea dacă găzduiești imigranți ilegali, spuse Munch.

— Nu, nu, noi...

— Cum am spus, nu e treaba mea. Dar pe tânărul ăsta – l-ai mai văzut până acum?

— Nu.

— Dar era de la firma de curățenie?

— O, da. A venit cu tot echipamentul. Dar a făcut o treabă mizerabilă. N-a făcut nicio curățenie. A inventat o scuză că trebuia să meargă să ia ceva, dar nu l-am mai văzut după aceea.

— Dar a vorbit cu Wang? Bărbatul din camera cu numărul nouă?

— Sigur că da. Myhre dădu din cap și clipi. Pot să plec acum? Sunt treaz de noaptea trecută.

— Mă tem că va trebui să vii la secție. Munch se ridică în picioare.

— Acum?

— Da, spuse Munch și se întoarse la recepție.

Anette Goli tocmai terminase o convorbire telefonică și veni spre el.

— Pune pe cineva să-l ducă pe omul acesta la secție. I-ai o declarație completă și obține o semnătură, bine?

— Bine. Goli dădu din cap și chemă unul dintre polițiștii de lângă ușă. Încotro?

— Sagene, spuse Munch, băgându-și cartea de vizită a firmei în buzunarul paltonului lui de lână.

— Vei fi la birou mai târziu?

— Da.

— Bine, spuse Goli în timp ce îi sună din nou telefonul mobil.

Capitolul 22

Firma Servicii de Spălătorie și Curățenie Sagene era situată, deloc surprinzător, în districtul Sagene din Oslo, lângă Biserica Sagene, o zonă pe care Munch o cunoștea bine. El și Marianne locuiseră acolo cu mult timp în urmă, într-un apartament cu o cameră, cu un dormitor mic și o baie minusculă. Tocmai începuse să lucreze ca detectiv. Ea încă era la colegiul pedagogic. Nu avuseseră mulți bani, dar fuseseră fericiți. Munch se simți

învăluit de nostalgie și își permise să zâmbească puțin în timp ce azvârli un muc de țigară și intră prin ușa de sticlă în mica zonă de recepție.

Firma oferea servicii de curățare chimică, spălătorie și curățenie. În spatele tejghelei de la recepție erau suporturi de îmbrăcăminte. Fu întâmpinat de o vietnameză zâmbitoare, de vârstă mijlocie, care se ridică în picioare când el intră.

— Bine-ați venit. Curățare chimică? spuse ea, scoțându-și un pix de după ureche. Azi avem ofertă specială la cămași: trei la prețul de una și o cămașă gratis la fiecare costum, și încă una la două costume.

— Poliția din Oslo, spuse Munch, arătându-i legitimația. Dumneavoastră sunteți patroana?

Femeia își puse o pereche de ochelari care atârnavă de un șnur în jurul gâtului și se uită la el cu precauție.

— Probleme?

— Nu, nu, spuse Munch, zâmbind rapid. Totul e în ordine. Am doar câteva întrebări despre un membru al personalului. Dumneavoastră sunteți responsabilă de personal?

— Un moment, spuse femeia și dispăru în spatele suporturilor de haine.

Se întoarse la scurt timp după aceea, urmată îndeaproape de un tânăr bine îmbrăcat, de vreo douăzeci și cinci de ani.

— Dinh Nguyen, spuse el politicos și își întinse mâna. Cum pot să v-ajut?

— Dumneavoastră sunteți proprietarul?

— Administratorul de fiecare zi.

Pantaloni kaki căleați. Cămașă albă sub un pulover negru. Mâini cu manichiură impecabilă și un ceas de aur pe o încheietură. Munch avu senzația că locul lui era mai degrabă într-o revistă de modă decât în spatele tejghelei unei firme de curățenie. Părea că Servicii de Spălătorie și Curățenie Sagene era o afacere profitabilă.

— Caut informații despre unul dintre angajații dumneavoastră.

— O? spuse Nguyen cu interes. Despre cine?

— A lucrat la Hotelul Lundgren noaptea trecută? Unul de etnie norvegiană?

— Lundgren? Din câte știu, nu am trimis pe nimeni acolo ieri. De etnie norvegiană? Adică alb?

— Da, se zice că e alb. Știți dacă vreunul dintre membrii personalului dumneavoastră se încadrează în această descriere?

— Nu. Suntem o afacere de familie – angajații noștri sunt aproape toți

mătuși, unchi și veri, spuse Nguyen, cu un zâmbet discret.

— Fără străini?

— Nu, noi...

Tânărul fu întrerupt de femeie. Urmă un scurt schimb de replici între ei, într-o limbă despre care Munch presupuse că era vietnameză.

— O, bineînțeles, spuse Nguyen, întorcându-se din nou spre Munch. Îmi cer scuze, ar fi putut fi unul dintre zilierii noștri.

— Zilieri?

— Încercăm să ajutăm oamenii dacă putem. Nguyen dădu din cap spre un rând de scaune de lângă fereastră. Nu putem angaja mult personal cu normă întreagă, dar, uneori, oamenii vin doar ca să vadă dacă e ceva de lucru.

— Și e?

— Uneori, da.

— Sunteți curățătorie chimică și firmă de curățenie?

Nguyen dădu din cap afirmativ.

— Și cum sunt organizați acești zilieri?

— Vin, se așază acolo, așteaptă și, dacă avem o treabă care trebuie făcută, o primesc.

— Vă referiți la curățenie?

— Da, avem personal suficient pentru curățarea chimică.

Femeia spuse altceva, dar, de data asta, Nguyen o ignoră.

— Și cine sunt ei?

— Zilierii?

— Da.

Nguyen ezită un moment. Munch știa de ce. Exact ca Myhre de la hotel, acest tânăr se temea că Munch putea fi de la Imigrație sau de la biroul de taxe.

— Cum am spus...

— Ascultați-mă, spuse Munch, scărpinându-se în barbă. Nu-mi pasă cine sunt, bine? Dacă sunt aici ilegal sau dacă nu-și plătesc taxele. Dacă se întâmplă așa ceva, atunci e treaba altcuiva să se ocupe de asta.

Nguyen îl mai studie puțin de sub bretonul tuns drept, apoi cedă.

— Majoritatea sunt imigranți. E greu pentru ei să își găsească un loc de muncă în Norvegia. Vreau să spun, e destul de greu și pentru oamenii născuți aici. Cum am zis, doar încercăm să ajutăm.

Munch își ridică o mână ca să-l oprească.

— Din nou, înțeleg perfect. Nu e departamentul meu. Vreau doar să știu

dacă unul dintre zilierii dumneavoastră se încadrează în descrierea pe care v-am oferit-o.

— Cred că îl cunosc pe bărbatul pe care îl căutați, spuse el în cele din urmă.

— Da?

Nguyen dădu din cap.

— De obicei, nu angajăm – ei bine, cum le-ați zis? Etnici norvegieni? Sunt puțini și rari aici. Primim mai mult afgani, somalezi, polonezi. Dar da, am avut unul.

Femeia protestă din nou, dar Nguyen o întrerupse iritat.

— Ce spune?

— Spune că știe cine e și nu mai e binevenit aici.

— Probleme, nu, nu, spuse femeia cu degetul arătător îndoit.

— Mamă, mă ocup de asta. Ați spus vreo douăzeci și cinci de ani? Alb?

— Da?

— Avem unul care se potrivește acestei descrieri, dar a trecut o vreme de când l-am văzut ultima dată.

— De ce?

— Am avut o mică neînțelegere.

— În legătură cu ce?

— În primul rând, zilierii nu au ce căuta în biroul meu.

— Și după aceea?

— Și, de fapt, le cerem să se înregistreze la noi, când se întâmplă. Nu am nicio intenție să fiu țaful ispășitor dacă ei nu-și declară salariile. În cazul în care câștigă peste limita taxabilă, trebuie să îmi dea codul lor fiscal.

— Și bărbatul acesta n-a făcut asta?

— Karl, spuse femeia și dădu din cap.

— Ai informații despre el?

— Nu multe, spuse Dinh Nguyen. Am numele lui, adresa și numărul de telefon, dar nu mi-a spus niciodată care e codul lui fiscal.

— Datorează bani, spuse femeia.

— Mamă, mă ocup de asta.

— Ne-a escrocat, de mii.

— Vă datorează bani?

Nguyen oftă puțin.

— Cum am spus, nu voi fi țaful ispășitor pentru cineva care lucrează cu bani gheață în mână. E rău pentru afacere. Așa că, de obicei, nu îi plătim

dacă nu ne pot dovedi că sunt liberi să lucreze fără să plătească taxe.

— Prea moale. Idiot, spuse femeia, dându-și jos ochelarii.

— Dar l-ați plătit oricum?

Nguyen dădu din cap afirmativ.

— Mi-a promis că-mi aduce toate actele, dar n-a mai făcu-o.

— Și acum cât timp s-a întâmplat asta?

— Cât timp să fi trecut? Trei săptămâni?

— Și nu l-ați mai văzut de-atunci?

— Nu.

— Și n-ați trimis pe nimeni la Hotelul Lundgren ieri?

Nguyen dădu din cap.

— Nu, n-am trimis.

— Spuneți că aveți niște informații despre el?

— Așteptați un moment. Nguyen dispăru în camera din spate.

— Idiotul, bombăni mama lui. Se așază pe scaunul din spatele tejghelei de la recepție și își scoase lucrul de mână.

— Poftim, spuse Nguyen, punând o foaie de hârtie pe tejghea.

— Karl Overlind?

Nguyen dădu din cap.

— Și asta e adresa lui?

— Da, dar numărul de telefon nu funcționează, am încercat.

Femeia dădu din cap și spuse ceva în vietnameză, care, judecând după expresia feței lui Nguyen, nu-i pică bine fiului ei dichisit.

— Dacă trimit un portretist, ni-l puteți descrie?

— Absolut. L-aș putea recunoaște oriunde. Mă bucur să fiu de ajutor. Pot să vă întreb de ce-l căutați?

— Mă tem că nu. Mulțumesc foarte mult pentru asta.

Munch ridică bilețelul înainte de a-l băga în buzunarul hainei lui.

— Ținem legătura. Mersi. Dădu din cap în semn de rămas bun spre femeia care tricota înainte să iasă, în soarele începutului de primăvară.

Capitolul 23

Mia stătea în fața blocului ei. Simțea că aerul proaspăt își făcuse efectul. Întinericul trecuse peste ea un moment, dar nu prinsese rădăcini. Din fericire. Era doar un mic indiciu de la sufletul ei despre ce se putea întâmpla

dacă nu avea grijă de ea. La naiba. De-asta își rezervase o vacanță. Ca să se odihnească. „*Nu te expune la un stres inutil în viitorul apropiat.* „Nu asta îi spusese terapeutul din Jæren? Treizeci de zile la dezintoxicare; se simțise ca o nouă femeie după aceea. Era prea târziu ca să se gândească la asta acum. Această investigație deja îi intrase sub piele. Doar să fie un pic mai atentă. Își aminti să trimită un e-mail în Insulele Virgine, să-i spună lui Viktor că nu avea să ajungă la barcă de data asta. Își băgă cheia în ușă și de-abia o deschise când văzu o față bătrână, o vecină.

Cum o chema? Doamna Fredriksen?

Bătrâna stătea la parter, lângă cutiile poștale, cu pumnul tremurând. Avea un baston într-o mână și peruca îi era puțin strâmbă. Mirosea puternic a parfum grețos. Ochiul îi era machiați strident. Buzele îi erau rujate cu un roșu aprins și vocea îi era atât de ascuțită, că Mia își dori imediat să fi fost din nou înapoi în stradă.

— Trebuie să-i dăm afară de-aici! Avem nevoie de o petiție! Nu ești polițista de la etajul doi? Nu se mai poate! Ai văzut coșurile de gunoi din curtea din spate? Știi cât de tare pute casa scării?

Mia dădu ușor din cap și urcă pe scări spre etajul doi, doar ca să fie întâmpinată de altă față care o aștepta în fața ușii apartamentului ei.

— Bună, Mia, ce mai faci? Ești gata pentru marea călătorie? Sora mea e încântată de apartament. Crede că e fantastic.

Vecinul îi arătă semnul cu degetul mare în sus și îi zâmbi larg.

La naiba. Uitase complet de asta.

— Îmi pare rău. A trebuit să-mi schimb planurile; până la urmă, nu voi merge în străinătate.

— O, spuse tânărul blond. Părea dezamăgit.

— Îmi pare rău, spuse Mia din nou și își descurie ușa.

Vecinul ei era pregătit să adauge ceva când observă, brusc, ce se întâmpla în josul scării.

— O, nu. Iar trăncănește doamna Vigen?

Oftă și dădu din cap iritat.

— I-a intrat în cap că iranienii de la etajul trei trebuie să plece. Tipic, nu-i așa? Starea acestei țări. Rasiști afurisiți peste tot. Asta chiar trebuie să înceteze.

Tânărul dispăru coborând scările. Mia spuse o rugăciune de mulțumire în gând pentru că mai erau oameni cumsecade în lume și intră în apartamentul ei.

Dar se opri chiar când trecu de ușă. *Nu, nu era bine. Nu putea gândi aici.* Așteptă pe palier, până când fu liniște din nou pe scară, înainte să coboare tiptil și să se îndrepte spre unul dintre puburile ei preferate, Lorry.

•

— Bună. Un chip cunoscut îi zâmbi, evident surprins să o vadă din nou. Ca de obicei?

Pubul colorat de la capătul Hedgehaugsveien fusese aproape ca a doua casă pentru ea, dar acele vremuri erau demult apuse.

Era trează de patru luni.

— Nu, vreau doar o cană de ceai și o apă minerală Farris, spuse Mia, scoțându-și carnetul din geantă.

— Imediat. Chelnerul prietenos îi făcu cu ochiul și dispăru în liniște, la fel cum venise.

Mia de-abia își aminti când făcuse asta ultima dată, când se pierduse printre probe fără ajutorul substanțelor, dar, din păcate, trebuia să încerce. Stătu holbându-se la paginile goale din fața ei până când murmurul îndepărtat din pubul confortabil îi oferă, în cele din urmă, calmul de care avea nevoie. Puse pixul pe hârtie și alunecă în propria minte în timp ce lumea din jurul ei dispăru încet.

Vivian Berg. Douăzeci și doi de ani. Balerină. Un lac de munte, departe de oraș. Poante rupte. A mers pe jos până acolo? Da? De bunăvoie? Probabil că nu. Videoclipul. Drogată? Hipnotizată? „Îmi scapă ceva?”

Kurt Wang. Cântăreț de jazz. Douăzeci și ceva de ani. Oare vârsta lui contează? „Privește ce pot să fac.” *Bambi*? Bambi pe gheață?

Lac de munte? Gheață?

Apă? Purificare?

Numărul patru.

Numărul șapte.

Mia își întinse mâna după ceașca de ceai fără să o observe.

Patru... șapte?

Șapte... patru?

Patruzeci și șapte? Șaptezeci și patru?

Frații Inimă-de-Leu.

Ceva arde.

E focul...

...de acasă?

Numărul patruzeci și șapte? Numărul șaptezeci și patru?

Își întinse mâna după telefonul mobil aproape într-o transă.
— Grønlie la telefon.
— Bună, sunt Mia. Doar ceva rapid. Te rog, poți să verifici dacă avem ceva despre un incendiu?
— La ce te referi?
— Scuze. O familie care a murit într-un incendiu – avem ceva de genul acesta?
— E un pic vag, spuse Grønlie.
— Da, scuze. Numărul casei poate fi ori patruzeci și șapte, ori șaptezeci și patru. Poți să verifici, te rog, dacă avem ceva de genul acesta?
— Bineînțeles.
— Mulțumesc. Mia închise cât putu de repede ca să nu piardă șirul gândurilor.
Femeie, douăzeci și doi de ani.
Bărbat, poate douăzeci și cinci.
Soră mai mare?
Frate mai mic?
Tragedie de familie.
Casa arsă.
Cine supraviețuise?
Vinovăție?
„A fost vina ta?”
Antigel în inimă. O seringă.
Frig.
Gheață.
Foc?
Căldură?
Gheață și foc?
Pixul ei zbura peste foi. Nici măcar nu era conștientă că zâmbea.
„Gheață și foc? Despre asta e vorba, nu-i așa? Au murit arși? A fost vina ta? Antigel? Ți pare rău? Vrei să-i ajuți? Să faci ca totul să fie mai rece? Să fie bine din nou?
Asta vrei să vedem?
Asta e, nu-i așa?
Că-ți pare rău?
Ți pare rău?
Te căiești?

N-ai vrut s-o faci?

Vrei să te-ajutăm?

Să te găsim?”

— Scuză-mă, ești Mia Krüger?

Mia tresări atât de tare, că era să-și scape pixul. Fusese atât de departe, că mintea ei se chinui să se întoarcă la realitate.

— A, da...

— Îmi cer scuze că te deranjez, dar ai două minute?

Palton negru, cămașă albă, mănuși, părul pieptănat pe o parte. Ochii care o priveau păreau cunoscuți, și totuși nu putea să-l recunoască.

— Și tu ești...? începui Mia.

— Nu durează mult. Dar am ajuns în stadiul în care trebuie să vorbesc cu tine.

Înfățișarea lui.

Expresia lui.

Mia putea să identifice un polițist de la o distanță de o sută de metri, dar nu îl mai văzuse pe bărbatul acesta până atunci.

— Wold, spuse bărbatul bine îmbrăcat, întinzându-și mâna deasupra mesei. Investigații Interne.

Iritarea ei inițială se transformă în curiozitate în timp ce Wold îi făcu semn cu mâna să plece chelnerului prietenos și își concentrează din nou atenția asupra ei.

— Văd că ești ocupată și știu de ce, bineînțeles. Două cadavre în doar câteva zile. Nu-ți răpesc mult timp, dar a trebuit să vorbesc cu tine. Sper că nu te deranjează.

— Am senzația că nu am de ales, spuse Mia, întinzându-și mâna după ceașca de ceai.

— Îmi cer scuze dacă așa pare, spuse Wold și aruncă o privire prin cameră. Dar, da, cum am spus, trebuie să vorbim despre ceva cu tine.

Mia privi și ea prin barul care era destul de aglomerat atunci, dar nu văzu nimic care să-i atragă atenția în mod special.

— Cine sunteți voi? Investigațiile Interne? Am greșit cu ceva? Din nou? Wold zâmbi ironic.

— Nu, nu, cu siguranță nu, Mia. Nu e vorba despre tine, nu de data asta. Se aplecă peste masă, spre ea.

— Pot să-ți pun o întrebare despre investigația în care ești implicată?

— Răspunsul e nu, evident, spuse Mia sec. Nu pot discuta despre o

investigație în curs de desfășurare cu tine.

Wold zâmbi din nou și își ridică mâna precaut.

— Pentru chestiunea aceea, aş fi putut să merg direct la Munch sau la Mikkelsen.

— Și atunci de ce n-ai făcut-o?

Wold ezită.

— Știi ce facem, nu-i așa?

— Investigați problemele interne ale poliției. Mia oftă. E un chestionar? După cum vezi, sunt destul de ocupată aici.

Mobilul lui vibră în buzunar, dar îl ignoră.

— Bine, Mia, lasă-mă să trec direct la subiect. Thomas Lorentzen?

— Cine?

Thomas Lorentzen?

Trecură câteva secunde până când îi pică fisa. Avocatul. Proprietarul Mercedesului în care fusese transportată Vivian Berg.

— Ce-i cu el? Mia era intrigată.

— Vrem doar să știm dacă e important pentru investigația ta. E important? E un suspect principal?

— De ce?

— Lorentzen e implicat? Atât vrem să știm. E o întrebare directă. Am nevoie doar de un răspuns direct și te voi lăsa în pace.

Wold zâmbi, ca un sfînx, și se lăsă pe spătarul scaunului lui. Mia se gândi la asta un moment, apoi cedă. Investigații Interne. Dacă Wold chiar ar fi vrut să știe ceva despre caz, ar fi putut să sune la sediul poliției din Gronland. Nu era nevoie să își piardă timpul acolo. Era nerăbdătoare să se întoarcă la munca ei. Era ceva acolo. Era pe pista corectă. Simțea asta.

— Nu, nu ne interesează Lorentzen, spuse ea repede și își ridică pixul.

— Nu ești curioasă? spuse Wold, fără să arate vreun semn că ar pleca.

— În legătură cu ce?

— Ca să știi de ce ne interesează el?

— Bineînțeles că da. Dar sunt cam ocupată acum. Așa că am terminat?

Wold păru puțin supărat.

— Îmi pare rău, Mia, ar fi trebuit să abordez problema asta într-un mod diferit. E în ordine dacă...

Începu să își dea jos paltonul.

— Ascultă, începu Mia, dar el o opri.

— Adevărul e că am nevoie de ajutorul tău. Am ajuns la o fundătură. Am

discutat detaliat despre persoana cu care ar trebui să vorbim și am hotărât că ești tu. E atât de simplu.

— Și cine sunteți voi? spuse Mia din nou, punându-și pixul jos fără tragere de inimă.

Wold se gândi la asta.

— Rămâne între noi?

— Tu ai venit la mine. Mia oftă din nou. Eu nu am cerut asta.

— Nu, spuse Wold, apoi se uită în jur după un chelner. Cred că am nevoie de niște cafea. Tu ai vrea ceva?

— Nu, mersi.

— Cum am zis, continuă Wold, după ce chelnerul îi preluă comanda, am discutat despre asta mult timp – e un subiect delicat, dacă știi la ce mă refer –, dar, în cele din urmă, te-am ales pe tine.

— Sunt onorată, spuse Mia, sorbind din apa ei minerală. Din nou, cine sunteți voi?

— Ei bine, lasă-mă să-ncep spunându-ți cine e Thomas Lorentzen. Ți-ar conveni așa?

— Da.

— Heroină, spuse Wold, ridicându-și ceașca la buze.

— Mai exact?

— Import. Distribuție. Și spălare de bani.

— Continuă. Mia era conștientă că începea să lase garda jos.

— Încă nu avem imaginea completă, dar e foarte important pentru noi să nu vă atingeți de el acum. Ar distruge o operațiune pe care am pregătit-o mult timp.

— Nu suntem interesați de el, repetă Mia. În ceea ce ne privește pe noi, faptul că i s-a furat mașina a fost o pură coincidență. S-ar fi putut întâmpla oricui.

— Bine. Grozav. Dar nu e așa de simplu.

— Nu, după cum mi-ai zis. De ce eu? Cum pot să te-ajut? Wold își cântări cuvintele cu grijă înainte să răspundă, în cele din urmă.

— Avem motive să credem că e implicat cineva din echipa ta.

— Unul dintre ai noștri?

— Da.

Wold se uită din nou prin cameră și se apropie.

— Credem că e un polițist cu o poziție înaltă în rețeaua de droguri din care face parte Lorentzen.

— Și crezi că acel polițist sunt eu?

Wold râse pentru scurt timp.

— Nu, cu siguranță, nu. Dar credem că tu ai putea să ne-ajuti.

— Pentru că?

— Pentru că îl cunoști.

— Ce? Știi cine e?

— Credem că da. Dar avem nevoie de dovezi.

— Și vrei să le obțin eu pentru voi?

— Da, asta e ideea. Ți-ar conveni asta?

Wold se lăsă din nou pe spătarul scaunului și își ridică iar ceașca de cafea la buze.

— Vrei să spui că vrei să-mi torn un coleg?

— „Turnător” e un cuvânt dur; eu nu i-aș spune așa. Dar da, la asta se reduce totul. Cum am zis, ne-am lovit de un zid. Avem nevoie de ajutor.

— Așadar, acest Lorentzen e implicat în importarea de heroină și crezi că are pe cineva în interior?

— Da.

— Și e un anume polițist pe care-l cunosc?

— Da.

— Te referi la cineva din echipa noastră? Din Mariboesgate?

— Da.

— Nu se poate, spuse Mia și dădu din cap. Refuz să cred asta.

— Cum am făcut și eu la început. Wold ridică din umeri.

Mia simți cum i se trezea curiozitatea din nou.

— Cum să mă exprim? continuă Wold. Munch e cunoscut pentru că îi alege pe cei mai buni, dar oricine poate greși, nu-i așa?

— Încă mi se pare foarte greu de crezut, spuse Mia încet.

— Ce să crezi?

— Că unul de-ai noștri ar putea fi implicat în așa ceva. Unul din echipa noastră. Suntem foarte apropiați în unitatea noastră. Practic, suntem o familie. Ai îmbrățișat vreodată un tată căruia tocmai i s-a spus că fiica lui de șase ani a murit?

— Nu, n-am făcut asta, spuse el.

— Asta face ceva unei echipe, înțelegi? spuse Mia, iritată.

— Înțeleg perfect. Total. Știu ce face unitatea specială și avem cel mai mare respect pentru voi, dar chiar și-așa.

— Nu e unul dintr-ai noștri, spuse Mia cu fermitate și își întinse din nou

mâna după ceașca ei de ceai. Era goală.

Se uită în jur, după chelner, dar nu îl găsi.

Nu, era o tâmpenie.

Heroină.

Cineva din echipa lor?

În niciun caz.

— Curry, spuse Wold brusc, de parcă cineva ar fi tras acul de pe un disc.

— Ce?

— Credem că e Jon Larsen, spuse Wold cu seriozitate.

— Asta e ceva ridicol. Mia nu se putu abține să nu chicotească puțin de ușurare. Curry? Nu, te înșeli în legătură cu asta. Jon e un aiurit, dar în niciun caz nu ar...

— Suntem convinși că e cineva de la Brigada Antidrog.

— Curry nu e de la Brigada Antidrog.

— A fost repartizat la Brigada Antidrog în câteva ocazii. Pe lângă asta, câteva aspecte din viața lui personală indică faptul că ar avea probleme.

— Stai puțin acum...

— Permite-mi să continui, te rog. Acum ceva timp, l-a părăsit logodnica, nu-i așa? Și ea deținea totul. Apartamentul în care locuiau? Era al ei. El n-are nimic.

— Nu, dar asta...

— Stă în chirie acum, n-are bani, e îngropat în datorii. Bea mult și are o aventură cu o femeie de douăzeci și unu de ani, Luna Nyvik, o barmaniță care a mai fost în atenția poliției din cauza importului de droguri. Așa o fac. Cu tineri care nu știu mai bine. Sunt folosiți pe post de cărăuși. Așa introduc drogurile în Norvegia.

— Nu e Curry, insistă Mia din nou. Dacă l-ai cunoaște, ai înțelege.

Wold își ridică mâna ca să o oprească.

— Ne vei ajuta? Dacă nu din alt motiv, atunci doar ca să ne dovedești că greșim?

Îi vibră telefonul în buzunar. Se uită la el de data asta și se ridică de la masă.

— Îmi pare rău, dar a intervenit ceva. Te rog, măcar gândește-te la asta.

— Greșești.

— Poftim numărul meu. Wold îi înmână o carte de vizită. Te voi suna mâine. E bine?

Wold îi zâmbi rapid, apoi îi strânse mâna cu fermitate, înainte să se

piardă prin mulțime. Mia luă pixul de pe masă și încercă să se întoarcă la cazul ei, dar momentul trecuse.

Un polițist corupt.

Curry?

Nu.

Nu era posibil.

Era să comande altă ceașcă de ceai când îi sună telefonul mobil.

— Bună, Holger, ce s-a-ntâmpat?

Munch vorbea foarte ciudat.

— Am ceva ce trebuie să vezi, spuse el încet.

— Ce e?

Râse cineva din bar, iar Mia de-abia auzi ce spunea Munch.

— E mai bine să te uiți chiar tu. Îți trimit adresa într-un mesaj.

— Bine. Mia își băgă notițele în geantă și fugi în stradă ca să cheme un taxi.

Capitolul 24

Mia plăti și îl găsi pe Munch lângă un solariu, cu o țigară în gură și o privire sumbră.

— Ce se-ntâmplă?

Munch doar dădu din cap.

— Știi cum au fost contaminate locurile crimelor?

— Continuă.

— Receptionerul de la Hotelul Lundgren mi-a zis că Kurt Wang vorbea cu un tânăr înainte să dispară în camera lui. Unul de la o firmă de curățenie.

— Noaptea trecută?

— Da.

— O firmă de curățenie, spuse Mia, căutându-și o bomboană pentru tuse în buzunar. De ce nu ne-am gândit la asta înainte? Fire de păr? Unghii? Excremente? Așadar, așa a făcut rost de toate acele mostre diferite. Dar e genial, Holger.

Simți niște furnicături de entuziasm pe sub geacă și îi zâmbi lui Munch care, din nu se știe ce motiv, nu părea prea încântat.

— Și? spuse Mia, dorind să știe mai mult.

— Am vizitat firma.

— Da?

— N-au trimis pe nimeni acolo noaptea trecută.

— Dar...?

Mia dădu din cap, încă incapabilă să-și dea seama ce îl tulbura.

— Dar știau cine era?

Munch trase din țigara lui și dădu din cap.

— Karl Overlind. Am o adresă; numărul de mobil pe care îl aveau de la el a fost anulat.

— Dar asta e grozav, Holger. Și ce mai așteptăm? Ce e? Ce-ai vrut să-mi arăți?

— Bergensgata numărul 41.

— Ce?

— Asta e adresa pe care le-a dat-o.

Mia era atât de entuziasmată, că de-abia putea sta nemișcată, dar Munch încă arăta necăjit.

— Atunci care-i problema? Avem un nume, avem o adresă. Ce mai așteptăm? Ce-ai vrut să-mi arăți?

— Asta, spuse Munch încet.

Își aruncă mukul de țigară pe trotuar, își băgă mâinile în paltonul lui de lână și o conduse după colțul unei clădiri înalte.

Bergensgata.

Ceva în adâncul minții ei.

Ce era...?

Munch se opri la capătul trotuarului și dădu din cap spre stradă.

Atunci o văzu și ea.

Clădirea industrială mică, roșie-ruginie.

Dar pentru...

— O, nu, Holger!

Munch se întoarse spre ea și dădu din cap.

— O vezi acum?

— Le-a dat... adresa asta?

Simți greața ridicându-i-se în gât.

— O, la naiba, Holger. Ești sigur?

Munch dădu din cap, cu gura închisă.

— Dar... nu poate fi adevărat?

— Ar fi trebuit să facem legătura asta mai devreme? Fotografiile?

Aparatul de fotografiat din fața cadavrului?

— O, Doamne. Mia se forță să se uite din nou la clădire, deși toată ființa ei îi spunea să nu o facă.

Clădirea industrială din Bjølsen.

Bergensgata 41.

Acolo le păstrase.

Acolo fusese atelierul lui.

Toate acele unelte.

— Klaus Heming, bombăni Munch și își găsi altă țigară.

Atârna de buzele lui fără să o aprindă.

— Aceași adresă? Asta nu e posibil...

Mia se calmă.

În urmă cu opt ani.

Ea fusese chiar acolo.

Klaus Heming.

Poștașul.

Fotografii ale victimelor lui.

Trimise familiilor.

De parcă pierderea lor nu era suficientă.

Poștașul.

Fusese unul dintre cele mai grele cazuri la care lucrase vreodată.

Trecuseră opt ani, dar încă nu-și putea deschide propria cutie poștală fără să simtă puțină greutate.

La naiba.

— Bergensgata, Bjølsen, spuse Munch, aprinzându-și țigara de-abia atunci. Nu înțeleg de ce n-am văzut-o imediat.

— Dar el e mort, nu-i așa?

— Era ultima dată când am verificat.

— Atunci ce...? Mia aruncă o privire peste drum, fără tragere de inimă.

— Un imitator?

— Chiar crezi asta? Heming nu ne-a dat niciodată nimic, nu-i așa? Numere? Mesaje. Ticălosul doar...

— Doar o idee, o întrerupse Munch. Trebuie să însemne ceva, nu crezi?

— Cum se numea tipul tău? întrebă Mia. De la firma de curățenie?

— Karl Overlind.

— Și?

— Și ce?

Munch se uită iritat la ea.

Cazul acela era să-i distrugă.

Holger fusese la jumătatea unei runde de terapie familială. Trecuseră doi ani de la despărțire și o rugase pe Marianne să îi dea a doua șansă. În cele din urmă, ea cedase. „Bine, vom încerca din nou. De dragul lui Miriam.” Doar ca să afle că Munch nu venise la programări.

Klaus Heming.

Poștașul.

Cu propriul lui atelier.

Și propriile lui ustensile.

La naiba.

— Ce facem? spuse Mia.

— I-am cerut lui Ludvig să îi verifice pe toți Karl Overlind-ii pe care îi putem găsi. Munch își încruntă fruntea. Îi vom aduna pe toți în birou, apoi doar va trebui să...

Stătu acolo, arătând posomorât.

— Organizăm o ședință de informare a echipei?

— De ce nu?

— Ai o mașină?

— Am parcat-o mai încolo, pe stradă. Munch dădu din cap din nou, apoi își strânse paltonul bej de lână pe corpul lui masiv și azvârli țigara pe jumătate fumată prin aer, spre clădirea roșie-ruginie.

Capitolul 25

Curry tocmai își ridicase paharul de whisky la buze când începu să îi vibreze telefonul mobil. Nu îl auzi – era pe silențios doar vibră pe masă în fața lui, ca o viespe furioasă. Își privi mâna mișcându-se prin aer ca să apese pe butonul verde, dar, din fericire, își dădu seama la timp că nu trebuia să răspundă la telefon. Era doar cinci după-amiaza și deja era beat. *La naiba.* Trebuisse să fie o vizită rapidă. Să o salute pe Luna. Să își limpezească mintea. Să vadă dacă putea găsi ceva în notițele lui, pe care le adusese cu el. Să încerce să lucreze așa cum lucra Mia întotdeauna. Era doar o scuză, bineînțeles. Avusese poftă de o băutură. Și una se transformase în mai multe.

În cele din urmă, telefonul lui încetă să vibreze. Apoi veniră mesajele. Primul. Apoi încă două. Ridică mobilul în lumina slabă și începu să le

citească. Anette Goli. Munch. Ceva trebuia să se fi întâmplat. Tuturor li se spunea să fie prezenți la o ședință, la birou. La naiba. Nu, în niciun caz. Nu acum. Nu putea să apară acolo în starea asta. Își goli paharul de whisky și îi făcu semn cu mâna Lunei peste masă.

— Încă unul, bombăni el și lovi ușor marginea paharului lui.

Tânăra își ridică sprâncenele.

— Ești sigur, Jon?

— Ce vrei să spui? bombăni el din nou și deveni conștient că se bâlbâia.

— Ești sigur că ești bine?

Ea își trecu repede mâna prin părul lui.

— Da, da. Doar adu-mi încă unul.

Cineva introduse o monedă în tonomatul de la capătul camerei și un vechi cântec country începu să umple încăperea. Se auzi sunetul bilelor de biliard lovindu-se una de alta. Era într-unul dintre cele mai murdare puburi din Oslo, atât de dărăpănat, că nici măcar hipsterii nu îl frecventau. Tatuajele marinei comerciale. Geci de motocicliști. Suflete singuratice în fiecare colț, buze care bombăneau aplecate peste pahare murdare de bere. Cei doi bărbați în geți sport care stăteau la bar păreau să fie în locul greșit. Îi aruncaseră priviri pe furiș și, la început, nu înțelesese de ce. Un moment de paranoia: *la naiba, erau polițiști? Îl urmăreau pe el?* Dar, pe la jumătatea celui de-al treilea pahar de whisky, îi veni răspunsul. Era o priveliște jalnică în timp ce stătea acolo. Se uitau la el de milă, încă un bețiv cu mâinile tremurânde.

La naiba.

Când se întâmplase asta? Întotdeauna putuse să o controleze, nu-i așa? Bea din când în când, bineînțeles, dar nu așa. Era ca un burete uscat sau un copac care avea nevoie de apă. Văzuse o reclamă într-un ziar cu câteva zile în urmă și o citise cu interes. Centrul de Tratament Solli. „*Cunoști pe cineva care are nevoie de ajutor?*” își alungă acest gând când Luna îi aduse altă bere și un pahar de whisky.

— Vrei să o sun pe Katrine? Să îi cer să-mi țină locul în tura asta?

Se apropie și îi mângâie obrazul cu degetele ei calde.

— De ce?

Încercă să se concentreze, dar nu putu să stabilească un contact vizual adecvat.

— Ca să ne întoarcem acasă la tine? Asta vrei?

Curry se îndreptă și îi făcu semn cu mâna să plece.

— Nu, nu, sunt bine, doar...

Primul tip cu geacă sport de la bar se uită din nou spre ei.

— Ești sigur?

— Ai clienți, se bâlbâi el și încercă să zâmbască.

— E în ordine dacă plec. Tu trebuie doar să-mi spui, bine?

— Sunt bine, spuse el din nou, dar ea deja se întorsese la bar.

El își ridică paharul la gură și tremuratul începu să se amelioreze, slavă Domnului. Se simți mai cald acum, în timp ce băutura întăritoare îi dispăru pe gât și i se așează în stomac.

Nu mâncase nimic.

Asta era.

Acesta era motivul.

Putea suporta alcoolul – nu asta era problema –, problema era doar că nu mâncase nimic.

„Dezalcoolizare? Tu, serios?”

Chicoti singur și dădu pe gât jumătate din bere în timp ce un cântec country se termină și fu urmat de altul.

Doar începuse să bea un pic cam devreme.

Și uitase să mănânce.

Primul tip cu geacă sport aruncă o privire în direcția lui și Curry fu tentat să îl provoace, să-i spună tipului să se ducă naibii, dar nu o făcu. În schimb, se uită pe fereastră și zări o față cunoscută care îl făcu să se pitească.

Allan Dahl.

La naiba.

Bârfitorul acela afurisit de la Brigada Antidrog. Era o ședință de informare la birou și el era aici, mort de beat. Nu ar fi trecut multă vreme până când vestea stării lui jalnice ar fi ajuns la Munch. Se ghemui în separeu în timp ce Dahl traversă strada, dar, din fericire, nu intră în pub. O mașină aștepta lângă bordură. Allan Dahl urcă în ea și aceasta porni.

Șoferul?

Nu îi recunosc fața de undeva?

Căută printre amintiri, dar nu-i mai funcționa creierul.

Nu mai conta.

Televizorul din spatele barului. Știri 24/7. Balerina din lacul de munte. Tânărul de la hotel. Mass-media nu mai vorbea despre altceva. Două fețe serioase în studio, apoi trecură la filmările cu Anette Goli. Nu o recunosc imediat pentru că era în uniformă. Era o reluare a conferinței de presă care fusese transmisă mai devreme în acea zi. Blițurile aparatelor de fotografiat,

microfoanele nerăbdătoare prin aer. Mai multe filmări. Capetele vorbitoare din nou, apoi trecu la ceva care părea a fi o transmisiune în direct. Tresări când văzu de unde era.

La naiba.

Merse clătinându-se până la bar.

— Dă volumul mai tare.

— Ce?

Tipii în geeci sport îi aruncară o privire, dar el îi ignoră.

— Volumul, mormăi el din nou, arătând spre telecomandă.

În cele din urmă, Luna înțelese despre ce vorbea.

— Suntem în fața Școlii Hedrum din Larvik, spuse o femeie care purta o geacă cu logoul TV2, unde lucrează bărbatul despre care se crede că ar fi suspectul principal.

Apăru pe ecran, cu litere albe pe un fundal roșu.

Raymond Greger.

La naiba.

Polițiști locali afurisiți.

Cineva vorbise.

Munch ar fi explodat de furie.

— Ce e? spuse Luna speriată în timp ce telefonul mobil al lui Curry începu să vibreze din nou undeva departe.

— Trebuie să merg la serviciu. Încercă să se așeze pe unul dintre scaunele de bar, doar că nu era acolo.

Văzu podeaua apropiindu-se de el și încercă să se pregătească de cădere, dar brațele refuzară să-l ajute.

— Ești bine?

Fața ei drăguță era deasupra lui, iar tipii în geeci sport se ridicaseră și ei.

— Trebuie să merg la serviciu, se bâlbâi el și încercă să se ridice în picioare, dar nici picioarele lui nu cooperau.

— Am s-o sun pe Katrine.

O umbră cenușie.

O voce șoptită.

Din fundul mării.

Înainte ca muzica country să dispară brusc și să îl lase singur pe podeaua rece.

Capitolul 26

Părintele Paul Malley stătea în confesionalul din Catedrala Sf. Olav, întrebându-se dacă, până la urmă, fusese o idee atât de bună. Slujba de dimineață se terminase și i se păruse că congregația lui fusese mai preocupată să ajungă la locul de muncă. În marea catedrală se lăsase liniștea. Liniștea cuprinsese acest spațiu frumos, spiritual, care însemna atât de mult pentru el. Catedrala Sf. Olav. Nu se îndoia că era cea mai frumoasă biserică catolică din Norvegia. Acolo fusese hirotonit ca diacon în urmă cu cinci ani și servise ca preot după doar șase luni. După o perioadă scurtă ca administrator de parohie în Lillehammer, fusese chemat înapoi în Oslo, unde era preot și paroh al catedralei. Părintele Malley nu putea fi mai mulțumit de calea pe care Dumnezeu o alesese pentru el.

În mod tradițional, Biserica Catolică din Norvegia nu putea concura cu protestanții, dar asta se schimbase în ultimul deceniu. Mai ales datorită imigrației, slujbele săptămânale se țineau în poloneză și vietnameză, dar crescuse și numărul enoriașilor norvegieni. Acum ținea – ajutat competent de diaconi și capelani, bineînțeles – trei slujbe în fiecare zi a săptămânii, la orele opt, unsprezece și patru. Și hotărâse să schimbe acest orar săptămâna trecută. Nu slujbele în sine – nu, era mulțumit de programarea lor: slujba de dimineață, slujba de prânz și slujba de după serviciu, ca discipolii lui să poată decide când le convenea, în zilele lor ocupate de lucru, să comunice cu Domnul.

Discipoli – nu, asta era clar greșit. Părintele Malley zâmbea singur. Doar Iisus avusese discipoli; chiar și așa, uneori i se părea că turma era a lui. Rar i se întâmpla să nu recunoască o față și, dacă vedea un străin, avea grijă să se prezinte întotdeauna nou-venitului. Până la urmă, era unul dintre aleșii lui Dumnezeu, poarta către Domnul, și era important să își îndeplinească misiunea cu apropiere, nu distanță. Și acesta era motivul pentru care hotărâse să schimbe programul zilnic.

În vechiul sistem, confesionalul fusese deschis doar treizeci de minute în fiecare zi, între cinci și un sfert și șase fără un sfert. Nu fusese o cerere mare și rămăsese cu senzația că era așa pentru că sincronizarea era greșită. Să-ți mărturisești păcatele dimineața? Asta nu i se părea corect. Să mărturisești după o zi grea de lucru? Nu, își înțelegea enoriașii, chiar îi înțelegea. În acel moment, tot ce voiau să facă era să-și vadă familiile, să pună cina pe masă și

poate să se roage Domnului în confortul casei lor. Apoi îi venise ideea: ce-ar fi fost să le asigure spovedania după slujba de dimineață? Până la urmă, sufletul era cel mai singur în întunericul nopții. Cu siguranță, dorința de a mărturisi păcatele era cea mai puternică dimineață.

Părintele Malley încă nu voia să renunțe, deși era foarte tentat în timp ce stătea singur în liniște. Îi era foame. Își ridică sutana și își legă șireturile de la pantofi. Simți mirosul podelei proaspăt spălate și aroma de pin din micul confesional. Sau simțea un pic de lămâie azi? Aroma încântătoare îl făcu să zâmbească, dar era, evident, un pic dezamăgit de cât de mult se înșelase. Spovedanie dimineață? Era clar, nimeni nu avea timp și nu simțea nevoia. Se hotărî să mai aștepte câteva minute. Până la urmă, avea lucruri mai bune de făcut decât să stea acolo singur, într-un spațiu închis, mirosind podeaua. Se înșelase și era timpul să o recunoască. Părintele Malley oftă și își sumesese sutana ca să se ridice când auzi pași afară, în spațiul sonor al catedralei.

Era cineva care...?

Fecioara hotărâse să îi arate puțină milă?

Se așează repede și făcu semnul crucii.

Erau pași ușori și precauți pe podeaua tare și veneau direct spre confesional. Părintele Malley zâmbi larg când cineva deschise ușa și intră în micuța cabină, lângă el.

Așteptă câteva secunde până când nou-venitul se așează înainte să deschidă ușița.

— Slavă Mariei, cea plină de har. Domnul este cu tine. Binecuvântată ești printre femei. Binecuvântat este rodul pântecului tău, Iisus. Sfântă Marie, Maica Domnului, roagă-te pentru noi păcătoșii, acum și în ceasul morții noastre. Amin.

Făcu semnul crucii din nou în timp ce auzi cealaltă persoană alăturându-se.

— Amin.

Venise șovăitor. Un tânăr. Îl putea zări în spatele zăbrelelor, dar nu îl putea vedea clar, bineînțeles; acesta era scopul cabinei. Apropiere, dar suficientă distanță ca să se simtă în siguranță pentru a se spovedi.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit. E... E prima mea spovedanie.

Prima lui spovedanie?

Părintele Malley își simți inima începând să bată mai tare pe sub sutană; nimic nu se compara cu un membru nou în turmă.

— Am... ei bine, nu prea știu, spuse tânărul, evident chinându-se să

găsească o ușă către sufletul lui.

— Nu trebuie să te grăbești, fiule, spuse părintele Malley cu calm. Aici ești doar tu cu Domnul. El nu judecă pe nimeni și te va asculta indiferent de ce vrei să-l spui.

— Mulțumesc, murmură pocăitul și tăcu din nou pentru un moment. Apoi păru să se pregătească. Nu știu dacă e un păcat pentru că nu sunt aici pentru mine, ci pentru ceva la care aș fi fost martor.

— Continuă, spuse părintele Malley monoton. Pot să întreb despre cine e vorba?

— Despre fratele meu, spuse vocea prelung.

Tânărul vorbea atât de încet, că părintele Malley trebui să se aplece aproape de micile zăbrele.

— Fratele tău? Te referi la fratele tău adevărat sau e un tovarăș enoriaș?

Tânărul păru surprins de întrebare, dar, în cele din urmă, răspunse direct.

— Nu, nu, e fratele meu adevărat. Fratele meu cel mare. Locuim împreună. Acum suntem doar noi doi. Părinții noștri au murit.

— Îmi pare rău să aud asta, spuse părintele Malley, cu amabilitate. Și la ce ai fost martor? E ceva ce vrei să împărtășești cu Dumnezeu?

Din nou, se făcu liniște în spatele zăbrelelor.

— Pot să vă pun o întrebare?

— Bineînțeles, fiul meu.

— Nici măcar nu știu de ce sunt aici. Doar aveam nevoie să vorbesc cu cineva. Poate ar trebui să o fac cu un fel de terapeut. Nu știu dacă se cuvine să vin aici. Nu vreau să iau locul altcuiva sau orice...

Părintele Malley nu întrerupsese pe nimeni în timpul spovedaniei, dar atunci simți că era corect să o facă.

— Fiul meu. Lucruri mari sau mici – nu contează. Dacă ai venit aici să vorbești, atunci ești binevenit. Nu trebuie să-ți fie rușine sau să te simți vinovat aici. Ești pur și mă bucur să te-ascult.

— Mulțumesc. Tânărul păru ușurat.

— Așadar, fratele tău? La ce ai fost martor?

— Mă tem de el.

— Te temi, cum?

— S-a schimbat. Mă tem că... face anumite lucruri.

— Despre ce fel de lucruri vorbești?

Părintele Malley devenea intrigat.

— Nu prea mai vorbește cu mine. Pleacă noaptea. Își încuie ușa când vine

acasă. Nu mă lasă în camera lui. Cred că ascunde ceva acolo.

— Înțeleg. Pot să-ntreb câți ani are?

— Douăzeci și opt.

— Și cum își câștigă existența?

— O, nu, nu muncește. Vedeți, a fost bolnav.

Străinul tăcu din nou. Părintele Malley îl auzi agitându-se pe scaunul de lemn. Era clar că tânărul se simțea incomod.

— Bolnav? În ce fel?

— Nu știu dacă ar trebui să spun asta, părinte. Simt că îl dezamălesc. Că...

— Asta e între tine și Dumnezeu, îl întrerupse părintele Malley cu calm. Nu dezamăgești pe nimeni. Dumnezeu e Tatăl nostru, al tuturor.

— Nu, nu e bine. A fost o greșeală. Sunt prea speriat.

Părintele Malley se chinuia să stea nemișcat.

— De ce te temi, fiule?

— E periculos.

— La ce te referi?

— Fratele meu. E periculos.

— Te temi că ar putea... să-ți facă rău?

Se făcu o liniște totală în cealaltă cabină. Apoi părintelui Malley i se păru că auzi un plâns încet.

— Fiul meu, ascultă-mă.

— Nu, spuse tânărul, ridicându-se. Nu îndrăznesc. E prea rău. Îmi pare rău că v-am deranjat, părinte.

Părintele Malley auzi cum era întoarsă mica clanță și se hotărî repede.

— Fiule, spuse el, cu o oarecare seriozitate în vocea lui de data asta. Am o sugestie. Te rog, ai vrea să o asculți?

Asta funcționează.

Străinul se așeză ezitant.

— Cred că ar trebui să mergi acasă, chiar cred asta, dar nu înainte ca tu, eu și Dumnezeu să facem o înțelegere. E clar că porți o povară și văd că e greu pentru tine. Dar ai venit aici azi și știi cine sunt. Acum du-te acasă și gândește-te la asta, apoi întoarce-te când simți că e momentul potrivit. Măine, peste câteva zile, nu contează, dar vreau să ne promitem unul altuia că ne vom întâlni din nou. Putem să facem asta?

Urmă o tăcere lungă. Părintele Malley aproape că auzea cum suferea tânărul acolo, cum era tras în direcții diferite, dar, în cele din urmă, își

deschise gura.

— Bine, părinte. Mă voi întoarce. Veți fi aici?

— Bineînțeles, spuse părintele Malley cu căldură. Voi fi aici pentru tine. În fiecare dimineață. Vreau să știi asta. Întoarce-te la mine când ești pregătit.

— Mulțumesc. Tânărul păru ușurat. Chiar apreciez asta. Mulțumesc foarte mult.

— Până când ne întâlnim din nou, spuse părintele Malley.

— Până când ne întâlnim din nou, părinte. Mulțumesc foarte mult.

Părintele Malley zâmbi pentru sine în timp ce pașii dispărură pe podeaua catedralei și nu se mai auziră.

Așadar, în cele din urmă, fusese o idee bună să facă spovedanie dimineața.

Se gândi la Fecioară cu recunoștință înainte să plece din confesional, își îndoi mâinile pe piept și merse calm spre sacristie.

Capitolul 27

Gabriel Mørk dormise pe canapeaua din camera de odihnă și fu trezit de Ludvig Grønlie, care venise să își ia o cană de cafea.

— Ce se-ntâmplă?

— Cei de la Kripos sunt aici. Munch ține o ședință acum. Nu cred că trebuie să fii acolo. Sunt cam aceleași lucruri despre care am discutat acum câteva ore.

— Sunt pe drum, spuse Gabriel, înăbușindu-și un căscat.

Avusese un vis foarte ciudat. Fusese un poștaș. Pe o barcă cu pânze. Era pe cale să livreze o scrisoare mare și importantă. Pe plic scria *Tove și Emilie*. Zărise o insulă în depărtare, dar, oricât de tare încerca, nu putea să facă barca să navigheze spre ea, nu se putea apropia, doar plutea mai departe. Zări niște fețe triste. Scrisoarea crescuse tot mai mare până când, în cele din urmă, îl scufundă în valuri.

Poate era o aluzie subtilă?

Mama lui fusese întotdeauna obsedată de vise și de semnificația lor. De cum însemnau mult mai mult decât credem: de ce simbolizau imaginile în viața reală și așa mai departe. Devenise foarte influențată de New Age în ultimii ani. Pe Gabriel nu îl interesaseră niciodată lucrurile astea – doar dădea din cap și spunea „chiar așa e?” oricând mama lui trăncănea despre ce

experiențe avusese în timpul nopții, dar acum avu senzația că poate subconștientul lui încerca să îi spună ceva important.

Lucrase atât de mult în ultimele zile, că de-abia avusese timp să răspundă la mesajele prietenei lui. „*Nu te transforma în Munch*”, se gândise el când fusese sunat de Goli.

Brigada Antifraudă fusese un loc de muncă liniștit. Ore regulate. O slujbă la birou. El și Tove mâncaseră micul dejun și cina împreună, și se ghemuiseră unul lângă celălalt în fiecare noapte.

Și acum?

Ei bine, asta nu se mai întâmpla.

Gabriel se frecă la ochi de somn și își dădu seama că era transpirat sub guler.

Poștașul.

Fusese adolescent pe vremea aceea, dar încă și-l amintea, bineînțeles că și-l amintea.

Klaus Heming.

Un bărbat care își întemnițase victimele, se jucase cu ele ca și cum ar fi fost păpuși, apoi trimisese fotografiile familiilor lor.

Fusese o traumă națională. Oamenii refuzaseră să creadă că era adevărat; fuseseră într-o stare de negare colectivă în fața ecranelor televizoarelor lor când detaliile cazului macabru le fuseseră prezentate.

Norvegia naivă.

Se întâmplase chiar în centrul Osloului.

Nu, nu putea fi adevărat.

Nimeni nu putea fi atât de crud.

Trebuia să fie undeva în S.U.A.

În lumea largă.

Nu unul de-ai noștri.

Nu aici, acasă.

Mama lui se retrăsese în ceea ce, mai târziu, ajunsese la concluzia că fusese un fel de depresie. La fel și vecinii. Fețe triste pe scări, capete aplecate, oameni aproape prea speriați să-și deschidă cutiile poștale în caz că primiseră unul dintre pachetele lui, în caz că urmau să afle că următorul lui prizonier era o persoană dragă lor.

Timpul slăbește memoria.

Trecuse.

Normalitatea se întorsese încet.

E ceva tipic norvegian.

Noi iertăm.

Alegem să credem în bunătate.

Dar întinericul se întorsese. Îl văzuse în fiecare membru al echipei de-a lungul nopții; chiar și Munch care, în general, era un mare ursuleț de pluș, umblase pe coridoare cu o privire profundă și întunecată, și cu fruntea încruntată.

„Sună acasă.”

Gabriel își înăbuși încă un căscat, luă o doză de Cola din micul frigider și își întinse corpul înțepenit în timp ce se îndreptă spre coridor.

Munch era deja lângă ecran când intră în sala operativă.

— Gabriel Mørk, spuse Munch repede. Tehnologie, baze de date, rețele sociale.

Gabriel dădu din cap spre cei trei oameni pe care nu-i mai întâlnise până atunci și care dădură din cap spre el, și își găsi un loc în spate, lângă Mia.

Ofițeri Kripos. Detectivi tactici. Doi bărbați și o femeie. Bombăniseră pe coridoare de-a lungul nopții, un schimb de replici scurt, dar zgomotos între Anette și Munch, dar acum Munch se comporta ca și cum ar fi crezut că era o idee grozavă că li se alăturaseră cei de la Kripos, chiar dacă Mikkelsen organizase asta.

Mai mulți oameni?

De ce nu?

Gabriel nu vedea care era problema.

Se certau pentru că toți voiau să fie șeful?

Acum?

Voi să spună ceva, dar hotărî să nu o facă.

— Ai să spui ceva despre nume, Mia? întrebă Munch.

— Karl Overlind. Mia Krüger rămase așezată. Am fost un pic înceată, îmi pare rău, dar scoate v, e, r și d.

Cei trei ofițeri de la Kripos se întoarseră spre ea cu sprâncenele ridicate.

— Karl Olin... Femeia părea confuză.

— Karl Lion, spuse Mia, părând ciudat de vioaie, în ciuda oboselii de pe chip. Greșeala mea. Ar fi trebuit să văd asta imediat.

— Bine, spuse unul dintre detectivii de la Kripos.

Blond. Cu mustață.

Un bărbat cu o înfățișare banală, așa cum erau întotdeauna acești oameni.

— Așadar, încă o legătură cu *Frații Inimă-de-Leu*? spuse al doilea ofițer

Kripos.

Brunet. Cu barbă.

Din nou, putea fi oricine.

Poate de-aceea primiseră slujba. Pentru abilitatea de a se amesteca în mulțime fără să fie observați.

— Da. Mia dădu din cap. Jonathan și Karl Lion. Nu am fost siguri de la început, dar acum nu prea mai avem îndoieli că acest criminal face asta intenționat, ca să se joace cu noi.

— Amintește-mi din nou cine era Karl, spuse femeia.

— Fratele mai tânăr, cel care supraviețuiește, spuse Munch. Jonathan îl salvează, dar moare în timp ce face asta. Tânărul Karl continuă să trăiască, având senzația că lumea din jurul lui ar fi preferat ca el să fi murit în locul fratelui lui.

— Așadar, nu există niciun Karl Overlind în viața reală? întrebă ofițerul blond de la Kripos, adresându-se lui Munch de data asta.

— Nu în Oslo, interveni Ludvig Grønlie, verificându-și notițele. Am avut unul în Stavanger, dar, cum am zis, nimeni aici, în Oslo, din câte văd.

— Dar Raymond Greger? Femeia de la Kripos se adresă lui Munch.

— Încă îl căutăm, oftă Munch. Evident, din păcate, un idiot de la poliția din Larvik a scurs numele presei, dar nu contează. Poate că se va dovedi că tot răul e spre bine. Cu cât vor fi mai mulți oameni care îi cunosc numele, cu atât mai mulți ochi îl vor căuta. Va trebui să vedem situația așa.

— Dar lucrezi la o teorie conform căreia crimele au legătură cu Klaus Heming?

De data asta, fu ofițerul brunet de la Kripos.

— Nu suntem siguri, spuse Munch, trecându-și o mână prin barbă.

Fu din nou cu ochii pe Mia.

— Aparatele de fotografiat erau îndreptate spre cadavre, spuse Mia. Apoi avem adresa din Bergensgata, pe care a dat-o firmei de curățenie. M-am gândit la asta și cred că există două moduri de a o privi.

Se făcu liniște în cameră în timp ce toți așteptau ca ea să continue.

— Ori Klaus Heming încă e în viață...

— Imposibil, spuse Munch. Am văzut chiar eu raportul post-mortem.

— Sau criminalul vrea ca noi să știm că el e ca Heming.

— Cum e ca el? voi să știe bărbatul cu mustață blondă.

— Se compară cu Heming.

Liniștea se lăsă din nou în cameră în timp ce cuvintele Miei fură înțelese.

— Heming nu avea nicio rudă apropiată, nu-i așa?

De data asta, fu femeia de la Kripas.

— Nu, spuse Munch. Nu avea soție, prietenă, copii, nici măcar frați sau surori.

— Și suntem siguri că e mort?

Din nou, bărbatul cu mustața blondă. Întrebarea lui zăbovi în cameră ca o rafală de ceva de care nimeni nu voia cu adevărat să se ocupe.

Klaus Heming.

Viu?

Nu...

Nu era în favoarea pedepsei cu moartea, cu siguranță nu, dar chiar și așa, toată Norvegia răsuflase ușurată când află vestea că Klaus Heming își luase viața. Se spânzurase cu propriile șireturi de la pantofi în salonul de psihiatrie.

Dreptate.

Părea că se făcuse dreptate.

— Conform guvernului norvegian și a tuturor oamenilor cu care am vorbit, Klaus Heming e mort și îngropat în Cimitirul Mântuitorului Nostru, spuse Munch.

— Dar... începu ofițerul brunet de la Kripas.

— Rămânem la teoria numărul doi, îl întrerupse Munch cu severitate. Criminalul se folosește de ideea lui Heming ca să ne spună ceva. Ca să ne fie clar cât de serios e.

— Da, dar... continuă ofițerul blond.

Munch îl ignoră și răsfoi notițele din fața lui. Își trecu mâna pe frunte, arătând, brusc, un pic confuz.

— Firma de curățenie, îl îndemnă Mia.

— Da, asta e, exact, spuse Munch. Misteriosul Karl Overlind a lucrat ca zilier pentru ei. Dacă va continua și vor fi mai multe victime, atunci ar putea fi alese din locurile în care a lucrat. Într-un fel, așa pare, dar nu, nu mi se pare corect.

Se gândi la asta.

— Poate că victimele nu sunt alese așa, dar, cumva, locurile sunt relevante.

— Un lac de munte și o firmă de curățenie? spuse ofițerul brunet de la Kripas, părând sceptic.

— Ne gândeam mai mult la Operă, spuse Munch.

— Au făcut vreodată curățenie la Operă? N-am verificat asta, nu-i așa, Holger?

— Cu siguranță, o vom face acum, bombăni Holger, frecându-și ochii.

— Știm că Hotelul Lundgren a fost unul dintre clienții lor. Poate a fost și Opera? Alte săli? Putem preveni existența unor potențiale victime?

Mia îi aruncă o privire ofițerului brunet, care dădu din cap.

— Mă ocup de asta, desigur.

— Grozav, spuse Munch, uitându-se prin cameră. Ludvig?

— Lucrez ca să obțin portretul robot al lui Karl Overlind de la Hotelul Lundgren și de la firma de curățenie.

— Grozav. Ylva?

Munch se uită în jur, dar ea nu era acolo.

— Doarme, spuse Anette Goli. Dar i-am spus să verifice toate filmările făcute de camerele de supraveghere. Trebuie să putem găsi ceva. Adică, nu poate fi o fantomă.

— Bine, spuse Munch. Gabriel?

— Am verificat telefonul mobil și computerul lui Kurt Wang, și activitatea de pe rețelele sociale ale lui Vivian Berg.

Munch părea foarte obosit; de-abia înțelese ce spunea Gabriel.

— OK, bine. Jon?

Altă tăcere.

— N-am mai auzit de Curry de o vreme, spuse Anette. Nu știu unde e. O să-ncerc să-l sun din nou.

— OK. Am nevoie de o țigară. Anette va fi coordonatoarea. Tot ce descoperim trebuie să treacă prin ea până la mine, ați înțeles?

Membrii grupului dădură din cap în timp ce se ridicară cu toții.

Gabriel se întoarse în biroul lui și vruse să închidă ușa când Mia se furișă rapid în spatele lui.

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Sigur. Ce e?

— Psihiatrul. Ritter. Am nevoie de acces la computerul lui.

— Poți să fii mai exactă?

Mia își coborî vocea și se uită repede peste umăr.

— La tot ce are. La toți. La toți ceilalți pacienți ai lui. Poți s-o faci?

— Vrei să spui, dacă pot să-i intru în computer?

— Da.

— Nu știu, spuse Gabriel, în timp ce Munch, vizibil extenuat, trecu pe

lângă ei, cu o țigară atârându-i de colțul gurii. Să intru în datele Spitalului de psihiatrie Blakstad? Alo? Cred că asta încalcă fiecare regulă din Actul de Protecție a Datelor, pe lângă asta, probabil îmi voi pierde slujba și voi face zece ani de pușcărie, ca să nu mai spun că Munch mă va omorî. Nu putem să cerem un mandat?

— Chiar crezi că l-am obține?

— Nu.

— Și nu e vorba despre spital. Nu ți-aș cere să faci asta.

— Nu e? Atunci ce e?

— Are un cabinet privat la Stadionul Ullevaal. Doar acei pacienți.

Mia zâmbi și își înclină capul.

— Sigur, dar pe bune, Mia...

— Mulțumesc. Mia îi făcu cu ochiul și îi mângâie brațul.

— Mă suni când o să le ai?

— Sigur că da, dar chiar nu pot... începu Gabriel, dar Mia deja își scosese telefonul mobil din geaca de piele și ieșea din birou.

Capitolul 28

Ellen Iversen stătea în mașina ei din fața Școlii Morellbakken, regretând faptul că invitasese atât de mulți oaspeți. Pentru că împlinea patruzeci de ani? Chiar era ceva ce merita sărbătorit? Se privi rapid în oglinda retrovizoare și se simți epuizată. Chiar arăta epuizată: avea cearcăne, pielea pământie, ochii cam roșii la colțuri. Arăta ca și cum nu ar fi dormit de o săptămână. La naiba, de ce se încurcase cu asta? Până la urmă, era fericită, nu-i așa?

Îl întâlnise în magazin. Unul dintre profesorii de la școală. Nu se gândise la asta: încă o zi, încă un client.

— Cum pot să v-ajut?

— Caut niște scaune de sufragerie.

— Vă gândiți la un anumit model?

— Poate Arne Jacobsen. Țineți din acelea?

— Da.

— Apropo, cine a făcut scaunul pe care l-am văzut în vitrină?

— Întâmplător, l-am schițat chiar eu.

— Chiar așa?

Lingușire. Era atât de simplu? Îi plăcuseră scaunele ei. Și masa de

sufragerie pe care o făcuse. Și lămpile. Practic, îi cumpărase toată colecția. Din salariul unui profesor. Acesta fusese primul ei gând, trebuia să recunoască: Lucrurile pe care le făcea nu erau ieftine. Dar apoi îi spusese că moștenise niște bani de la mama lui și se simțise prost pentru că îl judecase.

„Termină cu asta acum.

Destul.

Asta nu se va termina bine pentru nimeni.”

Ellen Iversen se uită la cât era ceasul pe telefonul ei mobil și își dădu seama că începea să se enerveze. Era două fără douăzeci de minute. Programarea la dentist era peste douăzeci de minute și drumul cu mașina până acolo dura cel puțin cincisprezece minute. Nu hotărâseră să se întâlnească la unu și jumătate? Încercă să îl sune. Din nou. Tot nu îi răspunse. Câte mesaje îi trimisese? Cincizeci? Îi răspunsese la vreunul? Nu.

Adolescenții.

Ruben, fiul ei, tocmai împlinise paisprezece ani. O bătuse la cap să îi ia ultimul model de telefon mobil, unul foarte scump, dar se deranja să răspundă când îl suna? Nu. Își amintea să îl încarce ca ea să-l poată contacta? Nu. Putea plăti el factura, așa cum fuseseră de acord? Nu. Putea măcar să-și facă ordine în cameră, să o ajute acasă, să ducă afară coșul de gunoi, să facă ceva ca ea să nu se simtă ca o idioată când îi dădea bani? Nu.

Dădu din cap și încercă să-l sune din nou, dar tot nu primi niciun răspuns.

Adolescenții.

Dentistul. De ce nu se putea duce singur la dentist?

— Ruben, cum a fost la programarea de azi la dentist?

— Ce programare?

Aceeași conversație după două săptămâni.

— Ruben, cum a fost la programarea de azi la dentist?

— Hm, despre ce vorbești?

— *Îmi iau liber de la serviciu.*

Te iau de la școală.

Ne întâlnim la unu și jumătate.

E clar?

Vrei să-ți scriu asta pe mână?

Ellen Iversen oftă și își scoase rujul din geantă. Zări un fir cărunt în oglindă? Încă unul? Trebuia să meargă din nou la coafor? Tocmai fusese acolo. Despre ce era vorba? Doar nu-i păsa de câteva fire cărunte. Era OK. Complet natural. La fel și rujul. Avea tendința de a nu se da cu ruj. Buzele ei

erau perfecte așa cum erau. Văzu ironia situației. „Stau în fața școlii fiului meu, așteptând să îl iau, dar mă aranjez pentru că *el* lucrează aici? Asta nu-ți stă în fire, Ellen. Ești măritată. Ești o femeie cu o căsnicie fericită.”

Ei bine, există mai multe feluri de fericire. Ellen Iversen ieși din mașină și începu să meargă spre intrarea școlii. Nu era nefericită, nu, dar ceva o supăra. Plictiseala? Era atât de simplu?

Toată viața ei devenise atât de... practică.

Îi lipsea scânteia, tensiunea.

Începu să plouă în timp ce ea merse pe terenul de joacă și bătu la ușa secretarei școlii.

— Bună, vă pot ajuta?

— Îmi caut fiul, pe Ruben Iversen.

— În ce clasă e?

— A nouă.

— Stați puțin să văd. Engleză cu Heidi Laukvang în sala 104.

Ellen Iversen îi mulțumi și merse pe coridor, până la sala de clasă. Bătu în panoul de sticlă din ușă și făcu repede semn cu mâna. Profesoara veni și deschise puțin ușa.

— Bună, cum vă pot ajuta?

— Ruben e aici? Are o programare la dentist, dar cred că a uitat.

Heidi Laukvang se încruntă.

— Nu, Ruben n-a venit la școală azi.

— N-a venit?

Ellen Iversen se simți cuprinsă de furie cu așa o forță, că trebui să își încleșteze dinții.

Puștiulică arogant.

Chiulea?

Avea bănuielile ei, dar chiar și-așa...

Azi?

Când trebuiau să meargă la dentist și ea își luase liber de la serviciu?

Cine se credea?

Nu, până aici...

Îl zări pe Martin în spatele geamului.

— Vă rog, pot vorbi puțin cu Martin?

Laukvang îl chemă și adolescentul cocoșat merse târșâit pe coridor. De-abia putea să stea drept.

— Credeam că Ruben trebuia să doarmă acasă la tine noaptea trecută,

spuse Ellen Iversen printre dinții încleștați.

— Da, doar că n-a mai venit...

— Spui adevărul, Martin? spuse Ellen, punându-și mâna cu blândețe pe umărul lui.

Heidi Laukvang se întoarse în sala de clasă, închizând ușa în spatele ei.

— Da... bineînțeles că da. De ce-aș minți în legătură cu asta?

— Dar tu și Ruben v-ați înțeles ca el să stea acasă la tine peste noapte, nu-i așa?

Băiatul dădu din cap.

— Atunci partea asta a fost adevărată?

— Totul e adevărat, spuse Martin, ridicându-și mâinile. Habar n-am unde e.

— Nu te-a sunat?

— Nu, jur. Trebuie să mă credeți.

— Și nu l-ai contactat?

— Am încercat pe Facebook și prin mesaj pe telefon, dar nu mi-a răspuns, așa că m-am gândit că poate...

— La ce te-ai gândit?

— Că poate v-ați răzgândit și i-ați spus că, până la urmă, nu poate să plece. Știți.

— Ce să știu?

— Dumneavoastră sunteți bună, dar tatăl lui poate fi...

— Mulțumesc, Martin. Îmi pare rău. E clar că nu e vina ta.

Ellen Iversen reuși să se calmeze și zâmbi sincer de data asta.

— Așadar, nu știi unde e?

— Habar n-am, spuse adolescentul ridicând din umeri.

— Bine, dar unde crezi că s-ar fi dus dacă voi doi – cum să mă exprim? – ați fi hotărât să vă luați puțin timp liber de la școală într-o zi?

Băiatul se uită precaut la ea.

— Poate la Storo? murmură el în cele din urmă.

— La centrul comercial?

— Da, dar nu știu sigur.

— Mulțumesc, Martin. Dacă vorbești cu el, te rog să-i spui că îl caut.

— Bine, doamnă I. Adolescentul înalt și slab dădu din cap și dispăru din nou în clasă.

„Centrul comercial Storo. Doamne ajută-ne pe toți.”

Într-o zi de școală.

Avea mari probleme.

Ellen Iversen simți cum creștea din nou furia în ea în timp ce pași apăsati pe coridor și aproape alergă prin ploaie până la mașina ei.

Capitolul 29

Când ajunse la clădirea de birouri de lângă Stadionul Ullevaal, Gabriel Mørk începu să-și dorească să se fi deghizat într-un fel. De asemenea, se întreba dacă, în cele din urmă, n-ar fi trebuit să-i fi spus lui Munch despre această călătorie. Asta era ceva tipic Mie. Regulile și regulamentele erau pentru alți oameni. Bineînțeles că trebuia să fi refuzat și să fi vorbit cu șefii lui. Prima dată, cu Anette, avocata poliției. Ea ar fi depus o cerere pentru un mandat. Accesul la fișierele psihiatrului Wolfgang Ritter. Și răspunsul? În niciun caz. Nicio șansă. Bineînțeles că nu. Și era destul de corect. Despre câți pacienți vorbeau? Douăzeci de ani în care oamenii își descărcau sufletele. O mie? Două mii? Ei bine, acesta era răspunsul. Nu conta cât de important era. Din câte știa, judecătorul putea fi unul dintre pacienții lui Ritter.

Simți niște furnicături pe sub guler când intră în clădire și luă liftul până la etajul trei. Cabinete de consultații împărțite. Dentist. Ginecolog. Și Ritter. O recepționeră în spatele ușii de sticlă. Gabriel scrută repede împrejurimile. Părea să fie o zonă de așteptare comună un pic mai departe, pe coridor. Niște scaune. O canapea mică. Respiră adânc, deschise ușa de sticlă și îi zâmbi recepționerei, o bătrână cu bucle albe și ochelari foarte căzuți pe nas. „Doar comportă-te normal.” Încă o dată, își dori să aibă ceva după care să se ascundă în timp ce tuși puțin și se îndreptă spre zona de așteptare. Un bărbat cu o pălărie în poală. Un teanc de reviste pe masă. Postere pe pereți. Un stand cu pliante lângă un perete. Dădu din cap spre bărbat, care îl ignoră, și își scoase MacBook-ul din geantă. Se așeză cu el în poală și încercă să se integreze în peisaj. Orice însemna asta.

Se gândise la diferite moduri de a o face, dar ajunsese la concluzia că asta era singura lui opțiune. Ca să poată intra în computerul lui Ritter, avea nevoie de acces la o rețea. Totul se reducea la trei opțiuni: casa lui Ritter? O, nu. Să-l urmărească pe Ritter și să spera că se va conecta la o rețea deschisă? Nu avea timp de asta. Cabinetul privat al lui Ritter era singura opțiune. Porni Mac-ul și se uită repede în jur. Bărbatul cu pălărie continuă să-l ignore. Recepționera aruncă o privire rapidă în direcția lui, dar apoi se

uită din nou la biroul ei fără să pară să creadă că ceva era nelalocul lui. Și de ce ar fi crezut asta? Ginecolog. Dentist. Psihiatru. Oamenii veneau și plecau tot timpul.

Așteptă câteva secunde.

Wi-Fi. Căutare rețea...

Apăru o listă lungă. Evident, asta era problema într-o clădire de birouri. Laptopul lui recepționa fiecare rețea de pe etajele de deasupra și de sub el. Scană lista și îl descoperi pe cel despre care credea că trebuia să fie. *Comuna3*. O rețea comună pentru toate birourile de la etajul 3? Excelent. Nu putea fi mai bine. Mult trafic. Un risc mai mic de a descoperi cineva că el fusese acolo. Deschise programul pe care îl descărcase când plecase de la birou.

John Spintecătorul.

Se întrebă dacă oamenii știau de existența acestor programe. Acces online deschis pentru oricine putea fi interesat. Abilitatea de a fi hacker fără niciun talent; trebuia doar pornit. Te conectai la o rețea, apăsai pe un buton și făcea toată treaba pentru tine. Ar fi durat ceva timp, bineînțeles, și începu să devină neliniștit în timp ce recepționera îi aruncă din nou o privire peste marginea ochelarilor ei.

Apăru logoul în galben pe roșu, cu un desen al lui Jack Spintecătorul în fundal. Poate era macabru, dar își făcea treaba. Era să dea dublu click pe pictogramă când îi trecu prin minte că putea fi un mod mai simplu de a o face. Spintecătorul era grozav, dar niciun program nu putea face asta în câteva secunde; ar fi durat cel puțin zece minute.

Se hotărî repede, puse Mac-ul pe masă și merse până la recepționeră.

— Pardon. Își dresе glasul și își afișă cea mai inocentă expresie. O aștept pe prietena mea. Pot să mă loghez la rețeaua voastră?

— Sigur că da. Recepționera zâmbi și mâzgăli ceva pe o bucată de hârtie. Amabilitatea întruchipată.

— E Comuna3.

Îi întinse un bilețel adeziv galben peste teighea.

— Am avut câteva probleme cu ea, dar cred că e OK acum.

— Mulțumesc foarte mult, spuse Gabriel și aproape că se simți puțin vinovat.

Ce femeie amabilă și el o mințea în față.

Dar n-avea de ales.

Scopul scuza mijloacele, nu așa se zicea?

Se întoarse pe canapea cât de calm putu și introduse codul.

Comuna3.

JgFrPh45.

Măcar fuseseră destul de inteligenți să aleagă o parolă greu de descifrat. Doar dacă nu ar fi oferit-o oricui.

Își alungă acel gând și nu se putu abține să nu zâmbească atunci când pictograma Wi-Fi-ului de pe ecran îi arătă că era logat. Entuziasmul din vremurile de demult se întoarse. Nu știa exact ce era, dar întotdeauna îl fascinasese. Nu voia să distrugă nimic, asta nu fusese niciodată pasiunea lui; era doar cunoștința că putea să o facă. Că putea să ajungă în locuri în care nu trebuia să fie. Că putea să își folosească mintea pentru a-i păcăli. Emoția. Tresări când intră cineva pe ușă. O mamă cu copilul ei. Era obișnuit cu siguranța subsolului lui; asta era ceva cu totul nou. Brusc, se simți ciudat de vulnerabil în timp ce descărca protocolul de conexiune. Cinci aparate erau logate la rețea, inclusiv al lui. Se întrebă dacă ar fi trebuit să facă mai multe eforturi să se ascundă, să se facă total invizibil, dar era prea târziu. Ar fi fost nevoie de un profesionist ca să vadă că el fusese acolo și chiar și atunci ar fi fost foarte greu să îl mai găsească.

Indicatoarele de pe uși.

Marit Eng, ginecolog.

Mrit_Eng.

Gert Oversjø Vik, dentist.

Gover_V.

Wolfgang Ritter, psihiatru.

Wolf_Ritt.

Făcu dublu click pe John Spintecătorul și introduse informația de care avea nevoie programul.

După treizeci de minute, era din nou în stradă, cu MacBook-ul în geantă și cu inima bătându-i tare pe sub pulover.

Aruncă o ultimă privire la ferestrele de la etajul trei înainte de a-și trage gluga pe cap. Găsi numărul Miei pe telefonul lui mobil și merse repede spre rândul de taxiuri.

PARTEA A TREIA

Capitolul 30

Dimineața devreme. Nici măcar ora șase. Putea fi cel mai plictisitor traseu din lume, dar Jonas Olsen, în vârstă de treizeci și doi de ani, era în spatele volanului și zâmbea cu gura până la urechi. Gândul la noaptea trecută încă îl încălzea peste tot. Nu-i venea să creadă că era adevărat. Că totul mersese atât de bine.

Părea aproape ireal.

Aprilie. Chiar venea primăvara; încă era întuneric afară, dar, chiar și așa, putea zări frunzele verzi din copaci. În mod normal, asta îl întrista, provocându-i un sentiment de singurătate. Întotdeauna părea să se înrăutățească în perioada asta a anului. Era ciudat dacă se gândea la asta. Cu siguranță, ar trebui să fie invers și iarna întunecată ar trebui să fie cea mai grea perioadă a anului. Dar nu, nu credea că era așa. Citise despre asta într-un articol online. Erau peste șase sute de sinucideri în Norvegia în fiecare an și majoritatea se petreceau primăvara. Nu înțelesese complet articolul, dar era despre cum, în timpul iernii, toată lumea era deprimată și îți dădeai seama că erai diferit doar când ieșea soarele. Când se lumina afară, descopereai că întunericul era în tine, sau cam așa ceva.

Jonas Olsen se aplecă înainte și porni radioul în timp ce se crăpa de ziuă. Traseul care includea Kjelsås, Grefsen și Maridalen era privit ca o slujbă pentru paznicii bătrâni. Era grozav dacă erai leneș; era o slujbă ușoară, cu doar câteva locuri de verificat și o distanță destul de mare între ele, cel puțin unde mergea el. Tabăra Skar. O fostă tabără militară, acum un loc pentru cursuri postliceale. Întotdeauna i se păruse un drum inutil. Era departe de oraș. Departe de drumul pe care se circula. Nu-și putea imagina că cineva s-ar fi deranjat să meargă până acolo să fure pixuri și câteva computere vechi. Dar pentru asta era plătit și oricum nu conta în acea zi. Găsi un post de radio la care era un cântec care îi plăcea și fredonă în timp ce bătea fericit darabana cu degetele pe volan.

Își pierduse speranța de a avea o prietenă. Era prea ciudat. Prea timid. Prea stângaci. Îi era rușine când își amintea de zilele de școală. Primele lui

încercări de a atrage sexul opus fuseseră dezastruoase. Își petrecuse majoritatea timpului acasă, cu nasul în cărți. Dar apoi? Nu, nu-i venea să creadă. Linda. O angajată temporară la recepție. Cea obișnuită fusese în concediu de maternitate. Avea ceva, nu știa ce. Și știuse că perioada ei de lucru la firmă avea să se termine, că recepționera obișnuită avea să se întoarcă în curând. Voise să oprească pe loc calendarul din camera de odihnă. Să oprească trecerea zilelor. Cât timpul stătea pe loc, ea nu ar fi plecat niciunde.

Dar apoi, din senin, ea spusese:

— *Ai vrea să mergem la o cafea cândva?*

Fusese atât de confuz, că de-abia putuse să deschidă gura.

— *Da... de ce nu?*

— *Sau la cină, dacă vrei? Sâmbătă? E convenabil? Sau poate ești ocupat?*

— *Ocupat? Nu, categoric nu. Sâmbătă ar fi grozav.*

Apoi, ea îl privi cu ochi zâmbitori în timp ce împinse un bilețel pe tejghea. Numărul ei de telefon.

După aceea, în mașină, de-abia băgă cheia în contact. Dar bucuria lui inițială fu repede înlocuită de obișnuita lui teamă. Pur și simplu, îl cuprinsese: era ca și cum se îneca încet în apă rece ca gheața. Nu, nu, nu. În ce se băgase? Ar fi fost un dezastru. Trebuia să anuleze. Ce-ar spune? Ar începe să-l urască atunci când și-ar da seama cât de prost era. Neliniștit. Speriat. Incapabil să lege o propoziție. Doar prostii îi ieșeau pe gură. Le auzise de multe ori până atunci: râsul, șoptitul pe la spatele lui când trecea pe lângă cineva pe coridorul școlii sau la muncă.

Dar ea îl plăcuse.

— Chiar te plac, Jonas.

Linda.

— Vrei să facem ceva și mâine?

Nu-i venea să creadă ce noroc dăduse peste el.

Și, de parcă lumea hotărâse să-i trimită încă un mic semn de bucurie, soarele răsări brusc și șterse întunericul din pădurile din jurul lacului Maridalen. Altă dimineață în regatul primăverii. Erau culori intense și splendide peste tot în jurul lui. „Ce diferență face asta, se gândi în timp ce conducea spre parcare Taberei Skar. Natura în întuneric. Natura în lumină. Viața de unul singur. Viața cu...” Nu îndrăzni să completeze ultimul gând. Petrecuseră doar o seară împreună. Pericolul de a se face de râs încă era

mare. Nu trebuia să aibă așteptări. Trebuia să se bucure de moment, de acest sentiment minunat prezent în corpul lui.

Din parcare Taberei Skar, se putea merge, prin pădure, până la Øyungen. Să hrănească rațele. Poate să ridice un cort pentru noapte și să vadă peștii când se trezesc. O mașină era parcată, cu motorul pornit, și simți cum se enervează. Chiar era nevoie de asta? De ce nu puteau fi oamenii atenți? Jonas Olsen ieși din mașină și merse să verifice poarta de intrare în tabără. Lanțul încă era la locul lui. Lacătul era neatins. Scrută zona taberei. Niciun semn că ceva era nelalocul lui. Totul era așa cum trebuia să fie. Era gata să se întoarcă la mașina lui și să plece când zări ceva care îl făcu să se oprească. Mașina parcată cu motorul pornit. Era... ciudată, nu-i așa? Făcu câțiva pași șovăitori prin parcare. Până la urmă, el era paznicul, era responsabilitatea lui să se asigure că totul era așa cum trebuia să fie. Acum, ce era...?

Nu văzu foarte bine fumul care ieșea pe geamul deschis de pe partea pasagerului până când nu fu foarte aproape. Nu era mult, doar o coloană cenușie și subțire, dar era acolo.

— Alo?

Jonas Olsen bătău în parbriz, dar nu era nimeni în mașină.

— N-ar trebui să lași motorul pornit. Te rog, poți să...?

Nu văzu pe nimeni înăuntru care i-ar fi putut răspunde. Ce ciudat. Bătu din nou în parbriz.

— Alo?

Niciun răspuns. El era un paznic. Era responsabilitatea lui? Da, era. Olsen bătău în parbriz a treia oară înainte să deschidă ușa și să vadă două scaune goale acoperite doar de un fum cenușiu.

— Alo?

Atunci văzu.

Ceva ardea.

Pe bancheta din spate.

O căsuță de păpuși?

— E cineva aici?

Jonas Olsen o simți venind atunci. Teama. Apa întunecată. Își scoase repede capul din mașină, se retrase un pic, cu degetele pe butoanele radioului atașat de buzunarul lui de la piept.

— Centrala, sunt JO, ruta KGM. Sunt la Skar. Recepționat?

Se retrase mai departe de mașină; își simți inima bătându-i tare pe sub

cămașă.

— Centrala? Sunt JO. Mă auzi? Recepționat?

Nu o văzuse înainte, dar o vedea acum. Mica deschizătură. Portbagajul. Nu era închis bine.

Nu voia să o facă, dar nu se putu abține.

Nu.

Jonas Olsen își privea, practic, mâinile din afară. Fu ca și cum nu el deschise portbagajul.

— Centrala? Mă...?

Era un băiat în portbagaj.

— Centrala?

Ochii lui erau căscați.

— Alo?

Apoi fu prea mult pentru el.

Până când îi răspunse vocea de la radio, Jonas Olsen leșinase.

Capitolul 31

Mia Krüger fu trezită de telefonul ei mobil. Nici măcar nu își dăduse seama că dormise. Se zvârcolise și se întorsese pe salteaua ei toată noaptea, trezindu-se de câteva ori. Avea imagini cu Vivian Berg întipărite pe retină. Corpul ei alb și delicat, pe jumătate acoperit de apa întunecată. Ochii disperați ai lui Karoline Berg, un ocean de jale care încă nu ieșise la suprafață. Scrisul de pe perete. Groaza din ochii lui Kurt Wang.

Haide, Mia, haide.

Imagini cu sora ei, alergând printr-un lan de grâu galben.

Din nou.

O lăsaseră în pace multă vreme, dar acum se întorseseră.

Se dusesse în camera în care erau cutiile de carton. Se gândi să deschidă una dintre ele.

Albumul Miei.

Să se uite la bunica ei.

De obicei, asta o făcea să se simtă mai bine.

Bunicuța, care urlase la lună noaptea, pe care vecinii o numiseră vrăjitoare, dar, pentru Mia, era singura persoană care păruse normală în această lume nebună.

„Nu te asculți, nu-i așa?

Pe tine însăși?

Credeam că mergi în vacanță.

Știi că nu te simți bine, nu-i așa, Mia?”

Gânduri negre noaptea și un corp care nu se mai oprea din tremurat.

În cele din urmă, fusese tentată să meargă la Lorry; era deschis până la trei dimineața.

Două beri și un Jägermeister ar fi ajutat-o să adoarmă.

Sau la clubul de travestiți al lui Charlie Brun din Tøyen, care era întotdeauna deschis.

Niște pastile doar ca să se poată odihni.

Reușise să reziste, evident, fără să știe cum. Mobilul ei de pe noptieră arăta că era trecut de șapte și jumătate.

— Da?

— Ești trează?

Era Anette Goli.

Geniala avocată a poliției era mai ambițioasă decât orice persoană pe care Mia o întâlnise vreodată; și părea să nu aibă nevoie nici de mâncare, nici de somn ca să existe.

— Acum sunt. Mia căscă. Ce se-ntâmplă?

— Avem încă unul.

— Unde? Mia se ridică din pat și își dădu seama că deja era îmbrăcată.

Se îmbrăcase, nu-i așa?

Ca să treacă pe la clubul lui Charlie din Tøyen?

La naiba.

— Maridalen, spuse Anette. Într-un portbagaj. Pare altă mașină furată.

— O fată? întrebă Mia în timp ce se îndreptă spre baie.

— Nu. Un adolescent.

Mersese acolo?

Nu, se dusesse la culcare trează.

Era cât pe ce, dar rezistase.

— O urmă de ac pe piept.

Mia se stropi repede cu apă rece pe față și simți cum se înviora încet.

— Paisprezece ani. Ruben Iversen.

— Deja îi știm identitatea?

— Da. Hainele lui au fost găsite într-o pungă în partea din față a mașinii. Mobilul și cardul bancar. Zăcea dezbrăcat în portbagaj, purtând doar un slip

de baie.

— Ce-ai zis?

Mia își luă geaca din cuier.

— Zăcea aproape dezbrăcat în portbagaj, purtând doar un slip de baie, și ceva ardea în mașină.

— Ce ardea? întrebă Mia, încălțându-se.

— O casă de păpuși. Ești pe drum?

— Unde ești?

— În Maridalen. Mașina e parcată în fața Taberei Skar.

— Familia lui a fost anunțată?

— Mama lui l-a dat dispărut azi-noapte, târziu. Încercăm să o contactăm acum.

— Sunt pe drum, spuse Mia și închise telefonul.

Capitolul 32

Jurnalistul Erik Rønning stătea la distanță, în spatele cordoanelor ridicate la Tabăra Skar, regretând că nu se îmbrăcase cu un pulover gros pe sub paltonul bej. Primăvară? Trebuia să fie primăvară, nu-i așa? Ei bine, era clar că nu. În mod normal, nu lucra la articole ca acesta. Era un jurnalist creativ și se simțea mai confortabil înăuntru, preferabil în fața șemineului, în apartamentul lui din Frogner, în mod ideal, cu un pahar de coniac și un trabuc lângă tastatură. Rønning câștigase un premiu SKUP în urmă cu câțiva ani pentru o serie de articole despre oamenii fără adăpost din Oslo, deși rareori ieșise ca să-l scrie. Acesta era motivul pentru care era acum aici. Șeful lui, editorul *Aftenposten*, îl chemase în biroul lui cu câteva luni în urmă, ca să afle dacă zvonurile care circulau pe la birou erau adevărate, dacă doar trimisese un fotograf să facă poze ale oamenilor nevoiași, apoi inventase poveștile. Interviuurile erau false? Articolele acelea lacrimogene pe care ziarul le prezentase ca pe o serie în ediția de weekend erau pură ficțiune?

Erik Rønning nici nu recunoscuse, nici nu negase nimic — asta era specialitatea lui. Ar fi putut fi un politician dacă ar fi fost interesat de alți oameni, dar nu era. Reporterul de douăzeci și șapte de ani știa sigur că, dacă s-ar fi aflat că inventase acele povești, ar fi prejudiciat grav credibilitatea ziarului, așa că nu își făcuse prea multe griji. Se bazase pe faptul că ei voiau să-și salveze pielea și avusese dreptate. Cu toate astea, ca un fel de

pedeapsă, fusese trimis să se ocupe de asemenea articole. Cadavre care apăreau în lacuri de munte, îmbrăcate în costume de balet. În camere murdare de hotel. Era vreo legătură? Poliția negase, dar nu putea avea încredere în ei. Acum apăruse al treilea cadavru într-o parcare a unuia dintre cele mai populare și frumoase locuri din Oslo. Încă nu li se spusese cine era. Probabil un drogat. Cineva omorât de un iubit gelos. Lui Erik Rønning nu-i păsa.

Dacă nu cumva...

Își strânse paltonul în jurul lui. Ar fi trebuit să poarte și o căciulă de lână. Se gândise la asta acasă, în fața oglinzii, dar hotărâse să nu o ia. Căciulile îi stricau părul tot timpul. Optase pentru un pulover subțire, gri, din cașmir, cu guler rulat, care se asorta cu paltonul bej și o pereche de mănuși din piele de oaie care erau destul de scurte pentru a se vedea ceasul Breitling pe care și-l cumpăraseră recent. Era cel la care îi făcea reclamă Leonardo DiCaprio. Era destul de mândru de el. Din fericire, fusese destul de deștept ca să poarte o pereche de izmene de lână, lungi și subțiri, pe sub pantalonii lui de costum. Până la urmă, locuia în Norvegia. Deocamdată. Poate Monaco, cândva? Îi trecuse prin minte când își cumpăraseră niște acțiuni cu câteva luni în urmă. Peste drum, văzu o femeie mignonă coborând dintr-o mașină.

Mia Krüger?

Asta însemna că și Munch era acolo. Artileria grea? Poate cadavrul din parcare nu era al unui bețiv care înghețase sau al unui student care își luase viața. Mia și Munch? Întâi balerina, apoi cântărețul de jazz, acum acesta? Până la urmă, cele trei morți erau legate? Rønning zâmbi și se simți puțin intrigat. Chiar era un... *criminal în serie* în libertate? Despre asta ar fi meritat să scrie. Un articol potrivit pentru un jurnalist de calibrul lui. Poate că, până la urmă, nu îl părăsise norocul. Rønning își croi drum prin mulțime și îl găsi pe Ole Lund, un reporter de la VG.

— Ce se-ntâmplă? întrebă Rønning.

— Încă nu știm prea multe, spuse Lund, dar se zvonește că e un adolescent.

Rønning își scoase un pachet de țigări din buzunar.

— Un elev?

— Nu știu, spuse Lund. S-ar putea.

— Ce se-ntâmplă? Voi să știe o nou-venită.

Era de la *Dagbladet*. Vibeke nu mai știa cum. Rønning nu-și putu aminti, dar era o puicuță. Încercase să se dea o dată la ea, la barul hotelului Grand.

Îi plăcuse cum îi stătea rochia din spate.

— Un elev, minți Rønning. Cel mai probabil, sinucidere.

— Chiar așa? spuse puicuța Vibeke. N-au spus nimic despre asta la radioul poliției.

— Atunci ce-au spus? întrebă Lund nerăbdător.

— Că avea paisprezece ani. Vibeke se uită la Rønning. Nu asta știți și voi?

— Habar n-am. Tocmai am venit. Rønning zâmbi și își aprinse țigara.

— Idiotule.

Vibeke dădu din cap și merse spre cordoane.

— Avem un nume?

— Ruben Iversen, spun ei, dar încă nu s-a confirmat. Paisprezece ani.

Alt nou-venit, un tânăr cu ochelari.

Era de la *Dagsavisen*.

— Cine ți-a spus asta? întrebă Lund.

— Am sursele mele. Tânărul zâmbi.

Rønning își scoase telefonul mobil și trimise un mesaj rapid.

„Victima, probabil Ruben Iversen, paisprezece ani. Să-i găsesc școala? Să trimit pe cineva acolo? Familie, colegi, profesori etc.?”

Brusc, mulțimea de reporteri se agită.

— Goli!

— Anette!

O mașină neagră trecea printre cordoane. Blițuri, mâini nerăbdătoare, limbi găfâite, umeri care cărau camere de filmat.

— Goli!

— Anette!

— E vreo legătură cu celelalte victime?

Bingo.

Așadar, nu era singurul care se gândea la o posibilă legătură.

Grozav. O provocare. Era timpul să le arate de ce era în stare. Nu era pregătit să stea acolo, prostituându-se ca un jurnalist prost.

Erik Rønning se retrase într-un loc de unde vedea mai bine. Putea fi leneș, dar nu era prost. Exista un motiv pentru care fusese persoana cea mai apropiată de editor. Preferatul lui Grung. Se bucurase de asta, chiar se bucurase, și îl rănise puțin privirea lui Grung atunci când bătrânul ziarist își dădu seama că discipolul lui câștigător de premii îi păcălise pe toți.

Trecuse peste asta. Nu era momentul potrivit pentru a se supăra. Era

momentul potrivit pentru a gândi neconvențional. Merse un pic mai departe ca să vadă dacă era alt drum până la parcare. O, da, Munch și Mia erau profesioniști, dar restul? Polițiștii care erau prezenți la locul crimei? Toți erau doar niște paznici de centre comerciale parveniți. Rønning nu crezu că reușiseră să securizeze deja locul crimei. Oile încă erau adunate în fața benzilor și se uitau la drum.

Amatori.

N-aveau să ajungă niciunde.

Erik Rønning zâmbi, își aruncă țigara și începu să umble.

Capitolul 33

Mia sosi la parcare din fața Taberei Skar și fu întâmpinată de Munch, care arăta îngrijorat.

— N-ai dormit?

— Ce vrei să spui cu asta?

— Arăți ca naiba.

— Vai, mersi, spuse Mia.

— Scuze, n-am vrut s-o spun așa. Totul e în ordine?

— Sunt bine. Ce-avem?

— Altă mașină. Munch dădu din cap spre capătul îndepărtat al parcării. Furată. Apartine unei familii din Økern. S-au întors din vacanță și mașina lor a dispărut.

— Și de ce stăm aici?

— Medicul legist a vrut să termine primul.

— Aia e tipa cea nouă?

Mia arătă spre o femeie brunetă, care stătea lângă portbagajul deschis, gesticula nerăbdătoare și dădea ordine echipei ei.

— Lillian Lund, spuse Munch.

— E o șefa dură?

— Pare OK.

— Anette a spus că era o urmă de ac.

— Da.

Mia văzu alt aparat de fotografiat pe un trepied, îndreptat spre partea din spate a mașinii.

— Ai verificat aparatul de fotografiat?

— Treisprezece, spuse Munch încet.

Mia înjură.

— Asta înseamnă ceva pentru tine?

Se întoarse spre ea și își aprinse țigara.

— Patru, șapte, treisprezece?

— Tu ești matematicianul, spuse Mia, frecându-și ochii de somn.

— Numere de loterie? spuse Munch.

— Ce vrei să spui?

— O, nimic. Doar mă enervează.

— Ce te enervează?

— Păi, totul, ca să fiu sincer, totul. Numerele astea. Urăsc faptul că se joacă cu noi.

— Cine l-a găsit? întrebă Mia.

— Un paznic. Olsen. E în stare de șoc. L-am trimis la sediul poliției. Anette îl va interoga.

— Acum mult timp?

— Acum câteva ore. De ce?

Mia dădu din cap în direcția drumului.

— Presa a ajuns aici foarte repede.

Munch ridică din umeri.

— Rechinii simt mirosul sângelui, remarcă Mia.

O tehniciană de la locul crimei traversă parcare. Își dădu jos masca facială și oftă privind spre Munch.

— Tu ai aprobat asta?

— La ce te referi?

— Să nu avem acces până când nu termină medicul legist?

— Probabil nu o să stea mult.

— Da, dar...

— Ați cercetat pădurea? întrebă Mia.

— O, da, facem asta chiar acum. Și eram gata să începem să ne ocupăm de mașină.

— Continuă să lucrezi în zona dimprejur, spuse Munch. Vom avea acces când termină.

Tehniciană de la locul crimei dădu din cap și bombăni ceva ce ei nu auziră în timp ce își puse din nou masca facială și merse să se alăture celorlalți tehnicieni.

— Așadar, o căsuță pentru păpuși? spuse Mia nerăbdătoare.

— Conform paznicului. Ardea pe bancheta din spate când a venit el.

— Te-ai uitat la ea?
— Da, cred că ar putea fi foarte ușor să-i dau de urmă.
— De ce?
— Pare lucrată manual. Nu ceva produs în masă de Toys „R” Us. Am văzut câteva din astea.

Zâmbi.

Bineînțeles că văzuse. Marion, nepoata lui, îl învârtea pe degetul mic.

— Ne uităm în ea?

— Grønlie se ocupă de ea.

Munch trase din țigara lui în timp ce alt tehnician veni spre ei. Vruse să-și deschidă gura, dar Munch i-o lua înainte.

— Vom aștepta, spuse el brusc. Nu vor sta mult timp.

— Am închis toată zona cu bandă? întrebă Mia.

— Sper că da. Și, apropo, Ludvig n-a găsit nimic. Mi-a cerut să-ți zic.

— Despre ce?

— I-ai cerut să caute cazuri care implicau o casă incendiată? Numărul patruzeci și șapte? Șaptezeci și patru?

— Da?

— Nimic, din câte a putut vedea.

— Merita o încercare.

— A fost o idee bună, spuse Munch.

— A fost o pistă evidentă de urmat. *Frații Inimă-de-Leu*? Le-a ars casa.

— Se pare că ai descoperit ceva. Munch dădu din cap spre mașină.

— Încă ardea când a venit paznicul?

— Cred că da. Cum am spus mai înainte, e foarte șocat.

— Atunci despre ce vorbim în termeni de timp?

— Crede că a ajuns aici pe la șase și un sfert.

— Și cât timp ar arde ceva de genul acela?

— E imposibil de spus. Dacă criminalul a folosit un accelerator, poate câteva ore?

— Atunci între trei și patru dimineața?

— Putea să fi fost chiar și mai târziu.

— Chiar sub nasurile noastre.

— Știu, spuse Munch, stingându-și țigara.

— Cum a ajuns aici?

— Habar n-am.

— Circulă autobuze așa devreme?

— Nu, primul tocmai a trecut.

— Atunci are propria mașină?

— E posibil. Munch păru să se gândească să-și aprindă imediat altă țigară, dar hotărî să nu o facă. Dar atunci cine a condus-o pe asta?

— A adus o bicicletă?

Munch ridică din umeri.

— Ar putea fi niște camere de supraveghere mai încolo, pe drum. E o cooperativă nu departe. Ne ocupăm de asta.

— Dezbrăcat?

— Îmbrăcat doar cu un slip de baie. Hainele lui erau într-o pungă în partea din față a mașinii.

— L-a dezbrăcat aici? Dar, Holger, e...

— Știu. În cele din urmă, Munch hotărî să își aprindă încă o țigară. Încep să cred că poate te înșeli.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu faptul că victimele sunt alese la întâmplare. Cred că știe exact pe cine vrea. Și ce vrea să le facă.

Munch se încruntă și expresia lui deveni mai tristă în timp ce îi sună telefonul mobil. Dădu din cap și merse mai departe ca să răspundă.

— Mia Krüger?

— Da?

O femeie brunetă, de vârsta lui Munch, veni spre ea, își dădu jos masca facială și strânse mâna Mieii.

— Lillian Lund. Medic legist. Suntem pregătiți să-l luăm acum.

— Tu ai examinat-o pe Vivian Berg?

— Da. Lund dădu din cap.

— Și pe Kurt Wang?

— Da.

— Ești sigură că vorbim despre același bărbat?

— Da, metoda e aceeași. Nu știu dacă e un bărbat. Urma unui ac în inimă. Fără răni evidente nicăieri, ceea ce mi se pare ciudat.

— De ce?

Lund o privi derutată.

— Niciun semn de luptă? Nicio împotrivire? De ce nu? Nu e ciudat? Pe niciunul dintre ele?

— Nicio zgârietură de unghii?

Medicul legist ridică din umeri.

- Trebuie să verificăm în laborator ca să fim 100% siguri, dar din câte văd nu. E asemenea celorlalte.
- Are răni în jurul gurii?
- Tu le-ai observat prima dată?
- Da.
- Bună observație. Avem același lucru aici. Sub banda adezivă de data asta.
- Bandă adezivă?
- Da. Pe gura lui. Vrei să te uiți la el înainte să luăm cadavrul?
- Da, te rog, spuse Mia fără tragere de inimă în timp ce Munch se întoarse grăbit.
- Holger. Lillian Lund zâmbi.
- Bună, Lillian.
- Ce se-ntâmplă? întrebă Mia.
- L-au găsit, șopti Munch nerăbdător.
- Pe cine?
- Pe Raymond Greger. Vine din Larvik.
- Vrei să-l interoghez eu?
- O s-o facem împreună. Și nu e nicio grabă. A cerut un avocat.
- Mergem? o întrebă Lillian Lund din nou, punându-și iar masca facială.
- Bineînțeles. Mia urmă noul medic legist până la portbagajul deschis.

Capitolul 34

Munch stătea în spatele oglinzii cu Anette Goli; în cele din urmă, hotărâse să o lase pe Mia să înceapă interogatoriul singură. Uneori, așa era mai eficient. Mai puțin intimidant. Le lipseau probele împotriva lui Raymond Greger. Aveau doar zvonuri cu care să lucreze, o poveste veche din Bodø. Nicio probă criminalistică. Niciun martor care îl putea plasa lângă oricare dintre locurile crimelor. Niciun trafic pe telefonul mobil, niciun semnal de la vreo antenă. Era o legătură de familie, dar asta nu i-ar fi ajutat prea mult dacă nu l-ar fi putut face să vorbească.

Se întoarse spre Anette în timp ce Mia începu interogatoriul.

— Te rog, poți să dai volumul mai tare?

Anette dădu din cap și reglă butonul de pe panoul de lângă ușă.

— E doisprezece și paisprezece minute, spuse Mia, aplecându-se mai

aproape de microfon. Primul interogatoriu al lui Raymond Greger. Prezenți în cameră sunt Raymond Greger, avocatul lui, Albert H. Wiik, și detectivul criminalist Mia Krüger.

Vocea ei era înceată și blândă. Le zâmbise frumos ambilor bărbați când intrară. Bine jucat. O văzuse pierzându-și controlul de câteva ori acolo, lăsându-se pradă emoțiilor, dar nu în acea zi.

— Permiteți-mi să încep prin a cere să se consemneze uimirea clientul meu pentru motivul pentru care îl rețineți, spuse avocatul, aranjându-și nodul cravatei. Dacă nu-l veți acuza, cerem să fie eliberat imediat și pot să vă sfătuiesc și că luăm în considerare să dăm în judecată poliția pentru că a divulgat numele clientului meu presei.

Avocații.

Munch dădu din cap și își desfăcu un nasture de la palton.

— Nu îl acuzăm pe clientul dumneavoastră de nimic, spuse Mia, încă având o urmă de zâmbet pe buze. Și îmi pare rău pentru ce s-a-ntâmplat. După cum sunt sigură că știți, avem patruzeci și opt de ore ca să-l interogăm pe clientul dumneavoastră, dar, evident, sperăm să rezolvăm asta cât mai rapid. Dacă veți colabora cu noi, ne spuneți ce trebuie să știm, atunci veți putea pleca în scurt timp. Așa privim noi situația asta. Ați fost la baraca dumneavoastră, nu-i așa? În concediu medical?

Greger îi aruncă o privire rapidă avocatului lui, care dădu din cap.

— În ultimul timp, a început să mă afecteze. La volumul de muncă mă refer. Voiam să continui să predau, chiar voiam, dar doctorul meu a crezut că aveam nevoie de câteva săptămâni de „liniște și pace”.

— Înțeleg, spuse Mia. Și de-asta n-ați știut ce s-a-ntâmplat, că nepoata dumneavoastră a fost găsită moartă?

— Nu, din păcate nu, spuse Greger, părând într-adevăr supărat. Nu e baraca mea. Apartine unui prieten care mă lasă să o folosesc. Lui îi place să trăiască simplu, cum se zice, fără internet sau televizor, doar curent de la un mic panou solar.

— Așadar, atunci când a apărut poliția, ați fost complet surprins?

Un vecin din arhipelag îi sunase după ce numele lui Greger fusese difuzat la TV2.

— Exact, nu știam nimic. Biata fată. Ce tragedie.

— Sunteți fratele lui Karoline Berg, nu-i așa? spuse Mia, răsfoind notițele din fața ei.

Din nou, doar se prefăcea. Știa exact ce conțineau acestea.

— Fratele vitreg. Mama s-a recăsătorit. Cu tatăl ei. Iar eu am făcut parte din înțelegere, ca să zic așa.

— Ce s-a-ntâmplat cu cele două fete în 2007? spuse Mia din senin.

Greger tresări pe scaunul lui. Și avocatul lui păru luat prin surprindere. Munch se bucură de priveliște și își dădu jos paltonul.

— La ce vă referiți? întrebă Greger.

Idiotul.

Munch dădu din cap.

Greger trebuia să fi știut că aveau să afle despre asta, chiar dacă nu era în dosarul oficial.

— Îmi sfătuiesc clientul să nu... începu avocatul, dar profesorul de vârstă mijlocie îl opri.

Își dădu jos ochelarii și își frecă fața.

— Nu am fost eu, spuse Greger prelung, dând ușor din cap.

— Nu ați fost dumneavoastră? Mia își răsfoi din nou notițele. Camilla avea șapte ani. Hege avea nouă. Le-ați luat pe amândouă când se întorceau de la școală, în drum spre casă, în ocazii separate. Le-ați convins să intre în mașina dumneavoastră. Le-ați ținut captive câteva ore. Vă plac fetițele, nu-i așa? Vă place să vă jucați?

— Chiar cred... bombăni avocatul, ușor îmbujorat, dar Greger îl întrerupse din nou.

— Nu am fost eu, spuse el, cu o voce aspră.

— Nu ați făcut-o dumneavoastră?

— Ba da, dar nu am fost *eu*.

— Cred că va trebui să explicați asta. Mia își arată din nou zâmbetul prietenos. Două fetițe? Luate în timpul zilei, împotriva voinței lor?

— Ascultați, spuse Greger. Am fost... am avut... A fost o perioadă grea pentru mine. M-a părăsit soția. A mințit despre tot, înțelegeți? Judecătoarea a fost de partea ei. A primit custodia deplină a fiicei mele și nu mi-am mai văzut fiica de atunci.

Mia aruncă o privire aproape imperceptibilă peste umăr, spre oglindă.

— Are o fiică? spuse Munch, adresându-i-se lui Anette.

— Scuze, nu știam. A fost greșeala mea, bombăni colega lui. Mă ocup de asta.

Își scoase repede telefonul mobil din buzunar și ieși din cameră.

— Pe fiica dumneavoastră? întrebă Mia. Câți ani aveți?

— Cincizeci și șapte.

— Și câți ani are ea?

— O cheamă Nina, spuse Greger. O să împlinească treisprezece ani în vara asta.

— Atunci, în 2007, avea șapte ani?

Munch auzi iritarea din vocea Miei și o înțelegea foarte bine. Mersese la interogatoriu fără să fie complet informată. Era vina lui. Era o greșeală de amator.

— Și ce...? începu Mia, dar Greger o întrerupse.

— Nu caut scuze pentru ce am făcut. Am greșit. Știu. Bineînțeles că știu, doar că, ei bine, cum am zis, a fost o perioadă grea. Tot ce am construit mi-a fost smuls brusc de sub picioare. Nina era, e, da...

Greger își dădu jos ochelarii din nou și își șterse ceva ce părea a fi o lacrimă.

Juca teatru?

Munch nu-și putea da seama de unde stătea.

— Așadar, v-a fost dor de fiica dumneavoastră și ați hotărât să găsiți pe altcineva cu care să vă jucați? spuse Mia cu o voce lipsită de căldură.

— Da. Greger se holbă în jos, la masă.

Avocatul stătea cu gura căscată și nu scotea un cuvânt. Arăta ca și cum se simțea la fel de prins pe picior greșit ca Mia.

— Știți cum sună asta, nu-i așa? Două fete? Răpitate?

— Știu. *Știu*. Nu am fost eu însumi. Nu le-am făcut rău. Doar ne-am... Greger își acoperi capul cu mâinile.

— Jucat? spuse Mia cu asprime.

— De fapt, am cerut să fiu pedepsit, spuse Greger repede. Nu am vrut să le fac rău. Închideți-mă, asta le-am spus.

Ușa se deschise din nou și Anette apăru lângă Holger.

— O fiică. De treisprezece ani. Soția lui a divorțat de el în 2007, a primit custodie deplină, fără drepturi de vizitare. Acuzații de abuz fizic și mental de ambele părți. Am încercat să găesc judecătoria care s-a ocupat de caz, dar n-am putut da de ea, doar am vorbit cu cineva de la arhive.

Mia aruncă o privire din nou spre oglindă.

„Ajutați-mă aici.”

— Și de ce nu ați mai văzut-o pe Nina de atunci?

— Soția mea a mințit, fu tot ce spuse Greger.

— În legătură cu ce?

Avocatul renunțase; doar se rezema pe spătarul scaunului și se uita la cum

se desfășura totul.

— A spus că le-am tratat rău pe amândouă.

— Și ați făcut asta?

— Ascultați-mă, nu sunt perfect, nu sunt, dar din nou...

Sună telefonul lui Munch. Îl scoase repede din palton. Era un mesaj de la Ludvig Grønlie.

„Am aflat de unde e căsuța pentru păpuși! Îl trimit pe Curry?”

— Ce facem? spuse Anette. El e tipul nostru?

Munch dădu din cap.

— Nu avem nimic împotriva lui, nu-i așa?

— Nu e nimic care să sugereze asta acum.

— Nicio legătură cu Vivian?

— Nu, nu conform lui Gabriel.

— Scoate-o de-acolo, spuse Munch și dădu din cap.

Mia își ridică brusc mâinile când intră în camera din spatele oglinzii.

— Ce naiba, Holger?

— Știu, spuse Munch. Dă vina pe mine.

— Vrei să explorez relația lui cu Karoline Berg?

— Crezi că e el?

— Nu avem nimic împotriva lui, nu-i așa? spuse Mia, uitându-se la Anette, care dădu din cap.

— Dar chiar și așa, se juca cu fetițe? continuă Mia, uitându-se la Greger prin oglindă.

— O să-l reținem, spuse Munch. Vezi dacă-l putem face să spună și altceva, dar cred că-l putem tăia de pe listă deocamdată.

— Vrei s-o fac eu? se oferă Anette.

— Nu vrei să continui eu? întrebă Mia.

— Am găsit magazinul de unde a fost cumpărată căsuța păpușilor, spuse Munch.

— Așa de repede?

— Da. Ludvig l-a găsit. Curry e pe drum. Mergi tu cu el, bine?

— Curry e la birou?

— Cred că da.

— Ce tip ciudat, spuse Mia, încă stând cu fața spre camera de interogatoriu.

— Anette se va ocupa de asta, spuse Munch, gesticulând spre Goli, care dădu din cap. Mă suni după aceea?

— Bine, bombăni Mia și aruncă o privire prin oglindă pentru ultima dată, înainte să-și încheie fermoarul gecii de piele și să iasă din cameră.

Capitolul 35

Erik Rønning comandase raci prăjiți în aluat cu varză murată *kimehi* și tarhon, și un pahar de Petit Chablis, dar ceea ce își dorea cu adevărat era o Cola. Era puțin mahmur după ce se răsfățase noaptea trecută, dar, evident, nu putea comanda o Cola, nu la legendara Grand Café. Ospătarul dispăru cu meniurile și Rønning simți că avea fluturi în stomac. Era din nou în grațiile șefului lui. Nu-i trebuise multă vreme pentru asta.

De partea cealaltă a mesei, Grung de-abia își stăpânea entuziasmul.

— Unde e? șopti bătrânul editor de ziar, uitându-se prin sală.

Erik Rønning zâmbi și își lovi ușor telefonul mobil.

— Și arată toată crima? spuse Grung, cu ochii cășcați.

Rønning dădu din cap.

O, norocul fusese de partea lui.

Avusese o inspirație de moment la locul crimei, nu-i așa?

— Pot s-o văd? întrebă Grung speriat, întinzându-și mâna după telefonul mobil.

— Nu aici, spuse Rønning. Îi făcu cu ochiul și își băgă repede mobilul din nou în buzunarul sacoului.

Din fericire, trecuse întâi pe acasă să se schimbe. Drumul până la Maridalen se dovedise lucrativ, dar îmbrăcămintea lui plătise prețul. Avea să fie văzut la Grand cu pete de noroi pe pantaloni și murdărie pe pantofi? În niciun caz. Alesese un costum Ermenegildo Zegna albastru-închis, cu o cravată Armani, simplă, neagră, și pantofi Mantellassi maro.

— Povestește-mi din nou, spuse Grung în timp ce ospătarul le aduse mâncarea.

Grung dorise să vadă filmarea imediat; bineînțeles că dorise asta.

„— *Ce zici?*

Vino la birou, acum!”

Dar Rønning avusese alte planuri. La birou? Exclus, înainte să-și dea seama, ceilalți ar fi vrut să ia parte la acțiune. Silje Olsen. Sau idiotul acela, Ellingsrud. Nu, îl voia pe Grung doar pentru el. Și de ce să nu facă o ocazie specială din asta? Să sărbătorească? În cele din urmă, trebuise să-și petreacă

toată dimineața, în mijlocul pustietății, cu o grămadă de idioți. Rønning își ridică paharul de vin la buze și deja se simți aproape beat. Grung nu îl mai privise așa de multă vreme. Șeful lui aproape că îl venera.

— OK, deci stau pe lângă benzi, începu Rønning.

Grung auzise aproape toată povestea la telefon, și totuși ascultă răbdător. Telefonul lui continua să vibreze în buzunar, dar editorul nu dădu niciun semn că ar fi dorit să răspundă.

— Toți erau acolo, îi știi – Lund, Vikhammer, suspectii obișnuiți.

— Bineînțeles. Grung dădu din cap.

— Dar apoi mi-a venit o idee, continuă Rønning, încântat de el însuși. De ce să stau acolo? Nu puteam vedea nimic acolo. Și nu ar fi putut să închidă deja toată zona cu benzi, nu-i așa?

— Bună gândire, zâmbi Grung.

— Așa-i c-a fost bună? Mesajul a fost transmis cu vreo oră înainte. Trebuie s-o spun, a venit un număr surprinzător de oameni. NRK și TV2 deja aveau furgonete care transmiteau afară.

— Din cauza balerinei. Grung își împunse biftetul tartar. Toți sunt în alertă maximă.

— S-a dovedit că au înconjurat toată zona cu benzi, spuse Rønning, ridicând din umeri. Totuși, până la urmă, drumul până acolo s-a dovedit să nu fie degeaba. A fost aproape ca și cum...

Sorbi din nou din vinul lui și își lovi ușor nasul.

— ...știi când simți, pur și simplu, că ceva e sortit?

Grung își întinse mâna după pahar.

— Nu prea înțeleg, spuse editorul, incapabil să își mai stăpânească nerăbdarea. Ce legătură au chestiile astea cu prostituatele?

— Cred că trebuie să încep cu începutul, spuse Rønning, făcând semn pentru încă un pahar de vin. Am recunoscut o față acolo, în mulțime.

— Printre privitori?

— Mi-am dat seama imediat după fața lui, spuse Rønning triumfător. Nu era acolo să privească. Era acolo să dea jos camerele de supraveghere.

Grung dădu din cap.

— Poți s-o iei mai încet? Cum ziceai că îl cheamă?

— Pål Amundsen.

— Și cine e el?

— Mai ții minte unul dintre vechile noastre articole? spuse Rønning încet, aplecându-se peste masă. Pontul pe care l-am primit acum câteva luni despre

bărbați care căutau prostituate, agățau fete în centrul orașului și conduceau până acolo ca să ei bine, să termine treaba?

— Ai pus camere de supraveghere? spuse Grung, cu severitate și strâmbă din nas.

— Nu, nu, nu oficial, dar da, am primit un pont despre un tip care putea să mă ajute cu asemenea lucruri. Ai auzit de camerele alea cu senzori de mișcare pe care oamenii le folosesc pentru a face filme despre animalele sălbatice?

— Erik, știi că nu putem face asta. La ce naiba te gândeai? Grung dădu nervos din cap.

— Și nu am făcut-o. Nu există nimic care mă poate lega de tipul ăsta, Amundsen. Relaxează-te.

Șeful lui păru gata să zică ceva, dar se răzgândi.

— Am renunțat la reportaj, continuă Rønning. După cum îți amintești, nu am ajuns la niciun rezultat, dar eu am văzut pe fața lui...

— N-a dat jos camerele?

— Bătrân pervers. Rønning râse sec. Probabil spera să obțină ceva de care să se bucure în privat. Mi-am dat seama imediat. Omul duhnea a conștiință vinovată. Am avut nevoie de doar zece secunde ca să îl fac să recunoască.

Ospătarul se întoarse cu mai mult vin. Rønning îl lăsă să termine de turnat înainte să își continue povestea.

— După, ajungem acasă la tipul ăsta, la computerul lui, și acolo era.

Zâmbi și își puse telefonul mobil din nou pe masă.

— Incredibil, spuse Grung, dând din cap. Și ai văzut-o?

— Bineînțeles.

— Și... ei bine?

— Tot spectacolul.

— Chiar de la? Ai văzut...?

— Totul.

— Pot?

Rønning zâmbi, împingându-și telefonul mobil pe fața de masă albă.

— Ești invitatul meu.

— Mulțumesc. Grung băgă mobilul în buzunarul sacoului lui.

— Plăcerea e de partea mea.

Grung se uită speriat prin sală, de parcă se cam aștepta să-i fi urmărit serviciul de securitate sau să năvălească o unitate de intervenție armată în

cafenea, înainte să se ridice atent și să se îndrepte calm spre toaleta bărbaților.

Capitolul 36

Curry deja aștepta lângă lift când sosi Mia. Bulldogul îndesat apăsă pe buton și se luă cu mâinile de cap.

— Ce zi blestemată și groaznică, bombăni el.

— Da, pentru noi toți, spuse Mia, uitându-se la el. Unde-ai fost? Ai băut?

— Doar un păhărel, atât. Nimic pentru care să-ți faci griji.

Curry îi aruncă o privire, pe care ea o interpretează ca un semn că el voia ca ea să nu continue.

Umerii lui erau lăsați. Avea cearcăne înnegrite în jurul ochilor.

Avea ceva în privire, ceva ce ea nu putea înțelege.

Mia își aminti fără să vrea de ceea ce îi spusese Wold în Lorry, dar nu avea energia de a se ocupa de asta atunci. Trei crime. Ar fi trebuit să aștepte.

— Unde mergem? întrebă ea când ajunseră în parcare subterană.

— La Kalle's Toys, în Torshov, spuse Curry și apăsă ca să deschidă mașina.

— Conduc eu, spuse Mia, luând cheile de la el.

— Ești sigură? lătră bulldogul.

— Da, spuse Mia, urcându-se în spatele volanului.

Curry oftă și își puse centura de siguranță. Părea că era o provocare să își țină capul pe umeri.

— Cum de am găsit locul așa de repede? întrebă Mia în timp ce ieși cu mașina din parcare.

— Grønlie a trimis e-mailuri tuturor celor pe care i-a putut găsi. Magazinul de jucării, importatorilor, angrosiștilor – tuturor – și a primit un răspuns aproape imediat conform căruia Kalle ar putea fi omul nostru.

— Deja ai vorbit cu el?

— Într-un fel. Era somnoros. A spus că o să vină cât de repede poate.

— Magazinul nu era deschis?

Curry oftă din nou și se luă cu mâinile de cap.

— Hm, nu, pare să fie un loc alternativ. Jucării adevărate. Lucrate manual. Folosind materiale care nu rănesc copii săraci din țările în curs de dezvoltare, genul acela de lucruri. Program neconvențional. Dar e pe drum

acum.

Curry scoase o cutie de tutun de mestecat din buzunarul lui interior și, după câteva încercări, reuși să își bage un pliculeț sub buză.

— N-ai cumva niște apă?

Mia trebui să râdă.

— Ce vrei să spui? Arăt ca și cum aș avea un robinet în buzunar?

— De unde naiba să știu eu? Curry iar se luă cu mâinile de cap. Toată lumea umblă cu o sticlă de apă acum. Of, Doamne, mă simt groaznic.

— Îmi pare rău, spuse Mia, luând-o pe drumul spre Torshov.

— Atunci un paracetamol?

— Nu. Zâmbi plină de compasiune. Ai vrea să opresc undeva?

— Ai putea?

Mia opri la bordură și așteptă în timp ce Curry intră grăbit într-un 7-Eleven.

— Mersi, mormăi buldogul când se întoarse în mașină și înghiți patru pastile, practic, cu o sticlă întreagă de apă.

Mia se gândi că era mai înțelept să tacă pentru tot restul drumului.

Parcară și tocmai observaseră un indicator de magazin lucrat manual când un bărbat de vârstă mijlocie, cu păr lung și barbă mare, se apropie încet de ei, pe trotuar.

— Tu ești tipul care m-a sunat? spuse bărbatul, scoțând o grămadă de chei zornăitoare dintr-o geacă mare.

— Jon Larsen, spuse Curry, strângându-i mâna.

— Thomas Lange, spuse bărbosul. Dar toți îmi spun Big Tom.

— Atunci nu te cheamă Kalle? întrebă Mia, dând din cap spre indicatorul de deasupra ușii.

Bărbatul zâmbi.

— *Copacul de cățarat al lui Kalle?* Ați auzit vreodată de ea? Emisiunea de televiziune pentru copii?

— El e cel care stă în copac toată ziua, uitându-se la nori? spuse Curry.

— Ăsta-s eu. Lange zâmbi și descuie ușa.

Curry cântă melodia tematică, greșind, practic, fiecare notă.

— Nu ți-o amintești? Kalle stă în copac, meditând la viață, în timp ce bunicul lui stă pe iarbă, citind ziarul.

— Ba da, bineînțeles. Mia dădu din cap.

— Un program minunat. De ce toate lucrurile bune vin din Suedia? *Emil. Tjorven, Bill Bergson, Detectivul expert, Piatra albă.* Știi niște chestii bune

norvegiene pentru copii? Nu, totul e din Suedia.

— Putem să intrăm? spuse Mia, arătând spre ușa închisă.

— Apoi mai sunt *Ronia, fiica tâlharului și Alfie Atkins...*

— După tine, spuse Mia, urmându-l pe Curry dincolo de prag.

— Te cunosc de undeva? spuse Lange când intrară în magazin.

— Mia Krüger, spuse Mia, întinzându-și mâna.

— Aha. Lange își dădu jos fularul lung și colorat, și îl puse pe tejghea.

Mi-ai părut cunoscută. Pot să vă ofer ceva?

— Nu, mulțumim.

— Vrem doar să știm dacă ai vândut asta, spuse Curry, scoțând o fotografie din buzunarul lui interior.

Lange o luă și strâmbă din nas.

— Da, asta e lucrarea mea, dar cine mi-a ars casa?

— Asta încercăm să aflăm, spuse Mia. Ai vândut multe din astea?

— Am vândut doar una și asta a fost. Nu prea există cerere pentru bunuri de calitate în vremurile noastre. Păcat. Am mai făcut câteva. Mi s-au părut drăguțe.

Lange returnă fotografia lui Curry și dispăru în camera din spate. Apăru din nou cu o căsuță albă pentru păpuși, o copie exactă a celei pe care o găsiseră la Tabăra Skar.

— Bambus, spuse Lange, punând căsuța pe tejghea. Cel mai prietenos cu mediul material din lume. Crește repede. Folosește puține resurse. Ar trebui să facem totul din bambus. Cred că undeva...

— Ați vândut-o recent? întrebă Mia.

— Întâmplător, da. Unei fete foarte drăguțe. Semăna puțin cu tine, dacă mă gândesc bine, doar că era blondă.

— O fată? spuse Mia.

— Fată, femeie, doamnă, nu știu cum preferi, dar era o femeie tânără. Cred că avea vreo douăzeci și ceva de ani. Foarte drăguță. Am stat mult timp de vorbă. Voia să meargă în Goa. Ați fost vreodată acolo?

— Angola? spuse Curry.

— Nu, Goa, India. Sau paradisul, cum îi zic eu. De obicei, îmi petrec iarna acolo, dar nu și anul ăsta, din păcate. Afacerea n-a mai mers așa de bine ca de obicei. Toți vor plastic lucios acum, nu-i așa? Nu ne mai pasă că planeta se duce dracului și copiii noștri vor moșteni doar gunoiul? Și acum avioanele astea de luptă? Vă întreb. Sute de milioane de coroane. Oamenii mor de foame, copiii nu au manuale școlare, bătrânii stau în scutece și nu are

cine să-i îngrijească în aziluri, iar noi ne permitem să cumpărăm avioane de luptă americane. Țara asta va fi mâncată de câini dacă nu vine repede cineva cu capul pe umeri la cârma ei.

— O femeie tânără? repetă Mia, părând surprinsă și aruncându-i o privire lui Curry, care ridică din umeri.

— Da, a fost o zi bună. Lange zâmbi. E frumos când oamenii îți apreciază măiestria, nu-i așa? Lucrată manual, până la cel mai mic detaliu.

— Nu cumva ai o cameră de supraveghere pe-aici? întrebă Mia.

— Fratele cel Mare? Nu, mersi.

— Sau o listă de adrese sau ceva de genul acesta? Nu i-ai aflat numele? spuse Curry.

— O listă de adrese? Lange pufni cu dispreț. Să mă bag în intimitatea oamenilor? Știți cât de multe știe capitalul global despre voi acum? Marile companii? Credeți că vor numărul vostru de telefon și e-mailul ca să vă fie de ajutor? Zile de lucru mai scurte? Plată mai bună? O, nu, cumpără mai mult, cumpără mai mult. Bineînțeles că nu am o listă de adrese. Dar am un borcanel în care oamenii care vor pot face o donație unei școli din Rwanda. Eu și prietena mea o sponsorizăm. Puteți dona un mărunțiș pentru oamenii care au nevoie de el cel mai mult?

Curry se uită la borcanul aproape gol pe care Lange îl ținea întins spre el și scoase, fără tragere de inimă, o bancnotă de cincizeci de coroane din buzunarul lui de la pantaloni.

— Ne mai poți spune altceva despre fata asta? spuse Mia.

— Ei bine, cum am zis, era foarte drăguță. Probabil douăzeci și ceva de ani, subțirică. Păr lung, șapcă verde de baseball, arăta ca o necioplită, cum ai spune dacă ai locui în vest.

Lange zâmbi ironic și gesticulă spre vest.

— Dar n-ai un nume sau o adresă?

— Fratele cel Mare, spuse Lange din nou și dădu din cap. Nici n-aș visa la asta.

— Te rog, poți să ne suni dacă mai vine? Mia scoase o carte de vizită din buzunarul ei interior.

— Bineînțeles. Sunteți siguri că nu vreți nimic? Am un ceai Darjeeling foarte bun și miere direct din Svartlamon în Trondheim. Chestia reală. Vă va încălzi, având în vedere că primăvara se lasă așteptată. Bărbosul dădu din cap spre orașul încetoșat de afară. Natura ripostează. În curând, vom îngheța cu toții și cred că asta merităm.

- Te deranjează dacă trimitem un portretist aici?
- Un artist? Să-mi facă un tablou? Lange le făcu cu ochiul.
- Să facă o schiță a femeii care a cumpărat căsuța de păpuși?
- Știam asta, spuse el. Din nou, douăzeci și ceva de ani, păr lung și blond, șapcă verde de baseball, dar puteți să trimiteți unul. Sunt aici tot timpul. Sau, oricum, prin apropiere.
- Grozav. Mulțumim pentru ajutorul de până acum. Te rog să mă suni dacă-ți amintești altceva, spuse Mia și îl urmă pe Curry în afara magazinului. Se opri pentru un moment pe trotuarul umed.
- Acolo, acolo și acolo, spuse ea, și arătă cu degetul.
- Ce?
- Camere de supraveghere. Te rog, poți să obții filmările?
- Eu?
- Da.
- Unde mergi?
- Trebuie să verific ceva. Ești bine?
- De ce?
- Ești?
- Da, da, nu-ți face griji. Bulldogul îndesat tuși și își înlocui tutunul de mestecat cu o bucată proaspătă. O să iau un taxi la întoarcere. Ne vedem la birou.
- Bine, spuse Mia și se urcă la volan.

Capitolul 37

Gabriel Mørk stătea în biroul lui, întrebându-se ce să facă cu cantitatea enormă de informații care erau atunci în MacBook-ul lui, când Ylva își băgă capul pe după ușă.

- E o urgență.
- Ce?
- Toți sunt pe drum.
- De ce?
- Un reporter de la *Aftenposten* crede că are filmarea crimei.
- Ce? Care?
- A lui Ruben Iversen.
- Glumești? Cum e posibil așa ceva?

— Nu mă-ntreba, spuse Ylva și dispăru pe coridor.

— Bine, înainte să începem, spuse Munch când se adunară cu toții în sala operativă, tocmai am primit portretele robot ale tânărului care a lucrat la firma de curățenie și a fost văzut la Hotelul Lundgren.

— Karl Overlind? spuse Curry.

Munch dădu din cap.

— Înainte să vedem filmarea, spuse el, când reuși, în cele din urmă, să pornească ecranul din spatele lui, cred că e important să aruncăm o privire peste ele.

Portretele robot. Se auzi un murmur în cameră când cei adunați le văzură.

— Nu e același bărbat, izbucni Ylva. Gabriel se gândise la exact același lucru. Cele două portrete erau complet diferite. Bărbatul din stânga avea părul scurt. Bărbatul din dreapta avea o tunsoare în stilul Beatles, cu breton, și purta ochelari.

— Căutăm doi bărbați diferiți? se întrebă Curry, cu voce tare. Sunt complici?

— Am o bănuială că se joacă cu noi, spuse Mia, care stătea rezemată de peretele din spate.

— De ce? întrebă Ylva.

— Doar uită-te la astea. Mia arătă cu degetul spre ecran. Ochii. Aceași dimensiune. Nasurile, destul de asemănătoare. Bărbiile, practic identice. Astea sunt trăsături greu de camuflat, nu crezi?

Se întoarse spre ceilalți.

— Așadar, se deghizează? spuse Goli.

— Cred că da, spuse Mia.

— Vorbești serios? exclamă Curry.

— Sunt de acord cu Mia, spuse Munch. Și de-asta ne-a fost greu să-l găsim pe filmările camerelor de supraveghere.

— Își schimbă înfățișarea?

— Dacă e același bărbat, spuse Munch, dând din cap spre ecran, atunci da, avem motive să credem asta. Și, dacă-și schimbă fața așa, atunci cine știe ce altceva își mai schimbă. Până acum...

— Totul a fost o tactică de diversiune, îl întrerupse Mia. Contaminarea locurilor crimelor. Adresa greșită. E ca și cum ar vrea să ne trimită după potcoave de cai morți, să ne irosească resursele.

— În timp ce el trece la următoarea fază a planului lui? se întrebă Goli, cu voce tare.

— Sigur așa pare, spuse Mia.

Se auzi din nou un murmur prin cameră.

— Atunci vor fi mai multe? spuse Ylva speriată.

— Ascultați, spuse Munch. Nu putem fi siguri de nimic din toate astea, e o teorie, dar merită să o luăm în considerare.

— Dacă sunt frați? îndrăzni Gabriel cu precauție.

Rareori își deschidea gura în timpul acestor ședințe, dar, de data asta, nu se putu abține.

Munch se uită la Mia.

— Vreau să zic, continuă Gabriel, ambele portrete ar putea fi corecte, dar sunt doi? Cum ai spus, astea sunt trăsături care nu sunt ușor de deghizat – ochii, nasul –, poate că sunt doi și chiar seamănă foarte mult?

Simți că i se îmbujoră puțin fața când Munch se întoarce din nou spre Mia.

— E posibil, spuse Mia lungind cuvintele. De fapt, nu e o idee rea. Bine gândit, Gabriel.

— Frați? spuse Munch.

Era clar că șefii lor de-abia văzuseră portretele și nu avuseseră timp să discute despre ele.

— Dar să ne-ntoarcem la filmare, spuse Curry din nou. E adevărat?

— Ce să fie adevărat? spuse Munch.

— Că arată crima? Cea de la Tabăra Skar? Cum au obținut-o? Pare puțin probabil. Adică, de unde au știut că o crimă avea să se petreacă chiar acolo? Au primit un pont sau ceva?

Munch se uită la Anette.

— Ziarul insistă să-și protejeze sursele, spuse Goli nervoasă, dar am pus câțiva dintre avocații noștri să se ocupe de asta. Nu cred că refuzul lor de a coopera îl va impresiona pe judecător, dar va dura ceva timp până se va rezolva.

— Vom acuza pe cineva de la ziar? întrebă Grønlie.

— Întotdeauna am putea încerca asta. Anette îi aruncă o privire lui Munch. Dar tot sunt proceduri pe care va trebui să le respectăm.

— Nimic nu arată că știau dinainte de crimă, spuse Munch. Îl cunosc pe Grung. Am încredere în el. E un om bun. Nu pot să cred că ar permite așa ceva. Bineînțeles că n-ar face asta. Dacă ar fi știut că urma să se comită o crimă, ne-ar fi informat.

— Dar jurnalistul? spuse Curry. Erik Rønning? E un idiot, nu-i așa? Un

fanfaron? El a descoperit-o. Sau e victima unei farse?

— Cum am spus, va fi greu să aflăm de unde e acea filmare, continuă Munch. Între timp, ar trebui doar să fim recunoscători că o avem – oricât de insensibil ar suna asta. Nu primim în fiecare zi o probă atât de detaliată a unei crime, una la care să fim martori.

— Și ce mai așteptăm? spuse Curry, ridicându-și brusc mâinile. Părea sub influența a ceva și se bâlbâia puțin.

— Din nou, o înfățișare complet diferită. Munch dădu din cap spre ecran încă o dată. Și motivul pentru care vreau să țineti minte asta e că, de data asta, îl vedem pe criminal.

— E în filmare? spuse Ylva.

— Da. Munch încuviință. Dar, de data asta...

— Nu-mi spune că și-a schimbat iar înfățișarea. Curry oftă nerăbdător, fără să știe că tocmai o nimerise.

Munch se uită la Mia, apoi la Anette.

— A făcut-o? spuse Curry, surprins. Avem al treilea bărbat?

— Filmarea nu e de calitate, așa că am să v-o explic înainte să v-o arăt, spuse Munch. Camera e montată destul de departe, e un pic granulat, dar tot putem vedea lucruri pe care le consider utile. Vine mașina. Ruben Iversen stă în spate. Nu putem vedea fața șoferului. Iversen iese din mașină și începe să se dezbrace imediat. Își pune hainele într-o pungă și stă pentru un moment, dezbrăcat, în parcare, înainte să își ia slipul de baie și să meargă în spatele mașinii. Și, în acel moment...

— Criminalul iese, ia pungă, o pune pe pământ, în fața mașinii, și atunci îl vedem, spuse Goli.

— Și? spuse Curry.

— A treia deglizare, spuse Munch cu seriozitate. O mustață, de data asta.

— Ești sigur că nu avem de-a face cu trei frați? Curry se bâlbâi din nou. E evident că e un fel de – ei bine, cum i se zice –, imitator? Nu poți să ne arăți, pur și simplu, filmarea?

— La naiba, spuse Mia, care încă nu era prezentă în totalitate în cameră.

— Ce e? întrebă Munch.

— Poți să-mi faci o captură de ecran? spuse Mia nerăbdătoare, adresându-i-se lui Ludvig Grønlie.

— Cu ce?

— Cu fața? De pe filmare?

— Da, bineînțeles. Vrei să zici chiar acum?

— Da, spuse Mia, îmbrăcându-se cu geaca.
— Sigur că da. Grønlie dădu din cap.
— Trebuie să verific ceva, bombăni Mia și îl urmă pe detectivul cărunt afară din sală.

Capitolul 38

Susanne Hval aștepta la baza treptelor Teatrului Național, între statuile lui Björnsterne Björnsson și Henrik Ibsen, când Mia veni grăbită prin piață. Avea sentimente amestecate despre această întâlnire. Era bine că o revedea; bineînțeles că era. Vechea ei prietenă din Åsgårdstrand. Dar Susanne întotdeauna simțise că prietenia lor depindea mai mult de condițiile Miei. Încercase să o contacteze câteva luni fără niciun succes. Mia Krüger. Detectiv criminalist. Simțea că prietena ei avea întotdeauna alte priorități decât ea.

Apoi Mia o sunase din senin.

„— *Am nevoie de o favoare.*”

Poate era o prostie, dar așa era ea. Spunea „da” la orice, tuturor, tot timpul, chiar dacă nu era întotdeauna reciproc. Ei bine, era prea târziu acum. Sunase ca și cum era ceva important.

— Bună, Susanne, spuse Mia și o îmbrățișă lung. Îmi pare rău că nu ți-am răspuns, dar știi cum e.

— Uită de asta. Susanne zâmbi. Ești bine?

Mia arăta foarte bine. Ultima dată când se văzuseră, Mia arăta ca o fantomă. Slabă. Extenuată. Ca un schelet gata să se prăbușească. Era o femeie schimbată acum. Era din nou ea însăși. Aproape ca pe vremuri.

— Sunt bine, spuse Mia. Ai reușit? Ai luat legătura cu el?

— Avem câțiva, zâmbi Susanne. Dar da, am luat legătura cu unul dintre ei. Chiar e atât de urgent?

— E o investigație în curs de desfășurare, spuse Mia, uitându-se în sus, la trepte. Trebuie să confirm ceva. Sau să infirm. E acolo, înăuntru?

— Ce-ar fi să mergem întâi la o cafea? spuse Susanne. Sau la prânz. E între ședințele de producție azi. Facem *Metamorfoza* de Franz Kafka. Gísli Örn Garðarsson? Regizorul islandez? S-au vândut toate biletele anul trecut și e refăcut pe scena principală în toamna asta.

— Nu mi-e foame, spuse Mia. Părea căzută pe gânduri. Și ei știu despre

asta? Mia arată spre propria ei față. Despre măști. Cum îți schimbi înfățișarea și așa mai departe?

— Sigur că da. Susanne zâmbi și înghiți în sec din cauza dezamăgirii. Aici, oamenii pot face majoritatea lucrurilor.

Își conduse prietena când urcară scările.

— Înțelege că asta e munca poliției? Întrebă Mia în timp ce se îndreptară spre departamentul garderobei.

— Ei bine, am avut doar o scurtă discuție cu el, spuse Susanne, apucând clanța. Dacă m-ai fi avertizat puțin...

— Nu poate spune nimănui despre ce îi voi arăta, o întrerupse Mia. Bine? Și nici tu.

— Am înțeles. Susanne dădu din cap și deschise ușa.

Ishmael stătea la masa lui de lucru și se ridică atunci când ele intrară.

— Mia Krüger, spuse Susanne. El e...

— Ishmael Malik, spuse tânărul cosmetician, incapabil să ascundă faptul că știa cine era ea.

Se întâmpla tot timpul. Mia Krüger. Detectiv criminalist. Celebritate. Susanne fusese întotdeauna un pic invidioasă – nu, nu asta, nu invidioasă, mai mult mândră, dar da, un pic invidioasă, trebuia să recunoască.

— Bună, Ishmael. Mia dădu din cap și scoase ceva din geanta ei. Îmi cer scuze că îți aduc asta pe nepusă masă, dar am nevoie ca tu să te uiți la ceva pentru mine. Te deranjează?

— Bineînțeles că nu. Tânărul afgan zâmbi și își făcu loc pe masă. Mă bucur să ajut. Ce e?

— Acestea trei, spuse Mia, punând trei foi de hârtie pe masă.

Două desene și o fotografie.

Susanne nu era proastă. Își dădu seama imediat că imaginile aveau legătură cu crimele despre care vorbea toată țara. Erau peste tot acum, indiferent ce canal de televiziune urmărea. Văzuse conferințele de presă. Avocata blondă a poliției, care evita toate întrebările, păruse calmă. „*Nu aveți de ce să vă faceți griji.*” În ciuda acesteia, toți cei de la teatru și toți cei pe care îi întâlnise începuseră să se uite cercetător în jur. Un criminal în serie liber în Oslo? Chiar și mama ei o sunase mai devreme, în acea zi.

„— *Susanne, ești sigură că nu vrei să te întorci acasă, în Åsgårdstrand?*”

— La ce mă uit?

— Asta trebuie să rămână între noi, înțelegi? Mia își puse mâna pe umărul

lui pentru un moment.

Ishmael dădu din cap, încă uitându-se la ea de parcă nu-i venea să creadă că ea era, într-adevăr, acolo.

— E același bărbat? voi Mia să știe.

— E greu de spus. Ishmael studie cele trei imagini de pe masa din fața lui. Două dintre ele sunt schițe, așa că da, dar...

Ridică fotografia la lumină.

— Bretonul, preciză Mia. Și, după cum vezi, avem o mustață aici și o pereche de ochelari acolo. E atât de simplu? Să-ți schimbi înfățișarea, la asta mă refer.

— Cum am spus, adăugă Ishmael, punând jos fotografia, acestea două sunt doar schițe, dar nu, nu cred că ar fi atât de greu.

— Nu?

— Categorie nu. Ar putea fi același bărbat, dacă asta mă întrebi.

— Ne întrebam dacă avem de-a face cu câțiva oameni aici.

— Înțeleg, spuse Ishmael, cu obrajii îmbujorați. Bineînțeles, și asta e posibil. Dar aș zice că nu.

— Ești sigur?

— Cum am zis, e posibil. Și, din nou, astea două sunt doar schițe, dar există asemănări structurale aici.

— Da? Te referi la nas?

— Nu, nu, spuse tânărul, devenind mai interesat de subiect. Unele lucruri sunt ușor de schimbat. Nasul, fruntea, urechile, bărbia – mă pot transforma într-un bătrân gras în câteva ore, să zicem. Trebuie să te uiți la ochi.

— Continuă.

— Uită-te la ei. Nu poți schimba ochii.

— Așadar, spui că e același bărbat?

— Din nou...

— Doar că două dintre imagini sunt doar schițe. Da, știu.

Susanne simți cum se întoarse durerea ascuțită a dezamăgirii, încercase să o contacteze pe Mia de foarte mult timp. Nu pentru vreun motiv special, doar ca să petreacă timpul împreună.

Ignoră sentimentul și afișă un zâmbet. Dar nu era nevoie; nici Mia și nici Ishmael nu erau conștienți că ea încă era în cameră.

— Așadar, din punctul tău de vedere, spuse Mia, acesta e același bărbat? Ishmael studie imaginile din nou.

— Da, aș spune asta. Uite. Ridurile astea. Aici. Dacă portretistul sau

oamenii care i-au spus să le deseneze au nimerit-o, atunci asta e o trăsătură greu de deghizat.

Susanne scotoci prin buzunarul ei după telefonul mobil, doar ca să aibă ceva de făcut.

— Mulțumesc, foarte mult. Ishmael, nu-i așa?

— Da, cu plăcere. Tânărul dădu din cap, cu un zâmbet aproape frumos la colțurile gurii.

— Știam că mă pot baza pe tine, Susanne.

Și plecă. Mia o îmbrățișă repede și își încheie fermoarul gecii de piele.

— Întotdeauna. Ce zici de un prânz sau poate bem ceva într-o seară?

— Sigur că da. Te sun eu, spuse Mia și o pupă ușor pe obraz înainte să coboare scările în fugă și să dispară în mulțimea din fața patinoarului Spikersuppa.

Capitolul 39

Erik Rønning tocmai fusese machiat și i se părea că arăta cam portocaliu, dar mai fusese la televiziune și știa că era necesar. Îl făceau să arate mai bine în luminile din studio. Sosise la studiourile TV2 în urmă cu mai bine de jumătate de oră și fusese primit ca – ei bine, ca un erou, putea spune. De când se aflaseră veștile despre filmarea din Tabăra Skar, telefonul lui nu încetase să sune. Discutase pe scurt cu Grung dacă ar fi trebuit să vorbească exclusiv cu *Aftenposten*, dar fuseseră de acord că ziarul ar fi avut o expunere mai largă dacă ar fi fost de acord să fie intervievat de alte instituții mass-media, iar asta nu-l deranjă deloc pe Erik Rønning. Pe lângă toate ziarele, făcuse turul posturilor de televiziune, NRK TV și NRK Dagsnytt18, iar acum fusese invitat să fie comentatorul expert la canalul de știri TV2. Uși deschise. Zâmbete pe coridoare. Mâini dornice care o strângeau pe a lui.

„— *Bine-ai venit, Erik.*

— *Genial, ce știre senzațională.*

— *Cum ai făcut-o?*

— *Sunt încântat că ai putut veni!*

— *Ce-ai zice să bem ceva mai târziu, diseară?”*

— Suntem gata aici?

O tânără îmbrăcată elegant, cu un set de căști în jurul gâtului, își băgă capul înăuntru și se uită la el cu o privire caldă și curioasă.

— Sunt pregătit, spuse Erik, dând din cap.
— Grozav, spuse producătoarea. Vom avea o pauză de publicitate în curând, apoi intri în direct după aceea.
— Voi fi acolo. Trebuie doar să merg la toaletă băieților. Rønning îi făcu cu ochiul și se ridică de pe scaunul de machiaj.
Femeia cu căști chicoti.
— Să nu te rătăcești.
— Voi încerca să n-o fac. Rønning zâmbi și merse la toaletă bărbaților.
Mi-mi-mi-mi.
Mo-mo-mo-mo.
Ki-ka-ko-ka-ki-ko.
Vrr-brr-vrr-brr-vrr.

Făcu încălzirile vocale pe care le învățase în timpul anului petrecut la Colegiul Educativ pentru Adulți Romerike, când credea că voia să devină actor, și se uită din nou în oglindă. Adusese artileria grea. Purta costumul albastru-închis pe care îl comandase special la Brooks Brothers în Manhattan. Era un pic cam strâmt acum – nu mai făcea exerciții fizice atât de des pe cât ar fi trebuit –, dar încă arăta foarte bine în el. Avea o cravată Armani, simplă, roșie, și pantofi Salvatore Ferragamo. Verifică să nu aibă nimic între dinți, se spală pe mâini și se întoarse la machiaj. Întors la oglinda mare, arăta ca un politician important. Poate asta i s-ar potrivi, Erik Rønning, membru al Parlamentului? Erik Rønning, ministru de externe? Râse singur și își trecu mâna prin păr, netezindu-și bretonul spre stânga. Îi plăcea așa, tare și neted. Se gândi la colegii lui deznădăjduiți, care se credeau artiști, purtau părul lung și veneau la muncă în saboți de plastic, dacă vă vine să credeți. Erik Rønning, prim-ministru? Își trecu mâna peste cravata roșie și strânse puțin nodul. Cravate roșii. Culoarea purtată întotdeauna de politicienii conservatori când voiau să fie văzuți ca oameni calzi și de încredere, care aveau o inimă. Rønning se întâlnise pentru scurt timp cu o stilistă care lucra pentru o companie de relații publice și aceasta fusese slujba ei. Să îi facă pe idioții aceia să arate ca niște oameni simpatici la televizor.

— Intrî în direct după pauza de publicitate. Ești pregătit?
— M-am născut pregătit. Rønning îi făcu din nou cu ochiul și o urmă pe producătoare în studio.

Dădu din cap spre prezentatorii de știri și se așeză pe scaunul indicat. Studioul era mic. Aproape că putea fi camera lui de zi. Niciodată nu înceta să-l surprindă realitatea televiziunii în comparație cu așteptările lui.

— Probă de microfon, spuse un tânăr. Și el purta căști.

Erik Rønning spuse „unu-doi” și i se făcu semn cu degetul mare ridicat.

— Douăzeci de secunde, spuse producătoarea în timp ce Rønning se întoarse spre prezentatoare, care îi zâmbi.

Cum o chema?

Mossfjord?

Mossberg?

Veronica Mossberg, asta era.

O văzuse la diferite evenimente, iar ea nu catadicsise niciodată să se uite la el, dar, în ziua aceea, era altfel.

— Zece secunde. Producătoarea ridică o mână în aer. Cinci.

Degete întinse. Ea le îndoi unul după altul în liniște în timp ce se termina pauza de publicitate.

Introducerea. Impozantă și plină de acțiune. Producătoarea își strânse mâna și își îndreptă repede brațul, prin aer, spre Mossberg.

— Bine-ați revenit, spuse prezentatoarea drăguță. În seara aceasta, avem un oaspete în studio, Erik Rønning de la *Aftenposten*.

El este jurnalistul care a reușit să surprindă incidentul teribil de azi-dimineață pe o filmare, dar, întâi, să vedem un rezumat pentru aceia dintre voi care tocmai ni s-au alăturat. Roger?

Roger își dresе glasul și luă o gură de apă. Roger. Un tip scund, cu o față roșiatică, pătată. Rønning jucase poker cu el în urmă cu câteva luni și nu prea îl plăcuse.

— Este oare un criminal în serie liber în Oslo? întrebă Roger, cu o voce serioasă, ușor afectată. Asta e întrebarea pe care și-o pune toată lumea în Norvegia după ce a fost găsită a treia victimă, în doar câteva zile, în portbagajul unei mașini din Maridalen. Lars Ellingsen vă prezintă știrea.

Producătoarea apărui și arătă că nu mai erau în direct. Un reportaj preînregistrat fu arătat pe un mic ecran în spatele lor, cu volumul dat pe mut. Rønning îl văzuse mai devreme, în acea zi. Vivian Berg, balerina. Bla-bla. Kurt Wang, cântărețul de jazz. Găsit într-un hotel. Ruben Iversen, adolescentul. Același criminal? Bla-bla. Chiar era necesar? Când îl aveau pe el acolo? Dădu din cap și speră că ei aveau să observe. Luă încă o înghițitură de apă din paharul din fața lui și își curăță dinții cu limba.

Producătoarea merse lângă camera de filmat și își repetă numărătoarea în timp ce reportajul se apropia de sfârșit.

Trei-doi...

— Cum spuneam, îl avem pe Erik Rønning de la *Aftenposten* cu noi. Bine-ai venit, spuse Roger, dând din cap spre el când fură din nou în direct.

— Mulțumesc, spuse Rønning solemn.

— Ai reușit să faci rost de filmarea care arată uciderea lui Ruben Iversen, nu-i așa?

— Exact. Rønning dădu din cap și își încrucișă brațele în fața lui.

— Spune-ne cum s-a-ntâmplat. A fost o coincidență? Sau, conform unor zvonuri neplăcute, criminalul te-a avertizat?

— Aș vrea să neg asta imediat, Roger. Rønning își dresese glasul. Filmarea e rezultatul altui articol la care lucram și da, las pe alții să decidă dacă am fost extrem de pricepuți sau doar norocoși, dar, din fericire, din fericire...

În acest moment, se uită direct la camera de filmat ca să stabilească un contact cu telespectatorii.

— ...am putut face rost de probe care au fost absolut esențiale pentru poliție în acest caz. Sunt foarte recunoscători.

— E cazul...?

Era Veronica Mossberg, pe un ton complet diferit. Părea impresionată, în timp ce Roger era doar invidios. Nu era întotdeauna așa în profesia asta? Rønning nu se putu abține să nu chicotească atunci când prezentatoarea practic îl mânca din ochi.

— ...ca filmarea să nu fie arătată niciodată publicului? Nu crezi că avem cu toții dreptul să știm?

— Ei bine, Veronica, spuse Erik Rønning și își dresese glasul din nou, după cum știi, în cazuri ca acesta, e important să protejăm nu doar victimele și familiile lor, dar și – ei bine – toată națiunea, aș spune.

— Dar... începu Roger.

— Asta e... Rønning zâmbi și făcu un gest împăciuitor... evident, nu ceva decis de mine, singur, sau de noi, cei din echipa editorială de la *Aftenposten*. Lucrăm foarte îndeaproape cu poliția și cu autoritățile, așa cum te-ai aștepta și, când te gândești la asta, Roger, răspunsul e clar, nu-i așa? Ai vrea ca uciderea fiului tău să fie transmisă în direct la televiziunea națională? Nu prea cred.

Rønning îi făcu cu ochiul lui Mossberg și luă încă o înghițitură de apă.

— Dar ce crezi, continuă Mossberg, despre posibilitatea ca noi, cei care trăim într-o țară mică, precum Norvegia, să avem de-a face cu al doilea criminal în serie în mai puțin de un an? Ce se-ntâmplă în țara noastră?

— Ei bine, Veronica, începu Rønning, dar fu întrerupt de Roger, care își

apăsă casca din ureche cu un deget.

— Trebuie să te întrerupem aici. Intrăm în direct cu Stockholmul, cu cel mai stimat expert al Suediei în acest domeniu, autorul de romane polițiste și profesorul de criminologie, Joakim Persson. Professore Persson, bine ați venit și vă mulțumesc că sunteți alături de noi.

Suedezul bărbos, de vârstă mijlocie, apăru pe ecran, în fața lor.

— Plăcerea e de partea mea.

Rønning dădu din cap și bău mai multă apă.

Ce era asta?

Chiar era necesar?

Avea lucruri mai bune de făcut decât să piardă vremea la TV2.

De fapt, avea multe alte lucruri de făcut; ar fi trebuit să se considere norocoși că binevoise să vină. Și apoi îl întrerupseră pentru un afurisit de suedez?

— Aici, în Norvegia, continuă Roger, nu suntem obișnuiți cu acest fenomen, un ucigaș de plăcere care pare să-și aleagă victimele la întâmplare. Dumneavoastră, ca expert, puteți să ne spuneți ce înseamnă asta?

Un ucigaș de plăcere? Cineva care omoară de plăcere?

De unde naiba găsisese expresia aceea?

La naiba, suna foarte profesionistă.

— Ei bine, încă suntem în primele zile, spuse Persson. Și nu știu ce știe poliția, așa că pot să mă bazez doar pe informația din mass-media, dar, spunând asta, nu am nicio îndoială că ne confruntăm acum cu un criminal care ar putea ucide din nou oricând.

— Și pe ce vă bazați când spuneți asta? întrebă Roger.

— Totul pare plănuit, continuă Persson. Metoda e aceeași și locurile crimelor par puse în scenă. E tipic în asemenea cazuri ca...

Lui Rønning îi fugi mintea și se întrebă dacă ar fi trebuit să înceapă să folosească și el termenul.

Ucigaș de plăcere?

Avea să posteze un articol nou online peste câteva ore. Actualizau articolul constant acum; ziarul nu prea mai scria despre altceva. Aveau oameni pe teren care vorbeau cu cei de la școala băiatului, cu vecinii și prietenii lui. Se zicea că Ruben Iversen mersese să doarmă la un prieten peste noapte, dar dispăruse după ce își făcuse plinul mopedului la o benzinărie.

Care era legătura dintre primele două victime și un adolescent? Nimeni nu

găsise una până atunci și totuși toate crimele păreau plănuite, chiar dacă poliția continua să nege asta.

Suedezul continuă să trăncănească despre criminali în serie și de ce făceau lucrurile pe care le făceau.

Ted Bundy.

David Berkowitz.

Jeffrey Dahmer.

Edmund Kemper.

Bla-bla.

Rønning mai auzise toate astea.

Era posibil ca Roger să fi descoperit ceva? Criminalul chiar își alegea victimele la întâmplare? Omora oameni doar pentru că... avea chef să o facă?

Asta era ceva.

Putea să folosească asta.

Pentru că nu era nicio legătură, nu-i așa? Era doar o întâmplare brutală.

Era un motiv sexual?

Crime la întâmplare?

Un ucigaș de plăcere?

Trebuia să-l sune pe Grung. Rønning simți o mâncărime sub guler când suedezul se deconectă și producătoarea cu căști își ridică mâna pentru a face numărătoarea inversă până la altă pauză publicitară.

Capitolul 40

Munch tocmai ieșise din balconul de fumat când îi sună telefonul mobil. Se uită pe ecran și hotărî să răspundă la apel.

— Bună, Marianne, ce mai faci?

— Și eu te-aș putea întreba același lucru.

Auzise acea voce de multe ori până atunci. Fosta lui soție încerca să nu pară îngrijorată și nu reușea.

— Sunt ocupat, spuse Munch. Și Miriam?

— Tot mai bine. Fizioterapeuta mi-a spus ieri cât de bine se descurcă.

— Grozav. Munch își aprinse o țigară în timp ce așteptă ceea ce presupunea că avea să urmeze.

— Așadar, ai auzit? spuse fosta lui soție.

— Ce să aud?

— Despre nuntă?

— M-a sunat. Munch regretă puțin faptul că răspunse la telefon. Chiar atunci, norii care stătuseră peste oraș toată ziua lăsară soarele să se arate pentru un moment.

Chiar nu avea timp de asta.

— Ce crezi? îl întrebă Marianne, cu glasul încă plin de îngrijorare.

— Nu mi se pare nimic greșit în asta.

— L-ai întâlnit?

— Nu, tu?

— Pentru scurt timp.

— Și?

Îl văzu pe Grønlie făcându-i semn cu mâna prin geam. Munch dădu din cap și arătă cu degetul spre telefonul lui mobil.

— Păi, pare un tip destul de drăguț. Cred că îi zice Ziggy. N-au intrat, au stat în fața ușii de la intrare. Nu cred că vrea să-l prezinte lui Marion, deocamdată. Și îi înțeleg ideea, dar chiar și-așa? Să se căsătorească? Atât de repede? Nu crezi că e cam devreme?

— Da, spuse Munch. Nu asculta cu adevărat.

Trebuia să-și redirecționeze trupele, să-și restructureze investigația. Trebuiau să acorde prioritate familiei Iversen. Și să urmărească interogatoriile cu oamenii care îl cunoscuseră pe Kurt Wang. Formația de jazz. Ceva despre portughezul care avea cazier.

— ...ce facem?

— Pardon?

— Credem că e OK?

— Păi, e adultă. Grønlie apăru din nou la fereastra lui Munch. Nu cred că e treaba noastră.

— Dar cum rămâne cu nepoata noastră? Vocea fostei lui soții căpătă un ton ușor diferit. Ar trebui să putem să-i dăm un sfat, nu crezi?

— Marion e puternică. Cu siguranță, cel mai important lucru e că Miriam e fericită, nu ești de acord? După toate prin câte a trecut?

Grønlie dispăru din nou, la fel ca soarele. Primăvara care refuza să vină. Munch își strânse paltonul de lână în jurul lui în timp ce un bip îl anunță că avea un apel în așteptare.

— Dar asta e ideea mea. Cât timp a trecut? Mai puțin de șase luni? Încă nu poate vorbi cum trebuie. Și e o decizie importantă. Nu crezi că ar trebui

să aștepte până când e bine? Până când e din nou ea însăși?

— Trebuie să plec, spuse Munch când se opri bipul. Sunt în mijlocul unor treburi. I-am promis că am s-o conduc la altar. Cred că merită asta.

Fu liniște pentru un moment, în timp ce fosta lui soție păru să se pregătească pentru a spune mai multe.

— Atunci trebuie să ne facem griji?

— Cum am zis, dacă asta e alegerea ei, atunci am s-o susțin.

— Nu, nu la asta mă refeream. Ceea ce vedem la televizor – bănuiesc că asta te ține ocupat acum. Toate crimele astea îngrozitoare?

— Marianne, știi că nu pot vorbi despre munca mea.

— Știu, Holger, dar chiar și-așa?

— Nu ai de ce să-ți faci griji, spuse Munch, sperând că reușise să sune convingător când bipul reîncepu.

— Mi-ai da un indiciu, nu-i așa? Trebuie să fim atenți? Ar trebui s-o retrag pe Marion de la școală?

— Nu, nu, spuse Munch în timp ce Grønlie își băgă capul pe balcon.

— Poți să răspunzi, te rog, la apelul Miei? Am încercat să-i spun că ai o altă convorbire.

— Două secunde, șopti Munch.

— Holger, ești acolo?

— Ascultă, Marianne. Munch trase încă o dată din țigară. Ce-ar fi s-o lăsăm pe Miriam să decidă singură, hm? Și, în privința celeilalte chestiuni, continuă-ți viața ca de obicei. Nu e nevoie să-ți faci griji. OK? Trebuie să plec acum. Te sun mai târziu. Transmite-le amândurora dragostea mea.

Încheie apelul înainte ca ea să aibă o șansă să spună altceva și apăsă ca să vorbească cu Mia.

— Nu-mi mai răspunzi la apeluri? se răsti Mia la el.

— Sunt aici acum.

— Cred că e același bărbat.

— Pe ce te bazezi?

— Am vorbit cu un cosmetician de la teatru. Spune că ochii sunt la fel.

— Se bazează pe desenele portretistului?

— Și pe fotografia din filmare. Ar putea fi frați, spuse Mia fără să-l asculte. *Frații Inimă-de-Leu* și toate alea, dar da, cred că ar trebui să continuăm să lucrăm la teoria conform căreia e același bărbat.

— OK. Vii la birou?

— Nu, am nevoie de timp de gândire. S-ar putea să-mi închid telefonul.

Mă enervează. S-ar putea să-mi iau unul nou.

— Ține-l deschis, bine? spuse Munch, dar Mia deja închisese.

Munch își stingea țigara în scrumiera prea plină când îi sună mobilul din nou. De data asta, era un număr necunoscut.

— Munch la telefon.

— Bună, Holger, îi spuse o voce prietenoasă. Sunt Lillian Lund. Medicul legist. Sper că e în ordine dacă te sun direct.

— Da, bineînțeles. Ce pot face pentru tine?

— Două lucruri. Numărul unu, vreau să-ți spun că am descoperit aceeași cauză a morții pentru toate cele trei victime. Etilenglicolul. O doză puțin mai mare de data asta, dar nu încape nicio îndoială. Nu am găsit nimic pe cadavru. Niciun semn de luptă, nimic sub unghii – ei bine, cunoști povestea. La Ruben Iversen a fost la fel ca la Vivian Berg și la tânărul de la hotel.

— Bine. Munch își aprinse altă țigară. Ai descoperit ceva despre rănilor din jurul buzelor lor?

— Da. Lund ezită. Tocmai am primit rezultatele analizelor.

— Și?

— Acesta e al doilea lucru. Cred că știu, spuse Lund încet.

— Ce știi?

— De ce nu s-au împotrivit.

— Chiar așa?

— Ascultă. Lund își dres glasul. Știu că asta nu e strict ca la carte, dar crezi că ne putem întâlni? Aș prefera să nu fac asta la telefon.

— Sigur că da.

— Ce-ar fi să mâncăm ceva? Trebuia să mă-ntâlnesc cu o prietenă, dar a anulat în ultima clipă. Am rezervat o masă, dar nu-mi place să mănânc singură. Ai vrea să mi te-alături?

— Bineînțeles. Când și unde?

— Mănânci *sushi*?

— Nu, dar pot să fac o excepție.

— Grozav, spuse Lund, cu căldură. Alex Sushi? În Tjuvholmen? În mai puțin de o oră?

— Ne vedem acolo, spuse Munch și închise.

Capitolul 41

Lillian Lund era deja așezată la o masă de la fereastră, dar se ridică atunci când veni el. De-abia o recunoscuse în haine civile. Fără boneta chirurgicală și mască. Părul ei brunet era despletit pe umeri, iar uniformă ei medicală albă fusese înlocuită cu o rochie galbenă și o jachetă scurtă, din lână gri, deasupra.

— Bună, Holger. Îți zâmbi. Îmi cer scuze pentru asta.

— O, nu trebuie, spuse Munch, descheindu-și nasturii paltonului de lână.

— Păi, e doar asta, mâncatul de una singură. Nu pot s-o fac. Mi se pare greșit. Tu simți la fel?

— Nu pot spune că da. Munch zâmbi și se așază. Când vine vorba de mâncare, unii oameni ar spune că am prea puține probleme.

Râse în timp ce o ospățărită japoneză se apropie discret de masa lor și le puse două meniuri în față.

— Îți recomand *maki*. Lund zâmbi din nou. N-ai mâncat *maki* dacă nu l-ai încercat pe cel pe care-l fac aici. Toată lumea spune asta, dar n-am știut de ce până când nu l-am încercat prima dată. Ești alergic la ceva?

— Ce? Nu. Munch tuși și avu senzația că poate ar fi fost mai înțelept să fi trecut întâi pe acasă. Purta hainele de ieri sau cele de acum două zile? Se temea să-și ridice brațele în caz că mirosul i-ar fi deranjat pe ceilalți clienți ai restaurantului. Ei bine, n-avea ce face. Era nerăbdător să afle ce era atât de sensibil, că nu-i putea spune la telefon.

— Te deranjează dacă am să comand pentru amândoi? spuse Lund, chemând-o pe ospățărită.

— Categorie nu.

— Grozav. Lund îi spuse ceva tinerei fără să se uite la meniu.

— Așadar? spuse Munch când rămaseră din nou singuri la masă.

Lund își puse șervețelul în poală.

— Din nou, îmi pare rău, dar m-am gândit că era mai bine să facem asta față-n față.

— Și, cum am spus, e în ordine, spuse Munch, încercând să nu pară prea nerăbdător.

— Testele, spuse Lund, luând o înghițitură din apa din fața ei. Ca să fiu sinceră, a fost exact așa cum mă temeam.

— Continuă.

— Sau nu, e greșit, poate că „teamă” nu e cuvântul potrivit, dar da, ei... Aruncă o privire pe fereastră. Scopolamină, hiosciamină și atropină, spuse medicul legist și îi atrase din nou atenția.

— Și ce înseamnă asta?

— Ai mai auzit de scopolamină până acum?

— Nu mi se pare cunoscută.

— Limba diavolului.

— Limba...?

— Diavolului. Lund dădu din cap. Așa i se zice. Scopolamină. Nu se știu prea multe despre această substanță. Mulți oameni o privesc ca pe un mit.

Își drese glasul înainte să continue.

— Au existat rapoarte, mai ales din America de Sud și cea Latină, despre infractori care o folosesc pentru a-și controla complet victimele. Nu e pe lista substanțelor interzise în Norvegia, dar se zice că e atât de puternică încât, își face efectul imediat. O mică înțepătură e suficientă – un contact prin piele, de exemplu, printr-o strângere rapidă de mână.

— Și cu asta avem de-a face aici?

— Da. Din păcate, nu există nicio îndoială.

— Scolo...?

— Scopolamină. În Norvegia, substanța se găsește într-o plantă numită ciunăfaie. O poți găsi în grădinile botanice, dacă știi ce cauți, bineînțeles. Provoacă o intoxicație hipnotică extremă. Chiar e ciudat că nu e mai cunoscută. Sau cred că ai putea spune că e mai bine așa.

Îi oferi din nou o privire rapidă și un zâmbet.

— Și o poți găsi aici, în Norvegia?

— Da, ușor. Cred că unii oameni o cultivă.

— Și crezi...?

— Bășicile de la gurile lor, spuse Lund, aplecându-se spre el. Din cauza lor am verificat probele de două ori. Cred că e posibil să fi avut o reacție.

— Chiar așa?

— Da, nu uita că e o toxină. Poate fi mortală, dacă iei o supradoză. Cred că avem de-a face cu o expunere directă aici și că cineva trebuie să ei bine, să le fi stropit gurile cu ea sau ceva de genul acesta. Nu știu.

— De ce n-am auzit de ea până acum?

— Cum am zis, nu prea e cunoscută. Lund își dădu părul după ureche. Se spune că efectul e o formă de paralizie cerebrală. Sunt foarte puține studii științifice, dar sunt exemple de oameni care au întâlnit străini pe stradă, iar în următorul moment s-au comportat de parcă erau într-o transă. Atacatorul – sau cum ai vrea să-i spui – urmează după aceea victima până acasă. Îi golește casa. Conduce victima până la un bancomat și îi golește contul

bancar. Oamenii s-au trezit după câteva zile, fără bunurile lor și fără să-și amintească ce li s-a întâmplat. Înțelegi? E ca și cum ar fi treji, dar nu sunt prezenți. Chiar e înspăimântător.

— Și ești sigură că asta li s-a dat?

— Da.

— De ce?

— Amestecul. Scopolamină, hiosciamină și atropină. E datura. Sau ciumăfaia în Norvegia.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi Munch, de ce ar vrea cineva să cultive așa ceva?

— Ca să se drogheze, spuse Lund și își ridică sprâncenele. Are aproape aceleași proprietăți halucinogene ca LSD-ul, doar că e mult mai puternică.

— Dar de ce...?

— De ce n-am vrut să-ți spun asta la telefon?

— Nu asta voiam să zic, dar continuă.

Lund își dresă glasul din nou și se uită pe fereastră înainte să ia altă înghițitură din apa din fața ei.

— Ai copii?

— O fiică, de ce întrebi?

— Eu am un fiu, spuse Lund. Benjamin. Are douăzeci și șase de ani. E, ei bine, cum s-o spun? Diferit. Se chinuie să-și găsească locul în lume, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Sigur că știu.

— Benjamin. Lund tuși înainte să continue. Ei bine, cum am spus, a avut niște probleme cu adaptarea la viața reală, dacă pot să mă exprim așa. Vezi tu, întotdeauna a fost creativ din fire. Îmi cer scuze dacă discuția devine un pic cam prea personală.

— O, nu, deloc.

— Mulțumesc. Lund zâmbi și continuă. A mers la Trondheim. Să studieze antropologia la NTNU. Cred că a fost o alegere întâmplătoare, dar cine știe? Acolo, a fost coleg de apartament cu niște oameni „diferiți”, cred că așa le-ai putea spune. Oameni care cântau într-o formație și așa mai departe. Ei au auzit niște zvonuri, au mers într-o grădină botanică de-acolo și au găsit planta. O prostie, bineînțeles, dar asta au făcut. Băieții nu și-au mai revenit decât după câteva zile, și în altă parte a orașului, fără să aibă habar ce au făcut între timp. Mi-a spus că el nu a încercat-o, dar știi cum e. Îmi imaginez că a vrut să-și scutească mama de griji.

Munch nu-și putu ascunde zâmbetul.

— Ce e? întrebă Lund încruntată.

— Îmi pare rău. N-am știut la ce să mă aștept când mi-ai spus că nu voiai să discuți despre asta la telefon.

— A fost ceva prostesc? spuse Lund cu un zâmbet discret. Doar că, în profesia mea... înțelegi.

— Informație sensibilă. Propriul tău copil. Înțeleg. Munch dădu din cap când ospătărița apărură cu comanda lor.

— Așadar, cu asta avem de-a face, spuse Lund, desfăcându-și bețișoarele. Limba diavolului.

— Dacă ai dreptate, asta ar răspunde multor întrebări ale noastre. Doar că nu-mi vine să cred că nu am auzit de ea până acum.

— America Latină și America de Sud. Cum am zis, sunt puține studii sau deloc, dar folosirea ei se răspândește, dacă e să dăm crezare rapoartelor de pe internet.

— Și nu e ilegală?

— Nu în prezent, dar poate fi doar o chestiune de timp. Apropo, nu trebuie să mănânci cu bețișoarele.

— Ești sigură?

Lund chicoti.

— Nu, dacă nu vrei. În Japonia, mulți oameni mănâncă cu degetele. E ceva tipic norvegian – ne e groază să nu facem vreo greșeală. Chestia verde e *wasabi*. Poți s-o amesteci cu sosul de soia.

— OK.

— O, scuze. Am uitat să te întreb dacă voiai o bere sau ceva.

— Nu beau alcool.

— Nu bei?

— Nu.

— Niciodată?

— Nu. Am încercat o dată. Nu e pentru mine.

— O, Doamne. Un bărbat pe placul inimii mele. Doamna doctor legist brunetă îi făcu cu ochiul și își ridică paharul cu apă într-un toast.

Capitolul 42

Mia aruncă o privire pe ferestrele de la Lorry și se răzgândi. Separeul ei

obișnuit era ocupat și erau prea mulți oameni la bar. Întunericul se lăsase pe străzile din Oslo, dar ea tot nu reușise să adoarmă. Mersese acasă să încerce din nou, dar circula de pe scara ei nu se mai oprea. Bătrâna trăncănea. De data asta, era ceva despre un animal de companie care dispăruse. „Mi-ai văzut pisica?” Vecinul ei tocmai ieșea din apartamentul lui, privirea lui indicându-i că încă nu renunțase la speranță. „Cum rămâne cu vacanța ta?” Văzuse întrebarea formându-se pe buzele lui și reușise să intre în apartamentul ei înainte să îi iasă de pe ele. Capul îi căzu pe pernă în următoarea secundă, încă îmbrăcată. Auzi zgomote de deasupra. Vocea unui bărbat care se plângea și a unei femei care îi răspundea pe același ton. Banalitatea vieții de zi cu zi. Își închisese ochii strâns, dar mintea refuza să o lase să se odihnească. Nu putea să ignore lumea. Toți acei oameni. Întotdeauna fusese responsabilitatea ei să îi apere. Ca să își poată căuta pisica. Să își ajute sora. Să se certe cu soțul ei. Asta depindea de ea. Să se asigure că nu ajungeau într-un lac de munte, îmbrăcați într-un costum de balerină. În paturi din hoteluri dubioase. Singuri și dezbrăcați într-o parcare, la miezul nopții, incapabili să se apere.

„— *Munca ta te îmbolnăvește.*

Știi asta, nu-i așa?

Că ar trebui să faci ceva complet diferit?”

Încă un psiholog cu intenții bune, iar ea îi ignorase sfatul, dar acum îi revenea în minte în timp ce traversă strada și găsi alt loc în care să se ascundă. Pubul Kunsternes. O coborâre. Un bărbos de la bar îi oferă o băutură și un carnetel. Trei fețe tăcute la o tablă de șah, mâini aspre în jurul halbelor călduțe de bere. Găsise o masă în colț când îi sună telefonul. Era Gabriel. Își puse geanta pe scaun și se întoarse pe stradă ca să răspundă la telefon.

— Ai două minute?

— Bineînțeles, Gabriel. Cum a mers?

— Am totul, îi spusese tânărul coleg. Ce vrei să faci cu el?

— Cât de multă informație e acolo?

— Multă. Aproape că mi-e frică să mă uit. E un pic intim, dacă înțelegi ce vreau să zic.

— Ai cum să cauți prin ele?

— La ce te referi?

— La fișiere – poți să tastezi un cuvânt sau ceva?

Gabriel râse.

— Nu. Nu e nicio bază de date. Doar mii de documente. PDF uri scanate ale notițelor lui. Nu poți să cauți prin astea.

— Dar Ritter trebuie să aibă un fel de sistem.

— Păi, deja știe numele tuturor și atunci nu e greu. Dacă-mi dai un nume, voi avea nevoie de zece secunde; sau o dată de naștere, o adresă – ceva de genul ăsta.

— Nu-ți face griji, spuse Mia. Cum am zis, a fost doar o idee pe care am avut-o acolo.

— N-ai un nume sau ceva?

— Nu, dacă nu scrie „Karl Overlind” undeva.

— Am încercat asta, dar nu. A fost doar un alias, nu-i așa?

— Las-o baltă deocamdată. Vom găsi ceva de care să o legăm în cele din urmă.

— OK. Ai vorbit cu Munch? Drogul ăsta pe care l-au găsit? Scopolamină? Explică de ce Vivian Berg a mers până la lac și de ce niciuna dintre victime nu a ripostat?

— Așa se pare, bombăni Mia nerăbdătoare.

Voia să se întoarcă la analizarea indiciilor în mintea ei.

— Ce chestie înspăimântătoare, spuse Gabriel, să știi că ne poate lua pe oricare dintre noi, oricând, fără să putem să ne apărăm, nu crezi?

— Ascultă, Gabriel, sunt un pic cam ocupată acum. Te sun eu dacă mă gândesc la ceva, OK?

— OK, spuse Gabriel și închise.

Mia ar fi dat orice ca să poată dormi, dar își alungă iritarea legată de asta. Comandă o ceașcă de cafea, o apă minerală Farris și își scoase hârtiile din geantă. Evită ispita robinetelor din spatele barului. Ar fi fost mult mai simplu, nu-i așa? Să ignore lumea cu o bere și un Jäger. Era o lașitate, bineînțeles, dar ar fi fost binevenită atunci, trebuia să recunoască asta.

Cafeaua avea gust de apă în care fuseseră spălate vasele, dar o bău oricum. Puse pixul pe hârtia din fața ei.

O casă de păpuși care ardea?

Un fel de indiciu, nu-i așa?

Frații Inimă-de-Leu?

O casă în flăcări?

Bambus?

Lucrată manual?

Irelevant.

Numerele?

Patru? Șapte? Treisprezece?

O dată de naștere?

Nu.

Patru a șaptea, treisprezece.

Nu avea niciun sens.

Sau avea?

Le mută pe hârtie, dar nu se transformă în nimic. 7 aprilie, 4 iulie, 13
ceva? 74?

Descoperea ceva?

Treisprezece, noua victimă, 1974?

Luă încă o înghițitură din cafeaua scârboasă.

La naiba.

Sigur o bere nu i-ar face rău?

Doar ca să-i dezlege gândurile?

Își depăși impulsul din nou și optă pentru mai multă apă minerală.

Slip de baie.

Aceeași temă din nou, nu-i așa?

Apa.

Gheața.

Privește ce pot să fac.

Dacă greșea? Dacă nu avea nicio legătură cu *Bambi* pentru că de ce ar fi
avut? Ar fi putut fi un milion de alte motive.

Mă vezi?

Îți râd în față.

Vezi ce fac?

Și nu poți face nimic ca să mă oprești.

Privește ce pot să fac.

Pixul ei se mișca mai rapid pe hârtie.

Victima 1.

Vivian Berg.

Costum de balerină.

Costum?

De ce?

Asta e important, nu-i așa?

Victima 2.

Kurt Wang.

Muzica de pe telefonul lui mobil.
„My Favorite Things.”
Care era... costumul lui?
Saxofonul? Toată scena?
Asta e important.
Simțea că venea atunci.
Descoperea ceva.
Victima 3.
Ruben Iversen.
Vârsta? Vârsta lui conta?
Slip de baie.
Nu era simbolic?
Nu?
Fără apă?
Mai mult beton?
Privește... ce purta?
Un costum nou?
Un joc al minții?
Degetele ei zburau mai nerăbdătoare pe hârtie.
Wolfgang Ritter?
Psihiatrul.
Un dans al morții...
La naiba, era să uite asta.
Wolfgang Ritter.
Trebuiau să vorbească din nou cu el.
Trebuia să fie mai mult despre asta.
Îi sublinie numele și își mușcă pixul.
Klaus Heming?
Încă e în viață?
Nu, imposibil.
Mia nu observase că ușa se deschisese, nu îl observă până când nu stătu lângă masa ei. O față îndepărtată în ceață.
— Nu-ți funcționează telefonul? spuse vocea adâncă și bărbatul se așeză pe scaunul din fața ei.

Capitolul 43

Erik Rønning nu își cumpărase nicio băutură toată noaptea și încă una îi fu pusă pe masă, urmată de o față nouă, cu aceeași expresie pe care o aveau toate. 50% invidie, 50% curiozitate. Încă un coleg jegos se împingea înainte și se trântea lângă el, sperând că avea să afle ultimele noutăți. Cineva de la *Nettavisen*. Cum îl chema? Rønning nu-și putea aminti. Nu că ar fi contat. Ridică ginul cu tonic, cu un zâmbet discret, și își îndreptă atenția din nou spre Veronica Mossberg, care arăta și mai atrăgătoare după – cele șapte pahare pe care le băuse? Pierduse șirul.

Erau la Stopp Pressen. Nu era un bar la care mergea prea des; era cam proletar pentru gustul lui. Pentru popor. Editorii îl frecventau rar, așa că nu vedea niciun motiv pentru care și-ar fi pierdut timpul acolo, dar Mossberg i-l sugerase.

— Cum ai obținut, de fapt, filmarea aceea? îl întrebă Mossberg, cu ochii alunecoși din cauza alcoolului.

Încă un nasture era desfăcut la bluza ei? Era, nu-i așa? Se întorsese doar pentru un moment pentru a saluta ca răspuns la încă o mână întinsă în aer. Clipi și zâmbi, ca un sfinx, deasupra băuturii lui, apropiindu-se un pic mai mult de ea.

— A, știi tu, spuse el, punându-și brațul pe spătarul canapelei. Miros așa ceva. E o muncă grea.

Mossberg chicoti și dădu din cap.

— Nu. Vorbesc serios, Erik, sunt curioasă. Haide, spune-mi.

— Buzele mele sunt pecetluite. Zâmbi și își plimbă un deget pe gură.

— O, te rog, suntem doar noi doi aici. Mossberg îi făcu cu ochiul.

— Așa e, spuse Erik, arătându-i dinții.

Îi albise cu doar câteva zile în urmă. La dentistul din Rådhusplassen. Era tentat să își pună coroane dentare. Era o adevărată corvoadă să îi păstreze albi strălucitori, așa că de ce să nu opteze pentru o soluție mai permanentă? Dacă avea să apară mai des la televizor – așa cum părea să fie sigur cazul acum –, atunci era important să aibă un zâmbet strălucitor. Dar amânase asta, deocamdată. Fusese la un dineu, în urmă cu o săptămână, cu niște investitori, ceva despre un hotel în Dubai, iar soția unuia dintre ei – sau era amanta lui? Era greu de spus, în fine –, arătase ca un cal cu noii ei dinți, așa că poate ar fi trebuit să rămână cu ce avea.

Se apropie mai mult de Mossberg, buzele lui atingând ușor obrazul ei moale. Îi simțea mirosul parfumului.

— Știu un locșor liniștit, îi șopti el.

— Chiar așa? Mossberg chicoti din nou și mai sorbi din băutura ei.

Altcineva apăru în fundal, probabil gata să îi ofere altă băutură. Mai mulți binevoitori curioși. Așa fusese toată ziua. Tâmpiții. Chiar credeau că avea să le dezvăluie cum surprinseseră crima în filmare? În niciun caz.

— O, bună, spuse Mossberg și se ridică în picioare.

Îl sărută pe nou-venit.

— Erik, el e soțul meu, Konrad. Nu v-ați întâlnit, nu-i așa?

Soț?

Rønning înghiți în sec și își înăbuși un râgâit. Se ridică, fără tragere de inimă, să-i strângă mâna tipului.

— Konrad Larsen, se prezentă bărbatul.

Sacou, cămașă descheiată. O mustață deasă și ochelari.

— Încântat, murmură Rønning în timp ce bărbatul se așează.

La naiba.

Le simțea acum.

Fuseseră șase sau șapte?

Se chinui să se întoarcă la locul lui.

— Asta numesc eu o știre senzațională, spuse Larsen, mângâind umărul lui Mossberg. Ai avut noroc sau ce?

De unde apăruse tipul acesta și de ce atunci?

Ce deranj.

Afișă un zâmbet, murmură un răspuns și își ceru scuze. Găsi drumul până la toaletă bărbaților și petrecu mult timp privindu-se în oglindă. Ce pierdere de timp. Stătuse acolo să flirteze. Renunțase și la câteva dintre băuturile lui. Totul pentru o vacă proastă. Porni robinetele și se stropi cu apă pe față. Barul de la Grand, poate? Un pahar cu șampanie?

Se întoarse clatinându-se și tocmai se gândea să plece când observă doi ochi holbându-se la el de la bar. Buze roșii deasupra unui cocktail. Păr blond. O rochie strâmtă care nu ascundea multe. De vârsta lui, poate un pic mai tânără. Nu înțelese ce rost avea șapca verde de baseball, dar la naiba, de ce nu? Poate încerca un look sportiv?

Își aranjă cravata și merse drept spre bar.

— Care-i otrava ta? Zâmbi, dând din cap spre paharul ei.

— Am rămas fără, flirtă și tânăra.

— Oh. Rønning îi făcu cu ochiul. Nu putem să permitem asta.

Încercă și nu reuși să atragă atenția barmanului.

Nu știa cine era el?

- E un pic aglomerat aici, nu-i așa?
- Pardon? spuse Rønning, întorcându-se spre ea.
- Prea mulți oameni.
- Categorie. Rønning zâmbi și se apropie de ea. Și ce ai sugera tu?
- Păcat că locuiesc foarte departe. Tu?

Dăduse lovitura.

- Locuiesc chiar după colț. Zâmbi și își plimbă degetele șovăitor pe brațul ei gol.
 - Și ce oferi? Tânăra chicoti.
 - O, știi tu. Orice-ți place, spuse Rønning, privind-o lasciv.
 - Așteaptă două minute.
- Fata cu șapca verde de baseball îi atinse ușor mâna înainte să îi facă cu ochiul din nou și să meargă grațios spre toaleta femeilor.

Capitolul 44

- Îmi cer scuze, îi spuse John Wold. Văd că lucrezi, dar am încercat să te sun. Te-ai mai gândit la conversația noastră?
- Își descheie nasturii de la haină, își dădu jos mănușile de piele și le puse pe masă.
- Ascultă... Mia era frustrată.
- Fuse pe o pistă bună. Descoperea ceva. Aproape că înțelese.
- Înțeleg, spuse Wold, ținându-și mâinile ridicate într-un gest împăciuitor. Ești ocupată. Dar e important.
- Nu citești ziarele? izbucni Mia și se holbă la el.
- Bineînțeles că da. Și nu aș fi aici dacă nu aș crede că e necesar. Pot să-ți ofer ceva? Încă o ceașcă de cafea? O bere?
- Nimic, spuse Mia, dând din cap. Și ascultă...
- Știu, știu. Încă cinci minute și scapi de mine. Trebuie doar să știu dacă te bagi în asta sau nu. Mia, știu că asta ar putea fi împotriva principiilor tale. Propria ta echipă. Și un prieten, din câte știu – înțeleg –, dar vorbim despre un importator principal aici. De heroină care ajunge pe străzi. Și eu, ei bine, și eu îmi risc reputația aici, înțelegi? Mia Krüger? Putem să avem încredere în ea? Nu e ca...?
- El zâmbi puțin.
- Continuă, spuse Mia. Nu e ea ce?

— Știi, spuse Wold. Dosarul tău? Nu ești chiar un cetățean model, nu-i așa?

— La ce te referi? întrebă Mia, cu răceală.

— Doar repet ce-am citit, spuse Wold, cu o voce împăciuitoare. Ceea ce alții gândesc. Adică, ai împușcat un suspect? Ai fost suspendată de la muncă în mod repetat? Ce-a scris el despre tine...?

— Cine?

— Mikkelson? Nu e cel mai mare fan al tău, nu-i așa?

— Ascultă-mă acum...

— Mia, spuse Wold, cu o voce pregătită să o calmeze. Nu sunt vorbele mele, bine? Nu uita că eu am fost cel care te-a sugerat. Nu-ți vărsa nervii pe mine. E un mare secret, chiar și pe plan intern. Să-i spunem Miei Krüger ce facem? Să riscăm? Să-i spunem că unul dintre cei mai apropiați colegi ai ei poate fi corupt? Îmi asum un mare risc aici, sper că-ți dai seama de asta.

Brusc, Mia își dori acea bere, până la urmă.

— OK. Oftă și luă o înghițitură din apa ei minerală. Și ce vrei de la mine?

— Curry.

Făcu semn ospătăriei și comandă o ceașcă de cafea.

— Cred că greșești. Asta ai vrut să știi?

— Nu. Am vrut să știu dacă ai fi dispusă să lucrezi cu noi. Să ne dovedești că greșim, dacă nu pentru altceva.

— Nu m-ai auzit ultima dată? Mia oftă. Nu e Curry. El e polițist get-beget. Nu și-ar vinde niciodată sufletul pentru nimic.

— Poate vechiul Curry, spuse Wold. Dar cel nou? Cum a fost în ultimul timp? A venit la timp? A fost treaz?

Wold își ridică ceașca la buze și făcu o față când gustă cafeaua.

— Ai întâlnit-o pe noua lui prietenă?

Mia dădu din cap.

— Luna Nyvik? Douăzeci și unu de ani? *Dreaduri*? Barmaniță?

— Ți-am zis că nu.

Wold își băgă o mână în haină și împinse o fotografie pe masă, spre ea.

— Aeroportul din Oslo, vara trecută. Proaspăt sosită din Bangkok. Am lăsat-o să treacă în speranța că avea să ne ducă la cineva de mai sus din lanțul trofic, dar am pierdut-o, din păcate.

— Așadar, Curry are o prietenă, și ce dacă? spuse Mia împingând poza înapoi. Coincidență. Nu mi se pare că ai un caz solid.

— Nu am fi venit la tine dacă nu am fi fost siguri, nu-i așa? Suntem foarte

aproape, chiar suntem. Lorentzen, avocatul. E implicat, nu încape nicio îndoială. Spală bani. Are o companie în Insulele Cayman. L-am fi putut aresta acum multă vreme, dar șefii îl vor pe om în interior. Un polițist responsabil pentru inundarea străzilor cu heroină? Nu dă bine pentru niciunul dintre noi, nu-i așa?

— Sunt destul de ocupată. Și nu cred că e Curry, bine? Trebuie să găsești pe altcineva. Așa că nu. Nu putem s-o lăsăm așa?

Agentul chipeș rămase tăcut pentru un moment. Părea să-și cântărească vorbele foarte atent înainte să se hotărască, în cele din urmă, și să-și deschidă gura din nou.

— Da, bineînțeles, am putea alege pe altcineva. Dar există alt motiv pentru care te-am ales pe tine, Mia. Știi la ce mă refer?

— Nu.

— Heroina? spuse Wold, aplecându-se aproape de ea.

Aproape că-i simțea mirosul. Îi amintea de ceva. De vară. O piatră. Un fost iubit.

— Despre ce vorbești?

— Serios?

— Serios, habar n-am despre ce vorbești.

Wold își mângâie bărbia. Se uită la ea din lateral. Și ochii erau asemănători. Un fel de curiozitate caldă. Purtase un costum de baie.

Chicotise sub un prosop în soarele arzător din arhipelag. Cum îl chema?

— Ascultă. Ceilalți au fost împotriva; au spus că ar fi trebuit să-l alegem pe unul dintre ceilalți. Grønlie. Goli. Tu ai fost alegerea mea. Mă refer la faptul că te-am întrebat.

— Uau. Sunt impresionată. Mulțumesc foarte mult, spuse Mia sarcastic.

— Nu am vrut s-o spun așa. Doar că, ei bine, am crezut că tu ai fi cea potrivită. Pentru că ești deja implicată.

— Cum?

— Nu ți s-a spus? Despre sora ta, spuse Wold, părând sincer surprins.

Avu senzația că un animal se ridică târându-se din stomacul ei.

— Nu? spuse ea cu gura uscată în timp ce camera din jurul lor se contractă brusc.

Jucătorii de șah se ridicară și plecară.

Artistul de la bar se întoarse spre ea.

„Haide, Mia, haide”.

— Mia? Ești bine?

— Da, murmură Mia și goli sticla de apă Farris.
— Pot să-ți iau ceva? Ești bine?
— Sunt bine.
— Nu știai?
— Ce să știu?
— Avem motive să credem că ea a fost una dintre primii, spuse Wold, îndoindu-și mâinile pe masă, înaintea lui.
— Primii ce?
— Cărauși, spuse Wold. De-asta. Acum înțelegeți?
— De-asta m-ai ales?
— Da.
— Nu te cred.
— Cum vrei, bineînțeles. Wold zâmbi. Dar gândește-te la asta. De ce a murit Sigrid? Chiar și-a injectat o supradoză?
Mia aruncă o privire spre robinete.
— Markus Skog. Ea importa droguri pentru el. Credem că toate sunt legate. Credeam că știai. De-asta am venit la tine.
O bere.
— Nu, spuse Mia. Nu știam.
El se uită la brățara ei.
— Nimic? Mă refer la...?
Un Jäger.
Avea nevoie de ceva atunci.
— Ce e? întrebă Mia.
— Brățara ta?
— Da? spuse Mia încet, ridicându-și mâna de pe masă.
Simți cum brățara îi gâdila pielea.
O inimă, o ancoră și o inițială.
„O iei tu pe-a mea și eu pe-a ta?”
— Asta?
— Da.
— Ce-i cu ea?
— E un zvon, spuse Wold cu seriozitate. Una dintre căraușe, o femeie de vârstă mijlocie. Numele ei e Cecilie. Ei spun că ea a fost acolo.
— Unde?
— Când a murit sora ta. Spun că a umblat prin oraș cu o brățară ca a ta.
Wold dădu din cap spre încheietura mâinii ei.

— Căuta ceva. Voia bani pentru ea – nu știu sigur.

— Cum ai zis că o chema? spuse Mia și simți cum dispărea camera din jurul ei.

— Cecilie. I se spune Cisse. Nu-i știu numele de familie. O drogată. Aproape patruzeci de ani. Blondă. Cu o geacă groasă și roșie. Mă tem că doar atât știm. Încă nu-mi vine să cred că n-au...

Pastile.

Anestezic.

Orice.

Nu conta atunci.

Simțea nevoia să nu simtă nimic, doar pentru scurt timp.

Mia își ridică o mână și îi zâmbi într-un fel dezarmant.

— E OK. Mulțumesc. Și, dacă ai putea pleca acum, ar fi grozav.

— Bineînțeles. Wold dădu din cap și se ridică. Dar te bagi?

— Bineînțeles.

Orice ca să-l facă să plece.

— Ai numărul meu?

— Da.

— Și mă vei suna?

— Imediat ce descopăr ceva.

— Mulțumesc. Chiar apreciez asta. Mă bucur că te-ai băgat. Chiar mă bucur.

— Super, spuse Mia, strângând mâna care se îndreptă prin aerul din fața ei.

Wold își luă haina, își ridică două degete la frunte și se îndreptă spre ușă.

Mia așteptă până când nu-l mai văzu deloc.

Apoi, cu degete tremurânde, își scoase telefonul mobil din geaca de piele.

Și găsi numărul de la barul lui Charlie Brun.

PARTEA A PATRA

Capitolul 45

Părintele Paul Malley terminase slujba de dimineată și de-abia aștepta să meargă la confesional. Se grăbise să ajungă acolo și ieri, dar ajunsese să stea singur două ore. Tânărul nu se întorsese, dar părintele Malley nu avea să renunțe atât de ușor. Desigur, fusese puțin dezamăgit. Alaltăieri fusese o zi foarte bună. Avusese această idee despre orele de spovedanie prelungite și nu doar că profitase cineva de ocazie ca să vină, ci apăruse și cineva care chiar avea nevoie de el. Un nou membru al turmei. Cineva care nu mai fusese la spovedanie până atunci.

„— *E vorba despre fratele meu.*”

Părintele Malley era bine pregătit. Stătuse până noaptea târziu, recitind Scripturile, găsind citate despre frați. Despre iubirea vecinului. Despre sacrificiul pentru alți oameni. Tânăra voce disperată îl urmărise în vise. Se trezise cu lumina soarelui pe față și o senzație ciudată că cineva îi vorbea. Era Dumnezeu? Nu era clar, dar putea să fi fost. Domnul îl lăudase pentru ce făcuse, încurajarea acelui biet miel care avea nevoie de îndrumare divină, iar Fecioara stătuse pe un nor, cu o harpă și un zâmbet larg pe chip, așa că nu putuse fi treaz de-a binelea pentru că, la scurt timp după aceea, i se declanșase alarma, dar, în timp ce stătea cu capul pe perna albă, se simțise născut din nou. De-abia putuse să își mănânce micul dejun, atât fusese de emoționat.

Dar nu venise nimeni.

„— *Sunt aici, pentru tine. În fiecare dimineată. Vreau să știi asta. Întoarce-te la mine când ești pregătit.*”

Dar în următoarea zi?

De ce nu venise?

Da, fusese dezamăgit, trebuise să recunoască asta.

Reușise să officieze bine slujba de dimineată, deși fusese cu gândul în altă parte.

Avea să apară tânărul azi?

Apoi îi trecu prin minte un gând mai puțin creștin:

„Dacă nu vine azi, cât mai aștept?”

Își ridică mâneca sutanei și se uită la ceas.

Poate era o idee prostească să facă o promisiune atât de grandioasă.

Părintele Malley oftă și bătu darabana ușor cu degetele pe coapsă. Scaunul de lemn era tare și incomod, și îi era și foame; până la urmă, stătea acolo de aproape o oră. Preotul de patruzeci și trei de ani hotărâse că așteptase destul când auzi brusc niște pași pe podeaua bisericii și o siluetă se furișă de partea cealaltă a zăbrelelor.

— Părinte, murmură tânărul și închise ușa atent în urma lui.

Trompete și fagoturi de sărbătoare.

El se întorsese.

— Fiule, spuse părintele Malley cu cea mai adâncă și preoțească voce pe care o avea. Ai găsit drumul de întoarcere?

Se făcu liniște pentru un moment în spatele zăbrelelor.

— Chiar nu eram sigur. Dar cred că fac ce e corect, părinte. Vreau să vă mulțumesc pentru că m-ați convins să vin aici.

Îi mulțumea?

Părintele Malley zâmbi și simți o căldură în piept.

— Mulțumește-le Domnului și Fecioarei, spuse el cu blândețe. Cu toții suntem doar servitori ai divinului. Eu sunt un nimeni. Sunt aici pentru tine doar.

— Vă mulțumesc oricum, spuse tânărul. M-am gândit mult. Și m-am hotărât.

— Da? spuse părintele Malley cu prudență.

— Vă voi spune totul.

— Poți să ai încredere în mine, îi spuse părintele Malley cu calm, în camera asta, doar ochii Domnului vor judeca.

— Judeca?

Părintele Malley își drese glasul.

— N-am vrut să spun „judeca”, ci „vedea.” Asta am vrut să spun: aici, ne vede doar Domnul.

— Dacă Domnului nu-i place ce vede?

— Ascultă, spuse părintele Malley, apropiindu-se puțin mai mult de zăbrele. Nu te judecă nimeni. M-am exprimat greșit. Doar eu și cu tine suntem aici. Nimeni altcineva.

Se lăsă puțin pe spate și așteptă încordat.

— Da, asta e bine, părinte, spuse vocea necunoscută lungind cuvintele.

Cred că am nevoie să spun cuiva. Sper că nu e o greșeală. Și că nimeni nu va avea de suferit.

— Domnul e încântat să te audă, spuse părintele Malley, sperând că nu părea prea nerăbdător. Și vrea să știi că, indiferent ce te tulbură, El le va primi pe toate cu compasiune și înțelegere.

Iar se făcu liniște pe partea cealaltă, dar, în cele din urmă, veni răspunsul.

— Iartă-mă, părinte, pentru că am păcătuit. Știu lucruri despre care nu am spus nimănui și nu mai suport asta. Inima mea e atât de îngreunată că trebuie să spun cuiva.

Părintele Malley nu putea fi sigur, dar i se păru că auzea un plânset încet în spatele zăbrelelor.

— Mă bucur că ai venit, spuse el cu calm. Domnul e dispus să asculte ce ai de spus. O povară întunecată e grea pentru o inimă luminoasă.

Nu-și putu aminti dacă ultima replică era un citat din Scripturi, dar i se părură cuvintele potrivite de spus atunci.

— Da, părinte, totul e întunecat în casa noastră, șopti străinul. Dar asta nu e vina mea, nu-i așa?

Categoric erau lacrimi acum. Hohote de plâns în spatele buzelor tremurânde.

— Categoric nu, fiul meu. Părintele Malley se apropie mai mult de zăbrele.

Era foarte tentat să deschidă porțița și să-l îmbrățișeze pe tânăr, să-l facă să-și dea seama că nu era singur, dar speră că vocea lui caldă și apropiată avea să aibă același efect.

Bietul băiat.

— Cât timp mai am? se bâlbâi vocea sub lacrimi.

— Cât timp ai nevoie. Am tot timpul din lume.

— Mulțumesc. Tânărul se smiorcăi, apoi tăcu din nou.

— Nu prea știu de unde să încep, spuse el în cele din urmă. E destul de oribil.

— Ce e oribil?

— Să vorbesc despre asta. Despre fratele meu. Simt că-l dezamăgesc după toți acești ani, dar nu pot continua. Înțelegeți, părinte?

— Bineînțeles.

— De unde-ar trebui să-ncep?

— De unde crezi că ar trebui să-ncepi?

Alte minute de tăcere în spatele zăbrelelor de lemn în timp ce străinul se

pregătea.

— Poate cu incendiul, spuse vocea.

— Continuă, spuse părintele Malley și își simți inima bătându-i un pic mai repede pe sub sutană.

— Sau poate cu căprioara, spuse tânărul șovăitor. Nu știu...

— Ia-ți cât timp ai nevoie, fiule. Despre ce incendiu vorbim?

— Au murit multe persoane în acea zi, dar unii dintre noi încă suntem în viață. Pot să am încredere în dumneavoastră, părinte? Pot să vă spun totul?

— Bineînțeles, fiule.

Și se apropie mai mult de zăbrele.

Capitolul 46

Întâi era acasă. Apoi, până la urmă, nu mai era acasă. Întâi, fata cu șapca verde de baseball era acolo. Apoi se transformă într-o... maimuță? Erik Rønning închise televizorul, doar că nu ținea telecomanda, ci o... banană? Fata cu șapca verde de baseball se transformase într-o maimuță și îi dădea o banană. Pereții din jurul lui își schimbă brusc culoarea. Apartamentul lui deveni un glob de discotecă. Nu, ceva era greșit. Nu era acasă. Era altundeva. Ba da, era acasă, dar nu mai era casa lui. Fusesse casa lui cu mult timp în urmă. Era 1999. Avea doar paisprezece ani. Era un poster cu Backstreet Boys pe perete. Nick, Kevin, AJ, Howie și Brian. Îl dureau plămâni. Trebuia să fie bolnav. Fata cu șapca verde de baseball nu mai era. Plecase din apartamentul lui, fluturându-și bagheta magică, Hermione Granger din *Harry Potter*. Abracadabra. Mama lui era înăuntru? Mama lui făcea acel zgomot în bucătărie? Mama lui stătea cu o cagulă pe cap la capătul patului lui? Cu un cuțit de cercetaș? Cel pe care i-l dăduse unchiul Tore? *Nu te mai juca cu inima mea*. Era seara de club la centrul de tineret din Asker vinerea asta. Dansa. De ce era atât de speriat? De ce era totul atât de încetșosat în jurul lui, ca un film care se derula la o viteză nebunească și întorcea totul cu susul în jos? De-asta îl legase mama lui? Ca să nu cadă? Pentru că patul lui era pe tavan? Încercă să vorbească, dar marea barcă cu pânze de pe cheiul de sub casa în care se scufunda adesea sub apă era lipită cu bandă adezivă de gura lui.

Erik Rønning își deschise ochii.

Un bărbat care purta o cagulă stătea la picioarele patului lui.

— Ești treaz?

— Ce? spuse Rønning, dar nu-i ieși niciun sunet pe gură.

Banda adezivă îi acoperea gura.

Nu își dădu seama de asta la început.

Ce se-ntâmpla?

Asta explică de ce nu era speriat.

Dar apoi... *simți*.

— Ești treaz? spuse din nou bărbatul cu cagulă și îl împunse cu ceva în talpă.

O, Doamne...

De-abia putu suporta durerea.

Își folosea toată energia ca să nu intre în panică.

La naiba...

„O, te rog, Doamne, nu...”

Cineva îl legase de patul lui. Îl legase de mâini și de picioare. Era gol, cu excepția boxerilor. Banda adezivă îi acoperea gura. Tălpile lui erau îndreptate spre un bărbat cu cagulă care ținea un cuțit mare într-o mână.

— Mă auzi? doriră să știe ochii negri, înțepându-l din nou în picior.

Agonia...

Urlă atât de tare, că era să-i explodeze capul, dar tot nu ieși niciun sunet din gura lui.

— Ești treaz acum? A treia oară.

Rønning dădu din cap.

— Bine, spuseră ochii, cu o voce calmă. Așadar, îți place să vorbești, nu-i așa? Îți place atenția?

Bărbatul făcu o mică marionetă cu mâna și stătu de vorbă cu ea.

— Uită-te la mine. Sunt la televizor. Știi secrete. Cred că sunt special.

Era în rahat până-n gât.

— Știi ce făceam în Afganistan? Oamenilor cărora le plăcea să trăncănească?

Rønning simți vârful cuțitului din nou pe talpă. Corpul lui tresări în timp ce camera începu să se învârtă.

Auuuuuu.

Trebuie să fi leșinat pentru un moment pentru că, atunci când își deschise ochii, bărbatul cu cagulă era aplecat deasupra lui.

Recunosc mirosul.

Mănușii care îl pălmuisse atât de tare că se trezi.

Și ceva acid.

— Să nu dispari, OK?

Cagula se întoarse la picioarele patului.

Ochii negri prin găuri.

— Dă din cap dacă mă-nțelegi.

Rønning dădu din cap din nou.

De parcă viața lui depindea de asta.

— Bine. Nu vei leșina din nou, nu-i așa?

Rønning dădu frenetic din cap.

— Bine. Ești o curviștină, nu-i așa? Te fâțâi în haine elegante pe la televiziuni și atragi toată atenția?

Rønning dădu nerăbdător din cap.

Își simți propria duhoare.

Teama lui se transformase în mirosul de la subsuorile lui.

„O, te rog, Doamne.

La naiba, la naiba, la naiba.”

— Bine. Bărbatul cu cagulă dădu din cap. Dar ești curva mea acum. Să știi că *pot* să improvizez. Îmi place să plănuiesc, asta e punctul meu forte, dar pot să improvizez când vreau, înțelegi?

Rønning nu știu dacă trebuia să răspundă la ultima parte a întrebării, dar dădu din cap oricum. Lumina lămpii de pe tavan îi înțepa ochii. Experimenta un nivel de sensibilitate fizică pe care nu-l mai avusese niciodată până atunci. I se părea că încă simțea lama rece pe piciorul lui, chiar dacă vedea clar că bărbatul ținea cuțitul ridicat în aer.

— Ești curva mea?

Rønning dădu din cap disperat în timp ce propriul lui miros deveni mai puternic, făcându-i greață.

— Bine, spuseră ochii. În mod normal, te-aș fi omorât, pur și simplu, dar apoi m-am gândit că poate folosesc curva asta la ceva. Pot improviza. Sunt deștept, nu-i așa?

Ceva care semăna cu un zâmbet se formă în gaura din partea de jos a cagulei.

Rønning dădu din cap de dragul vieții lui.

— Știu, spuse bărbatul. Sunt deștept. Au crezut că vor scăpa cu asta, nu-i așa? Ei bine, nu mai pare așa acum, nu-i așa?

Rønning își chinuia creierul, dar era ca și cum ar fi mers cu greu prin melasă.

Afganistan?

Să scape?

Cu ce?

Dădu din cap, doar ca să fie în siguranță.

— Lashkar Gah, spuse vocea încet. Știi unde e?

Rønning dădu din cap febril.

— Nu, nu știi, nu-i așa? spuse bărbatul cu cagulă, ridicând puțin din umeri. Îți sacrifici viața pentru țara ta, și ce mulțumiri primești? Sunt eu la știri, cu medalii pe piept? Ai văzut parade? Copii care flutură steaguri și fanfare? Nu. Cred că sperau ca toată lumea să uite. Adică, m-au ascuns într-un subsol. S-au prefăcut că nu s-a-ntâmplat nimic.

Bărbatul își miji ochii din nou și scuipă demonstrativ pe podea.

— Nu. E vremea mea acum.

Își băgă mâna cu mânușă în buzunarul unei gece militarești și ridică o foaie de hârtie.

— Vezi asta?

Rønning nu putu să vadă ce scria, dar dădu din cap oricum.

— Le-o vei da din partea mea, OK? Și nu mă refer la oamenii pentru care lucrezi. Ci la șefii cei mari. Mergi chiar la cei din vârf, înțelegi?

Rønning dădu din nou din cap și simți cum îi urcă spre stomac cantitatea de alcool consumată ieri.

— Bine. Gura rânji în gaură și bărbatul se ridică.

Se întoarse repede spre perete și își înfipse cuțitul în foaia de hârtie.

Erik Rønning văzu mânerul tremurând pe tapet. Bărbatul cu cagulă veni spre el și îi dezlegă o mână de pe pat. Urechile lui Rønning de-abia auziră că ușa lui fu trântită și închisă undeva departe, înainte să-și smulgă banda adezivă de pe gură cu degetele tremurânde, să se aplece peste marginea patului.

Și să vomite pe podea.

Capitolul 47

Gabriel stătea în sala operativă cu Ylva și Ludvig, impresionat de cât de multă informație reușise să pună bătrânul detectiv pe pereți într-un timp atât de scurt. O mulțime de fotografii, fiecare cu un nume dedesubt, și aranjate ca să scoată în evidență legătura lor cu celelalte. Și acolo era problema,

problema la care lucraseră ca să o rezolve de ieri după-amiază tară să ajungă prea departe.

Legăturile.

Nu părea să fie vreuna.

— Trebuie să fie la-ntâmplare. Ylva oftă și își dădu jos ochelarii, își frecă ochii și își înăbuși un căscat.

— Sunt tentat să fiu de acord cu tine, spuse Grønlie și se uită încă o dată la peretele colorat. Și asta e singura legătură pe care am putut să o găsim, nu-i așa?

Arătă spre linia roșie care o lega pe Vivian Berg de Raymond Greger.

— Reamintește-mi cine sunt oamenii din jurul lui Kurt Wang, spuse Ylva.

— Formația lui, spuse Grønlie. Cântăreața, Nina Wilkins. Și toboșarul, un portughez pe nume Danilo Costa.

— Scuze. Ylva se frecă din nou la ochi. M-am holbat atât de mult la asta, că mi se pare că mi-e creierul praf.

Niciunul dintre ei nu fusese acasă. Ylva ațipise pe scaun, în fața computerului ei. Gabriel moțăise puțin pe canapeaua din camera de odihnă. Nu l-ar fi numit somn. Doar gânduri, fotografii și incidente agitate într-un fel de vis care nu aveau niciun sens.

Munch intră cu o ceașcă de cafea; părul lui era ciufulit și nici el nu părea să fi dormit prea mult.

— Ce mai faceți? spuse el și se trânti pe unul dintre scaunele din birou. Vreo legătură? Oriunde? Orice?

— Mai căutăm, spuse Grønlie, mușcându-și buza, dar n-a apărut nimic.

— Bine, spuse Munch, scărpînându-se în barbă. Povestiți-mi ce-ați găsit până acum.

— Victime, locuri ale crimelor, oricine a avut vreo relație cu victimele, arătă Grønlie. Apoi avem o cronologie aici. Aici, pe peretele acesta, avem amprente electronice ale tuturor. Telefoane mobile, computere, locuri în care putem dovedi că au fost.

— Apropo, a văzut-o cineva pe Mía? Munch căscă. Sau pe Curry?

— Nu de ieri, spuse Grønlie.

— Scuze pentru întrerupere. Te rog, continuă, spuse Munch, sorbind din cafeaua lui.

— Nimic pe telefoanele lor mobile sau pe site-urile de socializare, preciză Ylva. Am găsit toate dispozitivele lui Vivian Berg în casa ei, așa că nu avem semnale de la ele din după-amiaza în care a plecat din apartamentul

ei. Telefonul mobil al lui Kurt Wang transmitea semnale din Grünerløkka și până în Gamlebyen. Perioadele corespund de când a dispărut și până a fost găsit.

— A dispărut de la o repetiție, nu-i așa? spuse Munch, înăbușindu-și încă un căscat.

Ylva dădu din cap.

— Dar asta nu ne folosește la nimic?

— Nu, nimic de când a fost văzut ultima dată.

— Dar Iversen?

— Camerele de supraveghere din centrul comercial Storo ne arată că n-a fost acolo sau cel puțin nu e pe filmările pe care le-am văzut până acum. Mesajele lui confirmă că plănuia să rămână peste noapte la prietenul lui. A dispărut în drum spre casa lui.

— Și știm unde? întrebă Munch.

Grønlie merse până la harta mare de lângă ușă.

— Ultima dată când a răspuns la telefon era aici. Grefsen.

— Așadar, nu foarte departe de casă?

— Casa lui e aici. Prietenul lui locuiește acolo. Nu-mi amintesc numele lui.

— Martin, spuse Gabriel.

— Bine, atunci teoria noastră e bună?

— Da, din câte vedem. Ludvig dădu din cap. Se pare că se îndrepta, într-adevăr, spre alt loc de dormit – îl avem pe moped, la benzinăria Statoil de aici –, dar, da, după aceea se pare că cineva l-a prins pe drum.

— Nu avem camere de supraveghere?

— E o zonă rezidențială, spuse Grønlie, dând din cap. Nu cred că vom găsi ceva.

— Așadar, Berg a fost luată de-acasă. Wang a fost luat în timpul unei pauze de la o repetiție. Iversen a fost oprit și luat de pe stradă. Fără asemănări. Fără legături.

— Fără. Ludvig oftă.

Asta era concluzia la care ajunseseră în urmă cu ceva vreme, dar Munch încă nu părea dispus să o accepte. Gabriel nu era de mult timp la unitatea specială, dar până și el putea înțelege de ce. Victime la întâmplare? Era cel mai rău coșmar al fiecărui detectiv.

— Site-urile de socializare? Tot nimic? Munch sorbi încă o dată din cafeaua lui.

— Vivian Berg, un profil destul de discret, spuse Gabriel. Puțini prieteni. Posta foarte puțin. Kurt Wang era puțin mai activ. Administra o pagină a formației, care avea destui urmăritori.

— Și băiatul?

— Ca majoritatea adolescenților, era foarte activ, mai ales pe Snapchat. Nu la fel de mult pe Facebook și pe Instagram – acelea sunt mai mult pentru utilizatori mai în vârstă, spuse el.

— Snap...? spuse Munch.

— Faci o poză și o trimiți cuiva, ei se pot uita la ea câteva secunde, apoi dispare, îi explică Ylva.

— Dispare? repetă Munch.

— Da.

— Atunci care e rostul ei? Rostul pozei?

Gabriel își ascunse zâmbetul în timp ce Ylva începu să-i explice, dar Munch doar îi făcu semn cu mâna că nu-l interesa.

— OK, bine, atunci Snap...?

— A fost foarte activ, multe linii cu mulți oameni.

Munch arăta de parcă era să pună altă întrebare, dar se răzgândi.

— Dar tot nu există nimic care să sugereze că acești oameni se cunoșteau? Nu s-au întâlnit undeva? Online sau în viața reală?

— Mă tem că nu, până acum, spuse Grønlie.

— Sporturi? Hobby-uri? Implicare politică? Fac cumpărături de pe același site? Le-ai verificat istoricele de căutare?

— Am căutat prin istoricele *browser*-elor celor trei destul de atent, spuse Gabriel, cât și prin toate căutările lor pe Google din ultimele câteva săptămâni, dar singurul numitor comun e NRK TV.

— Și? spuse Munch, părând optimist.

— Berg și Wang se uitau la știri. Iversen se uita la un program pentru tineret. Mă tem că asta e tot.

— Apropo, spuse Ludvig. Unchiul lui Ruben Iversen m-a sunat azi-dimineață.

— Da? Și?

— Se întreba dacă putem să-i ajutăm. Casa lor e asediată de jurnaliști. Sună familia non-stop. La fel e și la școala băiatului; nu lasă elevii în pace.

Munch oftă.

— Din păcate, nu putem face nimic în legătură cu asta.

— Știu. Grønlie dădu din cap. I-am spus asta.

— Bieții oameni, spuse Munch și dădu din cap în timp ce ușa se deschise brusc și Anette Goli năvăli în cameră fără răsuflare.

— De ce nu răspunzi la telefon?

Avocata poliției, calmă în mod normal, avea ochii cășcați și fața palidă.

— E în geaca mea, spuse Munch. Ce s-a-ntâmplat?

Goli se uită la ceilalți trei.

— În biroul tău. Acum.

— Suntem în mijlocul...

— Nu. Acum. Chiar acum, îi ordonă Goli și aproape fugi înaintea lui pe coridor.

Capitolul 48

— Ce s-a-ntâmplat? voi Munch să știe când Anette închise ușa în spatele lor.

— Tocmai am primit un telefon de la vârf, spuse Goli când își recăpătă răsuflarea.

— Mikkelsen?

Avocata poliției dădu din cap.

— Vârful vârfului. Biroul Ministerului Justiției. Cred că a fost, de fapt, FST, dar a fost prezentat așa.

— FST?

— Serviciul Secret al Armatei. Îl știi pe jurnalistul acela? spuse Goli. Rønning?

— Da?

— A avut un vizitator noaptea trecută. Ei cred că e omul nostru.

— Ce? spuse Munch, uitându-se la ceasul de pe perete care arăta deja doisprezece și jumătate. Noaptea trecută? Și noi aflăm despre asta de-abia acum?

— Holger, acesta e ultimul lucru pentru care trebuie să ne facem griji, spuse Goli.

— Omul nostru? De unde naiba pot să știe ei asta?

— Holger, spuse Goli.

— Idioți afurisiți.

— Holger, spuse Goli din nou, ridicându-și o mână spre el. Există o listă.

— Ce spui?

Anette tăcu pentru un moment. Era ca și cum s-ar fi pregătit pentru ce avea

să zică.

— O listă cu nume.

— Ce nume?

— O listă a morții.

— Ce...?

— Cincizeci de nume, șopti Goli. Vivian Berg. Kurt Wang. Ruben Iversen.

După cum știi, nu am publicat numerele victimelor, dar toate sunt pe listă. Tocmai am fost sunată de la Minister.

— Dar trebuie să fie o farsă. E... începu Munch, dar Anette îl întrerupse din nou, cu o privire disperată, așa cum nu o mai văzuse până atunci.

— Prim-ministrul a ridicat nivelul de amenințare la cinci. Se vorbește despre evacuarea familiei regale.

— Dar pentru numele lui Dumnezeu, șopti Munch.

— Cincizeci de oameni la întâmplare, spuse Goli și dădu din cap.

— Avem lista?

— Nu, e secretă.

— Ce? Atunci cum ar trebui să...?

Munch se uită la ea și văzu atunci. Era ceva ce nu-i spunea.

— Ce? spuse el din nou în timp ce ea se uită în altă parte. Suntem pe dinafară, nu-i așa? Preiau ei investigația?

— Nu, nu, spuse Goli și începu să-și muște buza. Suntem implicați sau...

— Sau...?

— Doar noi doi, spuse Anette fără tragere de inimă. Oamenii cu cele mai înalte niveluri de autorizații de securitate. Organizează un grup de management în timp ce vorbim. Mă vor suna din nou într-o oră.

— Dar, asta e scandalos, Anette. Fără... Mia?

— Ce-ai fi făcut tu? În locul lor? spuse Anette, ridicând din umeri. Îi cunoști povestea? Numeroasele ei probleme? Ei nu au încredere în ea. Nu are autorizație. Adică cincizeci de oameni? Victime la întâmplare? Imaginează-ți ce-ar fi dacă informația asta ar fi făcută publică.

— Și cine participă?

— Noi doi. Ceilalți vor continua să învârtă roțile, dar doar noi doi vom fi la masa celor mari.

— Da, dar cine sunt ceilalți membri ai acestui grup de management?

— Cum am spus, FST, și cred că și PST, serviciul de securitate, precum și funcționarii publici de la Ministerul Justiției.

— Mikkelsen?

- Habar n-am, spuse Goli. Nu din câte știu.
- Și sigur nu... Mia?
- Categorie nu. Sună telefonul lui Anette. Vrei să-i spui tu? Sau ar trebui s-o fac eu?
- Nu, nu, am să-i spun eu. Munch oftă în timp ce mobilul ei sună din nou.
- Goli la telefon, spuse avocata blondă a poliției și ieși din biroul lui.

Capitolul 49

Jon Ivar Salem, în vârstă de patruzeci și doi de ani, era de meserie instalator, dar era evident că nu pentru asta era faimos în închisoarea Ullersmo. Ispășea o sentință maximă de douăzeci și unu de ani și era unul dintre cei mai vechi deținuți din aripa clădirii. Doar de-asta era destul de respectat ca să fie lăsat în pace de ceilalți deținuți. Până când venise un grup de albanezi din Kosovo. Idioții aceia afurisiți nu citiseră ziarele și nu se uitaseră la televizor și crezuseră că puteau să se pună cu sistemul. Să se joace de-a regii. Să preia bucătăria și telefonul, să hotărască cine ce să facă. Jon Ivar Salem hotărâse că era vremea să le dea o lecție.

În mod normal, nu-i păsa. Nu obișnuia să se implice în disciplina internă a închisorii din simplul motiv că ceilalți deținuți rareori ridicau vreun deget contra lui sau îi refuzau ceva. Putea fi greu pentru cei din afară să înțeleagă că bărbați în toată firea, acoperiți de tatuaje, se puteau bate pentru ceva atât de mărunț ca un pachet cu cârnați sau accesul la duș, dar așa era viața înăuntru. Ispășise șapte ani și mai avea paisprezece. Putea face cerere să fie eliberat condiționat după ce servea două treimi din sentință, așa că nu avea niciun motiv să fie băiat bun.

Încă nu.

Ar fi ars în curând, iar el de-abia aștepta.

Era mai în vârstă decât majoritatea bărbaților de acolo și se considera un fel de figură paternă pentru toți. Mâncarea din închisoare era la fel de rea precum te-ai aștepta; aveau noroc dacă primeau tocăniță sau ceva vag asemănător cu peștele. De obicei, primeau o mâncare ce avea un gust de parcă ar fi ieșit din fundul unei cămile. Din fericire, aveau și ocazia de a-și comanda mâncare, plătită din banii lor, evident, iar el luase inițiativa și se pusese la conducere. Strânsese un grup dintre cei mai apropiați prieteni ai lui, preluase bucătăria și acum se simțea aproape ca un bucătar-șef cu propriul lui restaurant. Chiar dacă nu l-ar fi numit restaurant de lux, măcar

oferea mese comestibile în fiecare zi, iar colegii lui deținuți îi înmânau banii lor aproape de bunăvoie.

O, flăcările.

Ca un om în deșert.

Mulți ani fără apă.

Dar, în curând, avea să-și potolească setea din nou.

Albanezii din Kosovo. Erau doar trei, condamnați pentru că importaseră cocaină și heroină, iar idiștii care conduceau cocina asta îi pusese în aceeași aripă a clădirii. Erau doar niște copii mari. Douăzeci și ceva de ani, tipul de gangsteri duri cu tatuajele obligatorii. Nu mai ajungea acum să ai doar numele prietenei tatuat pe antebraț – nu, trebuiau să fie cranii și lacrimi, preferabil pe mijlocul feței sau pe gât, și ceva pe degete, IUBIRE-URĂ, UCIDE-FUTE. La început, Salem îi ignorase, așa cum făcea cu toți începătorii, cei care făceau mai puțin de zece ani lungi, dar apoi ei atacaseră doi deținuți tineri la subsol. Îi bătuseră până își pierduseră cunoștința cu pumnii și cu conserve de ton în șosete, ocupaseră dușurile, bucătăria, și venise vremea să fie puși la locul lor.

Flăcările.

Îl mânca peste tot.

Simțea furnicături în degetele de la picioare.

Până în vintre.

Nu mai dormise de câteva zile.

Albanezii din Kosovo ar fi scăpat de multe necazuri dacă s-ar fi uitat la televizor. Atunci ar fi știut cine era el. Ar fi putut trăi până la treizeci de ani. Dar nu făcuseră asta. Probabil pentru că nu vorbeau limba norvegiană, dar, mai important, pentru că, în 2006, când fusese cel mai rău, băieții aceștia aveau doar treisprezece sau paisprezece ani. Simți cum i se întindea un zâmbet pe față și trebui să se controleze ca să rămână calm.

O, putea fi minunat.

Flăcările.

În sfârșit.

De-abia respira.

Fu trezit de scârțâitul căruciorului poștal în timp ce zâmbitorul Muffins, unul dintre cei mai apropiați prieteni ai lui din interior, venea pe coridor. Era un tip tatuat din Trøndelag, care își ispășea pedeapsa din același motiv pentru care majoritatea tinerilor erau aici: droguri, violență; de obicei, amândouă.

— Pentru mine? spuse Salem, surprins, și se uită la coletul pe care Muffins tocmai i-l înmânase.

— Da. Muffins zâmbi și se scobi între dinți cu un deget murdar. Ți-ai făcut o prietenă?

— Nu, din câte știu. Salem îi zâmbi și el și simți că îi era stârnită curiozitatea.

Nu i se trimisese nimic de afară de când se știa.

Coletul fusese deschis, evident, dar nu putea vedea ce conținea. Paznicii îl resigilasera și scrisesera cuvântul obișnuit – VERIFICAT – cu litere albastre lucioase pe hârtia maro.

— Îți spun, își scărpinau capetele în biroul poștei. Muffins se uită încoace și încolo pe coridor.

— Chiar așa?

— Ha, ha, da. Cred că discutau dacă să te lase să-l păstrezi.

— Pe bune? Ce e?

— De unde să știu eu? Crezi că m-ar lăsa să văd? Eu sunt doar tipul care livrează. Apropo, ne-am înțeles?

Ultima întrebare fu șoptită printre buzele strânse, în timp ce se uita peste umăr. Nu că ar fi fost nevoie; nu erau gardieni prin apropiere. Rareori erau la acest capăt al aripii, dacă nu era timpul să le dea drumul prizonierilor din celule sau să-i aducă înapoi în ele, sau dacă cineva avea nevoie la toaletă după stingere.

Resursele Norvegiei erau folosite altundeva.

Era deschis sezonul de vânatoare aici.

Nu putea fi mai convenabil pentru el.

Trebuiau să-i prindă acum.

Venise vremea.

Flăcări pe piele.

— Da, categoric, spuse Salem și dădu din cap, fără să-și ia ochii de pe colet.

— După prânz? La subsol?

— Da. Albanezii din Kosovo joacă baschet până la unu. Îi vom prinde chiar după aceea.

— Bum, bum! Va fi distractiv. Cât de departe mergem? Vom fi trimiși la izolare?

Salem îl privi cu severitate pe tânăr.

— Până la capăt, bineînțeles.

— Haide, Jon. Mai am doar șaisprezece luni. Nu pot să omor pe nimeni. Înțelegeți asta, nu-i așa?

— Cine-a zis că trebuie s-o faci tu?

Tânărul *dealer* de droguri căscă ochii.

— Atunci o s-o faci tu?

— Tu stai de șase, mă ocup eu.

— Minunat. Muffins zâmbi și își ridică mâna într-un gest care probabil voia să fie bătutul palmei sau alt salut la fel de idiot pe care îl foloseau puștii în zilele astea, dar Salem îl lăsă cu mâna în aer.

— Vei primi maximum câteva zile la izolare.

— Mă descurc cu asta, nu-ți face griji.

— Hei, Muffins, voi doi vă însurați sau ce? Mișcă-te!

Se auziră strigăte de nerăbdare de pe coridor. Pentru majoritatea celor din aripă, căruciorul zăngănitor era la fel de entuziasmant precum Crăciunul.

— Ușurel, că vin. Nu-ți smulge părul din cap.

Muffins oftă, îi făcu cu ochiul pentru ultima dată și împinse căruciorul spre deținuții care așteptau.

Un colet?

Salem închise ușa celulei lui și se așeză nerăbdător pe scaunul de lângă micul birou. Deschise coletul cu grijă, dar nu înțelese mai mult când îi văzu conținutul. Un inel de aur și un bilețel.

„Dragă Jon Ivar Salem. Tu nu mă cunoști, dar îți cer să-mi faci o favoare. Ai grijă de acest inel; cineva va veni în curând după el. Vei fi răsplătit. Mulțumesc pentru ajutor.”

Fără semnătură.

Ce naiba era asta? Ce ciudat. Dacă biletul n-ar fi avut numele lui pe el, ar fi fost convins că expeditorul făcuse o greșală. Salem ridică inelul din cutiuță; acesta luci slab în lumina lămpii de pe birou. Cercetă hârtia în care fusese învelit, dar nu mai era altceva. Bizar, dar fie ce-o fi. Putea avea grijă de un inel. Și să fie și răsplătit pentru asta? Nicio problemă.

Va arde în curând.

Mâine-dimineată.

Jon Ivar Salem zâmbi, băgă inelul de aur sub pernă și se întinse pe patul lui supraetajat pentru a se odihni.

Capitolul 50

Mia fu trezită de o voce cunoscută care cânta și merse clătinându-se din patul ciudat până în bucătărie în timp ce căscă.

— Rază de lună. Charlie Brun îi zâmbi și o îmbrățișă. Cineva a dormit mult. Vrei micul dejun?

— Ce naiba mi-ai dat? Mia căscă din nou și se așeză, amețită, pe un scaun.

Charlie era ca peștele în apă. Purta o rochie verde evazată în acea zi, sub un șorț pe care scria „Pupă-l pe bucătar”.

— Ouă? Șuncă? Bărbatul fermecător zâmbi și mișcă o tigaie încoace și-ncolo.

— Nu, mersi, bombăni Mia. Cât e ceasul?

— Nu vrei nimic de mâncare? Dar trebuie să mănânci. Ești doar piele și os.

Charlie tropăi pe podea și îi umplu farfuria.

— Am și cârnați. Vrei câțiva?

— La micul dejun? Mia căscă.

— De ce nu? Britanicii îi adoră. Ți-am spus că am fost în Londra acum două săptămâni? Am văzut un musical. *Regele Leu*. S-a ridicat complet la înălțimea așteptărilor. Absolut minunat. Am plâns până n-am mai putut. Nu e ciudat cum ne pot impresiona lucrurile astea?

— Ce lucruri? spuse Mia, băgând o felie de șuncă în gură.

— Bărbați în toată firea plâng în hohote la ceva scris, la început, pentru copii.

— Nimic nu mă surprinde la tine, Charlie. Mia zâmbi și simți cum se întorcea încet la realitate.

Ceva ca să adoarmă.

Intrase poticnindu-se pe ușa clubului lui, disperată pentru uitare, o băutură, orice, dar el o convinsese cu calm.

Slavă Domnului.

Nicio picătură de alcool.

Doar un somnifer.

Își ridică brațele spre tavan și se uită prin apartamentul mic și confortabil.

— Ai redecorat?

— Da, spuse Charlie, cu un zâmbet larg. Totul e nou. Covorul, mobila, o culoare nouă pe pereți. *Feng Shui*. Trebuie să-ți schimbi împrejurimile din când în când; altfel mori, știai asta?

Charlie își lovi ușor tâmpla cu degetele în timp ce deschise ușa frigiderului.

— Ce ți-ar plăcea să bei? Stai să văd. Am suc, un *smoothie*?

— Doar niște apă, mulțumesc. Dacă nu ai cafea?

— Cafea? Dacă am cafea? Am un aparat nou-nouț. De ultimă generație. Eu și George Clooney, știai? Un bărbat pe gustul meu. Știai că și lui îi place să se travestească? Nu, pe bune, chiar face asta.

Charlie îi făcu cu ochiul și îi prezentă o tavă de capsule.

— Arabica? Linizio? Kazaar?

— Una tare.

— Ristretto. Cu o combinație din cele mai bune boabe de Arabica din America de Sud și un pic de Robusta pentru mai multă intensitate.

Îi prezentă capsula cu un gest extravagant și își țuguie buzele.

— Le vinzi? Mia îi zâmbi și împinse o felie de pâine pe sub omleta ei.

— Sunt noua față a Nespresso. Charlie își înclină capul. Ce crezi?

— Cred că ești perfect, chicoti Mia.

— Eu și George, spuse Charlie, ridicându-și sprâncenele seducător.

— Ai inventat asta, nu-i așa?

— Ce-am inventat?

— Că și lui îi place să se-mbrace în haine de damă?

— În visele mele, Mia. Charlie îi făcu cu ochiul și apăsă un buton de pe cafetieră. Deși nu mă deranjează – îl iubesc așa cum e. Ai zis că voiai și un pahar cu apă?

— Da, te rog.

Gura ei era uscată. Avea și un vâl în spatele ochilor, dar începea să se ridice.

O convinsese să nu o facă.

Ai nevoie doar de ceva care să te adoarmă.”

Slavă Domnului pentru Charlie Brun.

Era, nici mai mult, nici mai puțin, decât un sfânt în viață.

— Văd că ți-ai pus familia pe perete, spuse Mia în timp ce el îi aduse cafeaua.

— Da, spuse Charlie oarecum melancolic și se uită la peretele din spatele ei. N-a fost ușor pentru ei, chestia asta. Micuțul lor Charlie, care era un băiat atât de promițător. Știi că am jucat hochei pe gheață?

— Chiar așa?

— Chiar am făcut-o, pentru Strohamar. Înaintaș. Și am fost și bun.

Patru fotografii, frumos înrămate. Fete zâmbitoare de adulți și un băiat scund și rotunjour între ele dintr-o vreme care nu mai exista.

— Amintiri frumoase, spuse Charlie, părând puțin trist.

— Tot nu l-ai contactat pe tatăl tău?

— I-am scris o scrisoare acum ceva vreme. Știi, e bătrân acum. Așa că îi place să primească lucruri prin poștă. Sau, cel puțin, așa cred – ghicesc aici. Nu că așa ști, bineînțeles. Au trecut câțiva ani.

— Și?

— Niciun răspuns, din păcate. Charlie oftă. O, bine, a meritat să încerc. Cum e cafeaua ta?

— Perfectă, spuse Mia, apoi zări ceasul de deasupra aragazului. O, nu.

— Ce e?

— E aproape unu și jumătate după-amiaza.

— Și?

— Am întârziat foarte mult. Mia sări și își pipăi buzunarul pantalonilor, dar nu era acolo.

— Telefonul meu mobil?

— L-am luat eu, spuse Charlie și dispăru.

Vai.

Chiar dormise atât de mult?

Mia își goli ceașca de cafea stând în picioare în timp ce Charlie se întoarse.

— Ești ocupată zilele astea?

— Mă tem că da.

O duzină de apeluri pierdute.

Majoritatea de la Munch.

Îl sună înapoi.

— Mia? îl auzi mormăind prin barbă la celălalt capăt al firului. Unde ești?

— Scuze, spuse Mia. Am dormit prea mult. Sunt în drum spre birou acum.

— Nu, nu, spuse Munch. Ne-ntâlnim.

— De ce?

— Vin și ne-ntâlnim, spuse Munch din nou pe un ton ciudat. Unde ești?

— Care-i adresa ta? îi spuse Mia lui Charlie, punându-și mâna pe telefon.

— Tøyenbekken 9.

— Tøyenbekken 9, spuse Mia.

— E aproape de Grønlandsleiret?

— Da. Ne vedem acolo. S-a-ntâmplat ceva?
Munch nu-i răspunse.
— Holger?
— Sunt pe drum. OK?
— OK.
— Plec acum, spuse Munch și închise.
— Pleci atât de repede? Dar de-abia te-ai atins de mâncare.
— Trebuie să plec, spuse Mia și își băgă mobilul în buzunar.
— Promite-mi că nu mai amâni atât de mult data viitoare. Charlie o luă ușor de umeri și o sărută pe ambii obraji. Ești bine, Rază de lună? Știi că sunt întotdeauna aici pentru tine dacă ai nevoie de orice? Se uită cam îngrijorat la ea, nu i-ar fi dat drumul.
— Sunt bine. Mulțumesc foarte mult pentru toate astea, Charlie. Valorezi cât greutatea ta în aur, știai asta?
— O, încercăm.
— Unde-i geaca mea?
— E pe hol. Ai să mă suni, nu-i așa? Și ai grijă afară.
— Da, mamă, și mulțumesc foarte mult. Mia zâmbi și îl îmbrățișă strâns din nou înainte să se învârtă și să coboare scările în fugă.

Capitolul 51

Munch se simțea ca un idiot. Dădu din cap și trase Audiul lângă bordură. Mia, veselă și vioaie, intră și își puse centura de siguranță.
— Unde mergem?
Munch oftă și hotărî că era mai bine să treacă direct la subiect.
— Ce? spuse Mia, strâmbând din nas.
Își dădea seama doar aruncându-i o privire. Lucraseră împreună foarte mult timp.
— Mai ai chef de o vacanță?
— Pardon?
— Îmi pare rău, bombăni Munch și își trecu o mână peste față. Ordine de sus.
— În legătură cu ce?
— FST e implicat acum în investigație. Au preluat ei.
— Au preluat? Ce vrei să spui?

— Nu mai e cazul nostru, începu el, dar ea îl întrerupse.

— Ce? Dar ce naiba, Holger?

— Știu. Eu...

— Nu cred! urlă Mia. Pe bune acum, faci mișto de mine? Serviciul Secret al Armatei? Cum naiba s-au implicat ei?

— E o poveste lungă. Munch oftă și se scărpină în barbă. S-a-ntâmpat ceva azi-noapte. Ascultă, am făcut tot ce-am putut, dar, cum am zis...

Văzu că ea înțelesese ce încerca să-i spună. Expresia ochilor ei se schimbă dintr-o curiozitate veselă într-o agresivitate întunecată în mai puțin de o secundă.

— Sunt... *eliminată*?

— Doar momentan, spuse Munch, încercând să o calmeze. Doar până ne punem din nou pe picioare.

— Dar ce naiba? bombăni Mia. Și cine naiba sunteți „voi”?

— Chiar acum organizează un grup de management cu FST și PST.

— Așadar, nimeni de la unitatea noastră? Holger, ce se-ntâmplă?

— Eu și cu Anette facem parte din el, spuse Munch repede. Cum am zis, doar deocamdată, până când ne...

— Dar la naiba, Holger. Mia dădu din cap, disperată. Câte zile au trecut de când m-ai târât până la Justisen? De când mi-ai cerut să mă uit la caz? Am rezervat bilete de avion, pentru numele lui Dumnezeu. Mă aștepta un iaht.

— Le mai poți folosi? întrebă Munch, dar regretă imediat.

Se întoarse cu spatele la el; practic făcea spume la gură.

— Îmi pare rău, spuse Munch. Eu doar...

— Și de ce fără mine?

Ochii ei pătrunzători îl străpunseră ca niște sulițe. Era o întrebare la care ea deja știa răspunsul, dar avea să-l facă să îl spună cu voce tare.

— Autorizația de securitate, cârâi Munch.

— Pentru că sunt o nebună instabilă?

— Mia...

— Sunt doar o persoană pe care o poți folosi când îți convine, dar nu atunci când contează cu adevărat – asta vrei să spui?

— Ascultă, Mia... Dacă ar fi depins de mine, ei bine, știi...

— Birocrați afurișiți, suieră Mia, desfăcându-și centura de siguranță și întinzându-se spre mânerul portierei.

— Au găsit o listă, interveni Munch înainte ca ea să aibă timp să deschidă portiera.

— Ce fel de listă?

Munch hotărî că nu dădea doi bani pe ordinele de la vârf. Principala lui responsabilitate era față de personalul lui. Ministerul putea să se ducă dracului; era sătul de el. Sincer, se săturase de el de multă vreme. Se săturase de felul în care Mia fusese tratată în ultimii ani. Avertismente, suspendări – doar ca să o primească înapoi atunci când le convenea. La naiba, era destul.

— Rønning a avut un vizitator azi-dimineață, devreme, spuse el repede.

— Jurnalistul?

— Da. Un fost soldat. Ei cred că e un veteran din Afganistan.

— Unde?

— A venit acasă la el. Nu am toate detaliile, dar cred că Rønning a fost atacat. I s-a dat o listă. Cu victimele. Lucrează la o teorie conform căreia totul e un fel de acțiune de răzbunare.

— Răzbunare pentru ce?

— Încă nu știm asta. Cred că trebuie să se fi întâmplat ceva în Afganistan, poate e furios pe guvern, nu știu, dar ascultă...

— O listă?

— O listă a morții. Cu victime alese la întâmplare.

— Ce? Câte? Întrebă Mia, șocată.

— Cincizeci.

— O, Iisuse Hristoase.

— Așa că țin totul secret. Înțelege?

— Corespunde profilului?

Se întoarce spre el și măcar părea mai puțin furioasă. Avea un chip mai blând, cu privirea care redevenea gânditoare.

— Are vârsta potrivită.

— Numerele?

— Vivian Berg a fost numărul patru de pe listă, spuse Munch. Atât știu deocamdată. Își păstrează secretele.

— Așadar, victime alese la întâmplare? Mia se holbă la ce era dincolo de parbriz.

— Se pare că alese la întâmplare dintr-o listă de cincizeci.

— La naiba, bombăni Mia, în timp ce își făcu calculele în gând.

El făcuse la fel.

Profilul. Numerele. Victimele alese la întâmplare.

— Ai văzut-o? Lista?

Munch dădu din cap.

— Așteptăm lângă telefoane acum. Anette ține legătura cu ei. Nivelul de amenințare a crescut. Vorbesc despre transportarea guvernului, și chiar a familiei regale, într-un loc sigur.

— Serios?

— Cum am zis, sunt zgârciți cu detaliile, dar Anette s-a gândit la asta.

— Dar nu pot face asta! Cum pot justifica asta față de publicul larg? Regele s-a ascuns la subsol, dar voi nu trebuie să vă-ngrijorați, doar continuați-vă viețile ca și până acum. Idioții.

— Nu cred că se va ajunge atât de departe, dar, chiar și așa, armata, jandarmeria, armata teritorială – cred că îi alertează pe toți acum, cât de discret se poate. De aceea ei...

— Vor să țină toți nebunii departe? izbucni Mia. Părea foarte tentată să scuipe pe podea.

— Mia, ascultă, începu Munch, dar ea îl opri cu o mână ridicată.

— Pot să te duc undeva?

Mia dădu din cap și apucă mânerul portierei cu fermitate.

— Te țin la curent, OK? strigă el după ea când aceasta fu afară.

Mia îl privi resemnată pentru ultima dată înainte să trântască portiera și să dispară pe trotuar fără să se uite înapoi.

Aiurea.

Chiar voia să meargă după ea, dar apoi îi sună telefonul mobil în buzunar.

— Da?

— Suntem pregătiți să începem, spuse Anette.

— Unde?

— Bankplassen, în douăzeci de minute.

— Sunt pe drum, spuse Munch și întoarse cheia în contact.

Capitolul 52

Mia cutreieră străzile iritată, furioasă, șocată; nu știa cum să facă față emoțiilor ei conflictuale. Era tulburată. Își începuse ziua gândindu-se la Jon Wold în pub noaptea trecută și spunându-și: „*dacă îmi întinde o capcană? Dacă îmi spune numai prostii?*” Văzuse neîncrederea din ochii ei, nu-i așa? La naiba, i-o spusese direct. „*Nu e Curry. Nu intenționez să te ajut cu nimic.*” Era deștept, nu-i așa? Să inventeze o poveste tâmpită despre care

știa că o s-o atragă. Să o facă să se îndoiască. Să o facă să schimbe taberele. „*E un drogat acolo. Sora ta e amestecată în asta.*” Sigrid. *Nemernicul*. Pentru că funcționase. Bineînțeles că funcționase. Jalea ei din cauza pierderii. Dorul ei. Se jucase cu cele mai intime sentimente ale ei, doar ca să o facă să spună da.

Mia bombăni niște înjurături și traversă strada din nou. Nu-i păsa unde mergea atât timp cât picioarele ei se mișcau. Asta se întâmplase? O păcălise? Cisse? O geacă groasă și roșie? Descrierea se putea potrivi multor oameni. Ar fi trebuit să vadă dincolo de cuvintele lui imediat, dar o prinsese cu garda jos. Își mângâie brățara de pe încheietura mâinii, apoi se opri brusc când un taxi o claxonă și îi atinse ușor coapsa.

Sări de pe drum.

La naiba.

Și ziua începuse atât de bine. Se trezise în frumoasa cameră de oaspeți a lui Charlie Brun, simțindu-se cu mintea complet limpede. Și Curry? Bineînțeles că nu era corupt. Mia îl cunoștea de zece ani. Poate arăta ca un bătaș, dar dincolo de înfățișarea dură era un suflet care nu putea răni nicio muscă.

Nu, nu, trebuia să fie altcineva.

Un polițist.

Putea fi oricine.

Și acum asta?

Începu să traverseze pe la o intersecție, când o mână o apucă de geaca de piele și o trase înapoi. Îi arătă lumina roșie în timp ce altă mașină care claxona trecu în grabă. Dădu repede din cap în semn de mulțumire față de chipul prietenos și își băgă mâna în buzunar, căutând o bomboană de tuse.

Cincizeci de oameni?

Unul dintre aceia?

Femeia cu haină galbenă care își plimba câinele?

Băiatul de pe *skateboard*?

La naiba.

Începu să se calmeze când se făcu verde la semafor și mulțimea traversă strada cu calm. Erau în drum spre casă. Sau în drum spre locul de muncă. Se întorceau de la școală. Zâmbitori, fericiți, obosiți. Pungile cu alimente se loveau de cărucioare, era o zi complet normală în micul și liniștitul Oslo, cu primăvara chiar după colț.

La naiba.

Nu se putea abține. Știa că era doar o poveste, dar trebuia să verifice.

Bineînțeles că trebuia.

Mia se opri la colțul unei străzi și își scoase telefonul mobil din buzunar.

OK.

„Fă-ți ordine în idei.”

Cisse?

Cecilie?

O drogată care purta o geacă roșie și groasă?

Ar trebui să fie o chestiune simplă.

Să o verifice.

Să confirme că totul era un șiretlic.

Oslo era un oraș mic, nu mai mare decât un sat, iar Mia știa exact pe cine să sune.

— Centrul Prindsen.

— Da, bună, mă numesc Mia Krüger. Pot vorbi cu Mildrid Lind, vă rog?

— Un moment.

Fu lăsată în așteptare.

Un tânăr cu tatuaje ieși dintr-o clădire de lângă ea, își scoase o grămadă mare de chei zăngănitore din buzunarul de la pantaloni și băgă o cheie în ușa pentru a o încuia. Mergea să ia prânzul. Doar o altă zi.

— Vorbește la telefon, dar nu cred că o să stea foarte mult. Să-i cer să vă sune?

— Da, vă rog. Mulțumesc.

Mia își băgă mobilul din nou în geaca de piele și fu gata să înceapă să se miște din nou când observă ceva chiar în vitrina din fața ei.

Dar ce...?

Un salon de tatuaje.

Rânduri de imagini dincolo de vitrina murdară.

Ce...?

Imagini de laudă. Logoul Motörhead pe un biceps. Un vultur mare pe un piept. Flăcări roșii și galbene pe fluierul subțire al piciorului.

Și acolo.

În mijlocul rândului.

Cu siguranță, nu...?

Mia stătu cu gura căscată, apoi se apropie de vitrină.

Ce?

Ea?

Un spate gol și palid. Părul lung și negru între omoplați. Ochi albaștri.
Nu, nu putea fi...
O, la naiba, era.
Acolo, înăuntru. Printre inimioare, porumbei ai păcii și cranii înflăcărate.
Un tatuaj cu fața ei.
Ce...?
Un sunet de departe, o vibrație în buzunarul ei.
— Mildrid Lind la telefon. M-ai sunat?

Capitolul 53

Circulau de mult zvonuri despre această cameră operativă nouă și secretă. Lumea se schimba. Nu mai era Estul contra Vestului, generali cu degetele pe butoane roșii scumpe; dușmanul erau acum atacurile teroriste cu bombe artisanale cu cuie, avioane deturnate, camioane furate. Ținte civile, de necrezut cu doar câțiva ani în urmă și față de care e aproape imposibil să te aperi. Chiar dacă, până acum, Norvegia fusese scutită de aceste acțiuni motivate de religie, atacul asupra zonei guvernului îi făcuse chiar și pe naivii politicieni norvegieni să realizeze gravitatea acestor amenințări. Munch nu crezuse niciodată că făcuseră ceva în legătură cu ele. Presupuse că avea să fie obișnuita dezbatere, cu planuri de acțiune făcute de comitetele partidelor în parlament, dar, când el și Anette ieșiră din lift și intrară în sala operativă hipermodernă, trebui să recunoască: se înșelase.

Era adânc în subsolul de sub birourile Ministerului Apărării de pe Myntgata numărul 1. Avea măsuri de securitate cum nu mai văzuse până atunci. Dacă nu ar fi fost atât de inerent sceptic față de șefii cei mari, ar fi fost dispus să spună că era impresionat. Lifturi cu coduri lungi. Puncte de control cu percheziții corporale. Uși cu mai multe coduri, detectoare de metal mânuite de soldați tineri în uniforme. În cele din urmă, ajunseră la o ușă mare de metal, unde li se spuse să își predea telefoanele mobile, ceva ce lui Munch i se păru enervant, dar n-avea ce face decât să se supună ordinelor. Tânărul îmbrăcat elegant introduse un nou cod pe un panou care se luminează în verde, apoi, în sfârșit, ajunseră la destinația lor.

O mare masă ovală. Bărbați cu fețe serioase, unii în uniforme, majoritatea purtând costume și cravate de culori neutre peste cămăși albe sau albastru-deschise. Munch scrută camera ca să vadă dacă recunoștea pe cineva, dar nu

recunosc pe nimeni.

— Sunt generalul Edvardsen, li se prezintă un bărbat cu aspect distins și păr cărunt în timp ce veni spre ei.

O mână mare se întinse prin aer și urmă o strângere fermă.

— Așadar, dumneavoastră sunteți Munch? Și dumneavoastră trebuie să fiți Goli?

Munch dădu din cap. La fel făcu și Anette Goli. Nu arată dacă faptul că era singura femeie din sală o făcea să se simtă incomod. Femeile tindeau să fie bine reprezentate în pozițiile de conducere din Norvegia, dar era clar că egalitatea nu ajunsese în acest subsol. Generalul dădu din cap repede în jurul mesei și îi prezintă pe ceilalți înainte să își îndrepte din nou atenția spre ecranul uriaș care acoperea tot peretele din spatele lui. Agenți FST și PST. Un reprezentant de la biroul prim-ministrului. Câțiva ofițeri de rang înalt din diferite sectoare ale armatei. Munch se simți brusc puțin ponosit în timp ce stătea acolo. Pantalonii lui de catifea erau pătați și paltonul lui de lână era destul de învechit.

— Domnilor, spuse Edvardsen în timp ce lumina fu estompată în sala mare. Știți cu toții de ce sunteți aici. Unii dintre voi știu mai multe decât alții și – în cea mai mare parte – așa va rămâne; toate informațiile din această investigație sunt strict NTK. Dacă aveți întrebări, ne vom ocupa de ele la sfârșit; pentru început, vreau să analizăm incidentul așa cum s-a petrecut azi, apoi să trecem la diferitele inițiative pe care le-am propus.

Se dădu din capete în jurul mesei.

O imagine apăru pe ecran.

— Astăzi, chiar după ora unsprezece, am primit un telefon de la acest bărbat, Erik Rønning, un jurnalist de la *Aftenposten*. Din fericire pentru noi, Rønning și-a păstrat calmul și a contactat Ministerul direct și, în interviurile ulterioare, ne-a spus că nu a împărtășit informația cu superiorii lui de la ziar. Prin urmare, credem că, până acum, deținem controlul. Nu trebuie să subliniez că acest fapt este de importanță maximă. Cum am spus, e NTK, și vom face tot ce stă în puterea noastră ca să ținem publicul departe de asta. Ceea ce nu cunosc nu îi va răni. Ultimul lucru de care avem nevoie acum e panică pe străzi.

— NTK? șopti Munch, aplecându-se spre Goli.

— Strict secret, murmură Goli, fără să se uite la el.

— Rønning a fost vizitat de cineva despre care avem motive să credem că a fost unul dintre oamenii noștri – un soldat – și i s-a dat o listă de cincizeci

de nume.

Altă imagine apăru pe ecran și fu agitație în jurul mesei când circulară documentele. Munch se uită la ecran și, în jos, la lista care era întinsă în fața lui. Verifică repede dacă erau nume pe care le putea recunoaște, dar nu găsi niciunul, slavă Domnului. Miriam Munch. Marion Munch. Poate era egoist și neprofesionist, dar reacția lui fusese instinctivă.

— După cum sunteți cu toții conștienți, evenimentele din ultima săptămână susțin autenticitatea acestei liste. Prietenii noștri de la unitatea specială din Mariboesgate știu asta mai bine ca oricine și, evident, de aceea sunt aici, în caz că oricine din încăperea asta se întreba de ce e reprezentată poliția din Oslo.

Priviri rapide spre ei. Munch le răspunse, din politețe, cu o înclinare a capului.

— Ați putea să ne faceți o scurtă prezentare generală în beneficiul tuturor celor care sunt aici și nu cunosc detaliile acestor crime?

Edwardsen se uită, pentru scurt timp, spre ei.

— Da, spuse Munch și tuși.

Se gândi să se ridice în picioare pentru un moment, dar rămase așezat; generalul de lângă ecran părea destul de nerăbdător.

— Avem trei victime. Vivian Berg. Douăzeci și doi de ani, balerină. Găsită într-un lac de munte la distanță de câteva ore de Oslo.

— Împreună cu un număr, corect?

— Corect, spuse Munch. Numărul patru, zgâriat pe o...

— După cum vedem, îl întrerupse Edwardsen, Vivian Berg e numărul patru de pe listă.

— Hm, da, spuse Munch. A doua victimă a fost Kurt Wang.

— Numărul șapte de pe listă. Edwardsen dădu din cap. Și ultima?

— Ruben Iversen, paisprezece ani. Găsit în portbagajul unei mașini, lângă Tabăra Skar.

— Cu un număr?

— Treisprezece. Munch dădu din cap.

— Care se potrivește și el cu lista care i-a fost dată lui Rønning. Edwardsen indică pe ecran. Ați găsit ceva care le leagă pe victime?

— Nu, spuse Anette Goli. Și asta a fost cea mai mare bătaie de cap a noastră. Aparenta imprevizibilitate. Asta până când, ei bine...

Dădu din cap spre foaia de hârtie din fața ei.

— Cincizeci de nume, spuse Edwardsen, cu fermitate. Civili norvegieni

aleși la întâmplare. Trei dintre ei deja au fost uciși și nu avem niciun motiv să credem că această amenințare nu e reală, și avem ordine de la biroul prim-ministrului să răspundem corespunzător.

Generalul luă o înghițitură de apă dintr-un pahar de pe masă înainte să continue.

— Potrivit lui Rønning, criminalul a fost îmbrăcat parțial în haine militare, a menționat Lashkar Gah din Afganistan și motivul pare clar. Cel mai probabil, e o acțiune de răzbunare. Mă voi întoarce la motivul acestei acțiuni în scurt timp, dar sunt încântat să vă pot spune că deja am identificat suspectul.

Edwardsen se întoarce în timp ce altă imagine apăru pe ecran.

Un suspect?

Atât de repede?

Munch se întoarce spre Goli, care își ridică sprâncenele. Nu prea îi aprecia pe ceilalți prezenți acolo, dar, cu această ocazie, trebui să-și dea jos pălăria în fața lor. Întâlnirea lui Rønning cu criminalul se întâmplase cu doar câteva ore în urmă.

— Permiteți-mi să vă amintesc din nou că avem de-a face cu informații extrem de sensibile. Nu am libertatea de a divulga cum l-am găsit pe omul nostru, dar vă pot spune ce știm despre el. Această informație e strict secretă la cel mai înalt nivel, nu trebuie divulgată niciunui membru al publicului. În nicio împrejurare, repet, *în nicio împrejurare, ceea ce veți auzi nu trebuie să părăsească această cameră.*

Edwardsen nu îi privi direct, dar nu exista nicio îndoială legată de persoanele la care se gândea.

— Avem forțe active în Afganistan? Oficial, nu. Oamenii noștri doar iau parte la operațiuni umanitare sprijinite de Națiunile Unite. Neoficial? Bineînțeles că da. Nu stăm pe margine când aliații noștri sunt în război. Și, din nou, ce veți auzi nu va ieși din camera asta. Ați înțeles?

Edwardsen își ridică privirea ca să se asigure că înțelegeau că era ceva serios. Goli dădu din cap și, în cele din urmă, Munch făcu la fel, deși fără tragere de inimă.

— Bine, bombăni generalul în timp ce altă imagine apăru pe ecran.

Un tânăr în uniformă, privind fotografia cu ochii ușor mișiți, înarmat până-n dinți. Un peisaj deșertic în fundal.

— Credem că acesta e omul nostru, spuse Edwardsen.

Altă imagine. Același soldat, o imagine din arhivă de data asta.

— Numele lui e Ivan Horowitz. Edvardsen se uită din nou la ei. Născut în 1988, în Gjøvik. Și-a început cariera în armată cu Batalionul Telemark și, mai târziu, a fost recrutat de Alfa. Pentru aceia dintre voi care nu știu nimic despre Alfa, permiteți-mi să vă explic așa: sunt cei mai buni dintre cei mai buni. Americanii au Beretele Verzi, rușii au Spetsnaz, iar noi avem Alfa.

Generalul nu putu să își ascundă mândria din voce în timp ce făcu click și apără altă imagine pe ecran.

— Afganistan. Regiunea nordică. Americanii au întreprins o operațiune pe scară largă numită Endurance și noi am contribuit cu un grup de șase soldați, toți din Alfa. Unul dintre aceștia a fost omul nostru, Ivan Horowitz. Nu voi intra în detalii – cum am spus mai devreme, acestea sunt NTK –, dar avem motive să credem că ceea ce s-a-ntâmplat după aceea a fost declanșatorul situației cu care ne confruntăm acum. O acțiune de răzbunare, un fel de ură față de guvernul norvegian, sau cum vreți să-i spuneți; oricum, veți vedea de ce suntem destul de siguri că l-am descoperit pe omul nostru.

Edvardsen sorbi din nou din apă.

Mai mult deșert. Munți. Vârfuri de munte arse.

— Primăvara, 2010. Alfa era ocupat cu ceva ce ar fi trebuit să fie o misiune de rutină, când au fost prinși într-o ambuscadă. Am pierdut cinci bărbați. Ivan Horowitz a fost singurul supraviețuitor. Încă nu e clar ce s-a-ntâmplat exact, dar, potrivit spuselor lui Horowitz, și-a recăpătat cunoștința după explozia, în care a fost rănit de șrapnel în piept și în abdomen, și și-a rupt piciorul. Horowitz și-a petrecut următoarele zece zile într-o peșteră de munte. Și-a băut propria urină. A mâncat – ei bine, nu știm ce-a mâncat. În orice caz, în cele din urmă, a reușit să se târască până la un drum din apropiere, de unde a fost ridicat de o patrulă.

Edvardsen se uită cu seriozitate la adunare înainte să continue.

— După ce a fost tratat și interogat într-un spital de campanie, Horowitz s-a întors în Norvegia, cariera lui în armata activă fiind terminată. I-am dat o medalie și am încercat să-l ajutăm cu tranziția la viața civilă, să îi oferim o slujbă la birou, dar Horowitz nu mai e el însuși. Vrea să facă totul public: ce s-a-ntâmplat acolo n-a fost corect, și-a pierdut cei mai buni prieteni, oamenii trebuie să știe ce se-ntâmplă. Da, sunt sigur că-nțelegeți situația. În cele din urmă, n-am avut de ales decât să-l lăsăm să plece. Îl urmărim îndeaproape ca să-l putem ajuta, bineînțeles, dar și ca să stăm cu ochii pe el.

Edvardsen făcu click din nou.

— 2011. Horowitz e internat la Spitalul psihiatric Blakstad. E externat la

începutul lui 2012. Și, de atunci, i-am pierdut urma. Nu și-a scos bani din contul bancar. Nu avem nicio dovadă de activitate electronică. E ca și cum Ivan Horowitz ar fi încetat să mai existe. Am presupus că s-a sinucis, dar cadavrul lui încă nu a fost găsit. Astfel că am închis dosarul. Dar acum se întâmplă asta.

— O nouă identitate?

O voce seacă de deasupra unei cravate albastre.

— Cel mai probabil. Edvardsen dădu din cap.

— Și ura lui e reală?

Altă voce calmă, de data asta, cu o cravată gri.

— Mă tem că da, spuse Edvardsen. Rapoartele psihologilor noștri declară că, la scurt timp după întoarcerea acasă, Horowitz a arătat semne de ceea ce numim, ei bine, comportament negativ, care au provocat îngrijorare.

— Ceasul ticăie, spuse brusc un bărbat mai bătrân de la capătul mesei și dădu din cap aproape imperceptibil spre Munch și Goli.

— Da, confirmă Edvardsen. Munch și Goli, nu-i așa?

Munch dădu din cap.

— Am început o căutare majoră a lui Ivan Horowitz, evident, și acum vrem ca voi să faceți următoarele.

Vocea lui se schimbă; era un ordin. Lui Munch nu îi plăcu, dar nu spuse nimic.

— Vom spune mass-mediei despre Horowitz. Vă vom da poze și tot ce aveți nevoie. E suspectul vostru principal, dar nu veți menționa trecutul lui din armată.

— Ascultați... începu Munch, dar fu întrerupt.

— Bine, spuse o gură de deasupra altei cravate. Cu siguranță, cineva trebuie să-l fi văzut, chiar dacă se ascunde. Nimeni nu poate fi complet invizibil. Adică, poate are o nouă slujbă, prieteni, vecini.

— Exact, spuse Edvardsen. Exact asta sperăm, că cineva îl va recunoaște. Dacă avem noroc, o va face în curând, înainte ca Horowitz să aibă timp să – ei bine, să aibă timp să aleagă alt nume de pe listă.

— Le oferim protecție acestor oameni? întrebă un bărbat cu ochelari, ținând lista ridicată.

— Am vorbit despre asta, bineînțeles, spuse Edvardsen. Dar, după cum vedeți, majoritatea acestor nume sunt destul de comune. Nils Olsen, Janne Andersen – despre câte potențiale victime vorbim? Din păcate, nu avem această capacitate. Pur și simplu, nu e fezabil.

Ultima propoziție fu spusă cu ceva ce, pentru prima dată, sună a omenie.

— Așadar, continuă generalul, privind spre Munch și Goli, Ivan Horowitz e acum, oficial, suspectul vostru. Aceasta e cea mai bună pistă pe care o putem urmări acum, fără să provocăm îngrijorare. Un suspect de omucidere triplă. De-asta îl căutăm. Credem că povestea asta va rezista. Și, să sperăm, atât va fi suficient ca să-l găsim. De asemenea, am alocat multe dintre resursele proprii în acest caz, dar revin la asta peste un moment.

— Dar... spuse Munch, însă fu întrerupt din nou.

— Îmi pare rău. Goli, nu-i așa?

Anette Goli dădu din cap.

— Vă vom trimite ce aveți nevoie. În afară de asta, treaba merge ca de obicei, OK?

— Îmi spuneți să nu-mi informez echipa despre niciunul dintre detaliile acestea? spuse Munch.

— Doar că Horowitz e suspect.

— Dar cum o să...?

— Veți găsi o cale, spuse Edvardsen. Era evident nerăbdător să treacă la următorul punct de pe agenda lui.

Tânărul care îi însoțise până jos se întorsese discret.

— Vă conduc până afară. Zâmbi politicos și dădu din cap spre ușa mare și deschisă.

Capitolul 54

Mia stătea în fața clădirii de cărămidă crem din Storgata, temându-se să intre. Mai fusese acolo, dar cu mult timp în urmă. Demult. În altă viață. Vederea clădirii îi aminti de lucruri pe care ar fi preferat să le uite. Centrul Prindsen. Un serviciu pentru dependenții de droguri condus de consiliul municipal al Osloului. Un pat pentru noapte. Saloane pentru administrarea drogurilor injectabile. Doctori care ofereau îngrijire medicală. Psihologi. Asistente. Dentiști. Bani și sprijin pentru întoarcerea acasă. Pentru acestea venise prima dată aici. Pentru a o lua pe Sigrid.

Începea să se simtă rău.

Sora ei fusese ghemuită într-un colț, strângându-se în brațe, arătând foarte mică.

„— *Îmi pare rău, Mia.*

— *Nu-ți face griji pentru asta, Sigrid. Bineînțeles că nu mă deranjează dacă mă suni.*

— *N-am vrut să te deranjez.*

— *Nu mă deranjezi, Sigrid. Bineînțeles că te voi ajuta. Ce s-a-ntâmpnat?”*

Fete prietenoase, dar prudente. Intra și ieșea dintr-o cameră răcoroasă după alta. Documente care trebuiau semnate.

„— *Nu mă simt prea bine, Mia.*

— *Ce-ar fi să vii acasă? Ai putea locui cu mine.*

— *Crezi că ar fi bine?*

— *Bineînțeles că ar fi, Sigrid.*

— *N-am să-ți stau în cale, promit.*

— *Niciodată nu-mi stai în cale, Sigrid.”*

Oameni noi. Forme noi. Corpul practic transparent al surorii ei gemene pe bancheta pasagerului din mașină, învăluit într-o pătură.

Mia fu smulsă din amintirile ei în timp ce un tramvai zăngăni aproape, prin spatele ei. Se calmă. Intră pe poarta neagră, din fontă, și se îndreptă spre recepție.

— Bună ziua, cu ce vă pot ajuta?

O față blândă, dar obosită, în spatele panoului de sticlă.

— Mia Krüger. Mă-ntâlnesc cu Mildrid Lind.

— Bine. Dacă luați loc acolo, va veni imediat la dumneavoastră.

— Mulțumesc.

Mia de-abia se așeză, când ușa se deschise și apărură o asistentă socială de vârstă mijlocie.

— Bună, Mia. A trecut mult timp. Mă bucur să te văd din nou.

— Mulțumesc. La fel.

— Ce-ar fi să mergem în biroul meu? Cred că e mai bine să vorbim acolo.

Mia o urmă pe coridor și afară, în curtea cu pietriș. Un birou mic, cu o masă și afișe pe pereți. Oferte de ajutor.

Mildrid Lind își împinse ochelarii mai sus pe nas și se așeză.

— Știi, oamenii care vin aici sunt cam precauți cu poliția, dar am reușit să vorbesc cu unii dintre ei. Informația ta a fost un pic cam vagă.

— Știu, spuse Mia, cu părere de rău, dar a fost tot ce aveam. Cecilie. Cisse. O geacă roșie și groasă. Vârsta în jur de patruzeci de ani.

— Am întrebat prin centru și cred că am găsit pe cineva care poate să te-

ajute.

— Chiar așa? Mia fu surprinsă. Ea există?

— La ce te referi?

— O, nimic, doar...

— Cum am zis, clienții noștri nu au încredere în poliție. Din motive evidente.

— E o chestiune privată, o întrerupse Mia repede. Nu sunt aici cu treburi ale poliției. Nu e o investigație. Nimeni nu e acuzat de nimic. Doar încerc să o găsesc.

— Înțeleg. Lind dădu din cap. Și asta a fost impresia pe care am avut-o când am vorbit mai devreme. Ca să fiu sinceră, nici eu nu sunt o mare fană a poliției, dar te cunosc.

— Mulțumesc. Apreciez că spui asta.

Lind își ridică telefonul.

— Bună, sunt Mildrid. Synne e prin preajmă? Grozav. Poți să-ntrebi, te rog, dacă poate să vină la mine imediat? E vorba despre conversația noastră de mai devreme. Bine, mulțumesc.

Așteptară în liniște, în micul birou până când cineva bătu la ușă.

— Bună, Synne. Intră. Ești bine?

— Hm, da, spuse o tânără, aruncându-i o privire rapidă Mieii.

— Ea e Mia Krüger, spuse Lind.

— O, bine, spuse femeia slabă, dar continuă să zăbovească în cadrul ușii, neștiind ce să facă.

— Ce-ar fi să iei un loc aici? spuse Mildrid, ridicându-se. Trebuie să fac ceva. Vă deranjează? Vă descurcați voi două fără mine?

— E în ordine. Mia zâmbi. Sau cel puțin e pentru mine. E în ordine și pentru tine?

— Nu are probleme, nu-i așa? întrebă tânăra.

— Cine? spuse Mia.

— Cisse?

— O, nu. Asta nu are nicio legătură cu poliția. E doar, ei bine, e ceva important pentru mine. Are sens chestia asta?

Mildrid Lind zâmbi și plecă de lângă ușă.

— Nu știu, spuse femeia slabă. De ce e importantă pentru tine?

— Cred că are ceva ce îmi aparține.

Femeia slabă se așează, încă întrebându-se dacă era păcălită.

— Ce?

— Asta, spuse Mia, întinzându-și brațul. Sau, mai degrabă, una foarte asemănătoare.

Synne se uită la brățara argintie și zâmbi discret.

— Am avut una ca asta cândva.

— Chiar așa?

— Da, nu exact ca asta, ci cu trei bărci. Bărci cu pânze. Mi-a dat-o fratele meu înainte să plece la război.

— Fratele tău e soldat?

Fata slabă își strânse jacheta ponosită de lână mai tare în jurul ei și dădu din cap cu precauție. Se învârti de pe o parte pe alta pe scaunul de la birou. Se uită neliniștită pe fereastră, la curte.

— A fost demult.

— În ce sector al armatei e?

— Nu știu, s-a alăturat – cum i se zice? – legiunea străină?

Mia dădu din cap.

— Cred că voia să fie un tip dur, dar n-am mai auzit de el. Mama a încercat să caute pe cineva care să ne ajute, dar se pare că nu poți face prea multe dacă cineva s-a alăturat voluntar, dacă știi despre ce vorbesc. Ai fost vreodată în Lofoten?

— Mă tem că nu.

— Munții de acasă coboară direct din cer până în mare, spuse tânăra și îi apăru o urmă de zâmbet.

— Sună foarte frumos.

— E.

— Așadar o cunoști? Pe Cisse?

— Da, spuse ea prelung. Dar cred că nu mai e.

— Nu mai e. Cum așa?

— E moartă. Așa se zice. Dar eu nu știu. Oamenii vorbesc multe, nu-i așa? Nu știi niciodată în cine poți să ai încredere în orașul ăsta.

— Așadar, nu ai mai văzut-o de ceva vreme?

— Nu, nu de când... cred că dinainte de Crăciun.

— O cunoșteai bine?

— Destul de bine, adică petreceam mult timp împreună. Era drăguță. Întotdeauna împărțea o doză; nu era niciodată zgârcită. Și îți împrumuta bani dacă avea.

— Și tu o cunoști doar ca Cisse? Nu știi mai multe? Numele ei de familie? Sau unde locuia?

— Nu cred că locuia undeva, spuse Synne. Și nu-i cunosc numele de familie, nu. Ai vorbit cu Kevin?

— Cu cine?

— Kevin? Întotdeauna erau împreună. Credeam că era mama lui, dar nu mai cred asta acum, cred că erau doar prieteni apropiați. În fine, dacă-l găsești pe Kevin, probabil el va ști mai multe.

Synne tuși încet și își strânse mai tare jacheta de lână în jurul ei.

— Și cum îl găsesc pe Kevin?

— Nu știu. E peste tot și niciunde. La fel ca noi ceilalți.

— Nu știi unde e în majoritatea timpului? Sau dacă are un telefon mobil?

— Nu, habar n-am, spuse tânăra.

— Câți ani are? Cum arată?

— Nu e așa de bătrân. Poate un pic mai în vârstă decât mine. Ultima dată când l-am văzut, purta căciula aia galbenă, dar poate asta nu o să te ajute. Ar fi putut s-o piardă, de unde să știu.

— Da, bineînțeles, dar chiar și-așa, am să caut o căciulă galbenă, spuse Mia în timp ce ușa se deschise în spatele lor și Mildrid Lind își băgă capul.

— Synne, doctorul poate să te vadă acum. Ți-ar plăcea asta?

— Da, mi-ar plăcea. Tânăra dădu din cap și se ridică.

Lind se uită la Mia, care dădu din cap și ea.

— O, apropo, spuse Synne din cadrul ușii, sprâncenele lui sunt ciudate.

— Ale cui? Ale lui Kevin?

— Da. Sunt un pic ca – e ca și cum nu ar fi acolo, dacă înțelegi ce vreau să zic. Cred că e ceva în neregulă cu ele.

— Nu are sprâncene?

— Are, dar e ca și cum nu ar fi acolo.

— Cred că ar fi mai bine să plecăm acum. Multe persoane vor să-l vadă pe doctor azi. Mildrid Lind zâmbi amiabil.

— Bineînțeles, spuse Mia și se ridică.

— Sper să găsești ce cauți.

— Mulțumesc pentru ajutor, Synne.

Tănăra zâmbi pentru scurt timp și își ridică mâna pentru un rămas bun precaut înainte să se strângă în brațe și să o urmeze pe Lind pe coridor.

Capitolul 55

Kevin stătea în camera din spate a unui 7-Eleven din Hedgehaugsveien, mângâindu-și un cucui, nu pentru că îl lovise cineva, ci pentru că îi fusese foame. În mod normal, putea rezista câteva zile fără să mănânce. Așa era când lua heroină – nu mai avea nevoie de altceva; poate de puțină apă – dar nu mai luase o doză de câteva zile și îi venise brusc o poftă de un baton Snickers.

— Drogat blestemat, e aici tot timpul, spuse o voce de femeie de departe.

Kevin încercă să-și concentreze privirea spre cea care vorbea, dar nu reuși.

Și nu era de mirare.

Se gândise că asta putea să se întâmple, nu-i așa? Nu avusese destui bani pentru o doză potrivită și nu putuse să facă rost de mai mulți. Fusese prea obosit. Aproape bolnav. Nu avusese energie pentru nimic, așa că el și Jimmy își băgaseră altceva. Pastile zdrobite pe care le lichefiaseră. Ritalin și Rohypnol. Un stimulent și un sedativ. Jimmy auzise că sunt un înlocuitor bun pentru heroină, dar pe Kevin îl apucară îndoielile chiar când acul îi intră în piele.

Și nu era de mirare.

Începând din acel moment, nu-și mai putu aminti prea multe.

— Hei, zombi? spuse altă voce, cineva care îl lua de umeri și îl scutura.

— Ce? spuse Kevin și își deschise ochii, fără să știe sigur dacă vorbele chiar îi ieșiseră din gură.

— Dormi? spuse bărbatul, transformându-se într-un paznic, iar Kevin fu treaz de-a binelea. Era să sară de pe scaun înainte să înceteze să-i mai funcționeze creierul și să o ia razna din nou.

Și nu era de mirare.

Se zvonea că Jimmy era un fost profesor de matematică ce înnebunise și ajunsese în canal, că știa tot felul de lucruri despre cum funcționa lumea, dar asta fusese o mare greșeală.

Acum cât timp se întâmplase asta?

Vomitase mult pe stomacul gol, doar fiere îi venea pe gât. Iar teoria asta că minus și cu plus era egal cu zero sau ce naiba sperase să realizeze Jimmy când amestecase un stimulent cu un sedativ nu funcționase cum trebuia. Într-un moment, Kevin era treaz, gândindu-se că putea alerga până la lună dacă voia, în următorul își pierde complet cunoștința, era epuizat total.

Iar cădea.

Alt sedativ, dar mai puțin îngrozitor de data asta. Era aproape gata.

Trebuia doar să mai reziste puțin. Își aminti că îi fusese foame. Găsise un 7-Eleven și văzuse batonul de Snickers. Asta era vestea cea bună. Dar apoi se lovise de un stâlp, leșinase și se trezise în această cameră. Asta era vestea cea rea, dar furtul nu era o mare problemă. Era doar un baton de ciocolată. Cel mai important lucru era că avea să se termine în curând.

Ce experiență de rahat.

— Și uită-te aici, spuse fata, arătând spre masă.

Kevin era treaz acum, dar tot nu înțelegea la ce se referea ea.

— A furat banii? întrebă paznicul.

— Din sertar. Erau cel puțin douăzeci de mii de coroane acolo și acum au mai rămas doar jumătate.

— Ai banii la tine? Paznicul zgâlțâi din nou umerii lui Kevin.

— Snickers, murmură Kevin și simți cât de uscată îi era gura, dar măcar își recăpăta vocea.

— Așadar, tot ce ai luat a fost un baton de ciocolată?

Kevin voi să dea din cap, dar se temea că i-ar putea cădea capul, așa că rămase nemișcat.

— Te minte. Fata arată din nou spre sertar. L-am prins în flagrant. A mai fost aici. Uite, aproape toți banii au dispărut.

Kevin se simți mai bine. Putea să vadă și să audă ce se-ntâmpla. Ce ușurare. Fusese foarte speriat că avea să moară chiar atunci – sau asta se-ntâmplase mai devreme în acea zi?

— Unde-s banii?

Paznicul îl apucă tare de umăr.

— Dacă nu-i dai înapoi, va trebui să chemăm poliția.

— Ce bani? murmură Kevin în confuzia lui.

— Banii din sertar, spuse fata, arătând spre acesta a treia oară, de parcă de primele două ori nu fusese îndeajuns. Au fost cel puțin douăzeci de mii de coroane acolo și acum au mai rămas doar jumătate.

Se terminase. Slavă Domnului. O, nu, se întorcea. Kevin se agăță de marginea scaunului, îngrozit de ce se-ntâmpla, dar era o alarmă falsă. El încă era acolo. Gata cu stimulentele și sedativele. Zâmbi, Jimmy era un idiot. Nu avea să mai facă așa ceva. Trebuia să vorbească cu Lotte. Trebuiau să aibă o discuție serioasă. Erau un cuplu. Trebuiau să facă lucruri împreună și să nu aibă secrete unul față de celălalt.

„— *Mă-ntorc peste o săptămână.*

— *Unde mergi?*

— *Nu pot să-ți spun.*
— *De ce nu?*
— *Te rog, nu întreba, Kevin. Trebuie doar să ai încredere în mine, bine?*
— *Sigur că da, dar acum, serios, nici măcar un indiciu?*
— *O să iau ceva.*
— *Ce?*
— *Te rog, nu mai întreba. Promit. Când mă-ntorc, vom pleca de-aici, doar noi doi, bine?*
— *Să plecăm de-aici? Și unde vom merge?*
— *Departe de locul ăsta. De cocina asta. Doar noi doi. Nu sună grozav?”*

Bineînțeles că suna grozav. Kevin simți că își revenea. Era timpul să meargă mai departe. Își pierduse telefonul mobil. Nu era de mirare că nu mai auzise de Lotte. Ar fi trebuit să facă rost de unul nou.

— Unde sunt? voi să știe paznicul. Părea furios.
— Unde sunt ce?
— Banii? Din sertar?
— Eu am luat doar Snickers-ul, îndrăzni Kevin cu prudență.

Paznicul se uită la fată, care dădu din cap. Trecură câteva secunde până când Kevin înțelese ce se întâmpla. Era ceva în ochii fetei care purta uniformă 7-Eleven. Curva aia șmecheră. Avusese mâna în sertar. Profitase de moment în timp ce el stătuse acolo. Înțelegea acum. Un drogat în stare comatoasă. Infracțiunea perfectă. Lua banii. Dădea vina pe el.

— Atunci va trebui să stăm aici până vine poliția, spuse paznicul.

Apărură doi polițiști. Ofițeri de sprijin de la poliția comunitară. Cei care nu fuseseră admiși la academie, dar încă simțeau nevoia să dețină puterea. După aproape șase ani pe străzile din Oslo, Kevin îi întâlnise pe majoritatea dintre ei. În centrele comerciale. În parcarile supraetajate. Pe scări. Erau peste tot unde încerca să găsească puțină căldură și un acoperiș deasupra capului.

— E un haos total în centrul orașului. Trebuie să se fi-ntâmplat ceva. N-o să mai vină nimeni, îi spuse primul polițist celui de-al doilea.

— Dar trebuie să fie raportat, spuse Domnișoara Mană-în-sertar și își încrucișă mâinile pe tricou.

„Ascultați cu toții. Alo? Nu e de mirare că n-ați intrat la academia de poliție. Bani la-ndemână? Un drogat? De ce aș lăsa jumătate din ei în urmă dacă eu aș fi hoțul? Zece mii? De ce aș lăsa zece mii de coroane în urmă?”

Kevin zâmbi din cauza propriei istețimi și fu gata să deschidă gura când se auzi un țipăt de pe strada din fața magazinului. Apoi sunetul ascuțit al unor roți de metal urmat de un țipăt uman care îi spărgea urechile.

— Ce naiba?

Polițistul comunitar numărul doi își scoase capul pe ușă și căscă ochii.

— Of, la naiba.

— Cineva a fost călcat de tramvai.

Urmă haosul. Kevin se trezi între cei doi polițiști comunitari, cu fața apăsată pe geam și uitându-se la stradă, unde un bătrân zăcea pe asfalt. Apoi urmă momentul în care nimeni nu mai știa ce să facă. Nu e în scenariu. Mergi pe stradă. Îți vezi de treaba ta. Brusc, se aude o bubuitură. Un bărbat zace, murind chiar în fața ta. Cineva leșină. Alții se îmbrățișează. Se aud plânsete. Cineva cheamă o ambulanță. Cineva își scoate telefonul mobil și filmează totul. Cineva încearcă să ajute. Își pune mâinile pe pieptul rănitului. Încearcă resuscitarea gură la gură. Încearcă să oprească sângerarea. Kevin nu făcu niciunul dintre aceste lucruri. El merse calm în camera din spate, își băgă în buzunar cele zece mii de coroane rămase.

Și fugi spre centrul orașului.

Capitolul 56

Hege Anita avea doar șapte ani, dar înțelegea mult mai multe decât credeau adulții. De exemplu, serviciile sociale – erau oameni periculoși. Furau fete de la mămicile lor. Oricând apăreau, era important să fie la fel de tăcută ca un șoarece și să nu deschidă ușa, indiferent de câte ori apăsau pe sonerie. Dacă devenea prea înspăimântător, cum se întâmpla uneori, își băga degetele în urechi și se gândea la lucruri frumoase, ca pisica albă care stătea adesea la locul de joacă din fața blocului lor, sau își cânta un cântec. „Strălucești, micuță stea” sau „Rudolf, renul cu nasul roșu”, chiar dacă mai era mult până la Crăciun și aveau să-l petreacă la bunica; mama ei îi promisese asta și la Crăciunul trecut, doar că nu se întâmplase.

Învățătorul o ținuse după școală în acea zi. Îi pusese întrebări, dar Hege Anita învățase deja ce să spună, așa că, din fericire, totul mersese bine și de data asta. Învățătorul ei se numea Tore și avea un fel de boală pentru că părul îi creștea doar deasupra urechilor, nu și pe creștetul capului, dar era foarte draguț. Hege Anita nu credea că era corect să mintă, dar nu putea să

primească întotdeauna ce își dorea în lumea asta, învățase asta la o vârstă foarte fragedă, așa că era doar o chestiune de a termina mai repede cu treaba asta.

— *Te rog, poți să-i spui mamei tale că am vrea să vorbim cu ea?*

Dădea din cap, zâmbea frumos și spunea da.

— *Vezi tu, n-a fost la ședințele cu părinții și nu răspunde la telefon când o sunăm.*

Mai dădea din cap, poate se scărpină pe picior, se gândea la altceva, poate la copiii pe care îi vedea pe ferestrele clasei și care erau în drum spre casă, spre casele lor în care locuiau cu mămica și tatăl lor, care nu erau plecați tot timpul și nu dormeau la amiază.

— *I-ai dat scrisoarea pe care ți-am dat-o să o duci acasă?*

Se agita pe scaun, poate se prefăcea că avea nevoie să meargă la toaletă. De obicei, asta funcționa.

Hege Anita luă cheia care atârna la gâtul ei și intră în apartament.

— Alo?

Niciun sunet.

Dar pantofii mamei erau acolo și geaca pe care o purta întotdeauna era pe podea, și Hege Anita fu fericită.

Mămica ei era acasă.

Ura! voia să strige, dar nu prea tare, evident; mamei ei nu-i plăcea să fie trezită dacă dormea, ceva ce făcea adesea când nu era plecată la muncă. Nu avea un serviciu, dar făcea lucruri și aducea acasă bani, așa că, într-un fel, era ca și cum ar fi avut un serviciu.

Fusese o zi a porților deschise la școala ei recent și unele dintre celelalte mame vorbiseră despre slujbele lor. Una era o doctoriță care salva copiii bolnavi. Una era o dentistă care ajuta copiii dacă aveau carii. Una lucra cu computerele, iar alta avea grijă de familia ei, și se gândise că femeia aceea era aproape ca mama ei. Și că mama ei ar fi putut fi acolo, chiar dacă refuzase și, practic, răsese de Hege Anita când îi ceruse asta.

— Alo? șopti ea cu prudență și își dădu jos ghetetele. Aproape că fugi pe coridor și în camera de zi, dar nu era nimeni acolo.

Ușa dormitorului era închisă.

Nu deranja.

Știa că nu trebuia să facă asta, dar chiar și-așa, azi? Poate era în ordine azi, având în vedere toate lucrurile bune care se întâmplaseră.

Tore o lăudase. Îi ridicase desenul în fața întregii clase și spusese lucruri

frumoase despre el, iar ea se îmbujorase. Își desenase bunicul în mașină, cu bunica lângă el. Și câinele, bineînțeles, iar în fundal desenase o barcă de pescuit și un pescăruș. Nu prea îi plăcuse până când el nu venise la banca ei.

O stea aurie.

Nu-i veni să creadă.

O lăudaseră și toți colegii de clasă.

— Uau, chiar e fain.

— Uau, ești bună la desen.

— Uau, poți să mă-nveți și pe mine să desenez ca tine?

După aceea, în pauză, toți vrură să se joace cu ea, ceea ce era foarte diferit față de cum era de obicei. I se permisesse să fie prima când jucaseră Simon Spune și fusese aleasă căpitan al uneia din echipe.

Ce zi grozavă!

Desenul era în ghiozdanul ei.

Hege Anita îl scoase cu grijă și se poziționă din nou în fața ușii dormitorului mamei ei.

„Asta e pentru tine, mamă.”

Dar nu o făcu.

Probabil așa era mai bine.

Hege Anita își puse desenul din nou în ghiozdan și merse în bucătărie. Se luminează la față când văzu ce era pe teighea. Cereale Cheerios cu miere. Și lapte în frigider. Mama ei trebuia să fi primit bani din nou, probabil de la bărbatul cu geacă militară care nu intra niciodată, ci doar stătea în pragul ușii. Nu era de mirare că era obosită. Hege Anita cără laptele și cerealele în camera de zi și porni televizorul.

NRK Super era canalul ei preferat, dar nu era pe Channel 3, ca de obicei.

„Breaking News” scria în partea de sus a ecranului.

Hege Anita își turnă lapte în castron și dădu volumul mai tare.

— Astăzi, poliția a făcut publice imagini cu suspectul principal în tripla omucidere...

Imaginea unui bărbat apăru pe ecran.

Echipa ciudată era emisiunea ei preferată. Și desenele animate despre fetele care aveau propriii lor cai.

Nu mai erau cai acum, doar imaginea unui bărbat cu o armă și o cască pe cap.

Deschise cutia cu cereale și împrăștiu Cheerios în lapte. Prefera să-i mănânce așa, pentru că putea cufunda inelele de cereale și pretinde că erau

bărcuțe cu oameni pe care îi putea salva apoi cu gura ei.

Hege Anita își băgă lingura în castron când apăru altă imagine pe ecran și ea căscă ochii.

— Poliția o caută și pe această femeie...

Ce?

Televizorul arăta o imagine cu...

Mama ei?

Nu...

Prima.

Apoi încă una.

Da, era ea...

Ieșea dintr-un magazin.

Purta șapca ei verde de baseball.

Femeia de la televizor încă vorbea, dar Hege Anita nu mai asculta.

Un desen.

Și încă o fotografie.

Mama?

Dar de ce...?

Hege Anita se ridică și fugi cât de repede o purtară picioarele pe podeaua alunecoasă. Așteptă un moment în fața ușii, cu inima bătându-i tare pe sub pulover, înainte să se hotărască și să înceapă să bată cu pumnii în ușa închisă a dormitorului.

PARTEA A CINCEA

Capitolul 57

Holger Munch era în Freddy Fuego Burrito Bar din Hausmannsgate, mâncând un mic dejun întârziat. Dormise prost și era morocănos. Nu îl ajuta faptul că băncile de aici erau înguste și tari ca piatra, dar măcar mânca ceva. Se gândise la Starbucks, pentru că era mai aproape, dar nu i-ar fi putut suporta pe toți acei oameni. Nu în acea zi. Plecase de la ședința din sala operativă cu o presimțire rea și doar se înrăutățise de-a lungul serii. Atotștiutori aroganți – cum puteau fi atât de siguri că găsiseră omul potrivit? Asta îl tulburase de-a lungul nopții. Se ridicase din pat de câteva ori, fumase la fereastră ca un turc, apoi se trezise simțindu-se rău și într-o stare de spirit foarte proastă.

Goli restul de Cola și mototoli ambalajul în timp ce Anette Goli intră în cafenea. Nu mai vorbise cu ea de ieri după-amiază și avea nevoie de ea ca să-l ajute să-și facă ordine în idei. De obicei, Mia era placa lui de rezonanță, dar nu-i răspundea la apeluri. Din motive evidente.

— Bună? îi spuse Anette, uitându-se în jur, oarecum confuză.

— Știu, spuse Munch, ștergându-și gura cu un șervețel. A trebuit să ies din birou. M-am convins că ei văd și aud tot ce facem acolo.

— Cine? întrebă Goli, așezându-se.

— O, știi tu, bombăni Munch. Generalii.

Anette zâmbi discret și își dădu părul după ureche. Știa că lucrase non-stop de la ședința de ieri, dar, dacă era obosită, ascundea asta bine.

— Cafea? spuse Munch. *Burrito*?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă-ntorc cât pot de repede.

Înființaseră un *call center* temporar în sediul poliției din Gronland. Douăzeci de linii telefonice dotate cu personal. După ce făcuseră public numele suspectului, răspunsul fusese, previzibil, copleșitor.

— Cum mai merge acolo?

— O, știi tu, oftă Anette. Telefoanele sună încontinuu. Nu e ușor să te ocupi de toate apelurile, dar le alegem cât de bine putem.

— Vreo pistă potrivită deja?

— E greu de spus. Nu avem capacitatea de a verifica nici măcar jumătate dintre ele. Cineva l-a văzut în casa învecinată. Cineva l-a văzut pe Gran Canaria. În metrou. Patinând pe role pe lângă lacul Sognsvann. Am avut chiar și un apelant care insista că trebuia să fie antrenorul de fotbal al fiicei lui și nu, nu prea semăna cu bărbatul din poze, dar avea un comportament milităresc.

— Înțeleg.

— Despre ce-ai vrut să vorbești cu mine? spuse Anette, ignorându-și telefonul.

— Despre asta. Munch deschise dosarul de pe masă, care se afla în fața lui.

Scoase portretele robot ale lui Karl Overlind și le puse lângă fotografia lui Ivan Horowitz.

— Ce vrei să spui?

— Chiar credem că e același bărbat?

Goli aruncă o privire la imagini.

— Holger...

— Doar uită-te la ele.

— Știu că nu-ți place. Ca ei să preia conducerea. Nici mie nu prea-mi place, dar ce putem să facem?

— Nu, serios. Sunt de acord că există asemănări, dar sunt destule? Destule ca noi să renunțăm la tot ce avem deja? Să sărim când ei ne spun să o facem?

— Asta e adevărat, dar nici cele două desene nu sunt identice, nu-i așa?

Își puse degetele pe cele două desene.

— Dar deja am stabilit că se deghizează, se costumează sau ce face.

Telefonul ei mobil sună din nou. Aruncă o privire rapidă spre ecran.

— Mikkelson. Trebuie să răspund la apelul ăsta.

— Poate să aștepte, bombăni Munch. Așadar, crezi că asemănarea e destul de mare ca noi să-i lăsăm să preia controlul?

— Astea sunt doar schițe...

— Știu. Munch dădu din cap. Dar l-am trimis pe Curry.

— Unde l-ai trimis?

— Să stea de vorbă cu oamenii care chiar l-au văzut. În carne și oase.

— La hotelul din Gamlebyen?

— Și la Serviciile de Curățenie Sagene.

— Asta a fost o idee bună, spuse Goli. Deși el mi-ar fi de folos la sediul

poliției.

— Dacă nu pentru altceva, atunci măcar să confirme.

— Că e același tip?

— Da.

Anette începu să zâmbească.

— Bineînțeles, Holger. Asta depinde de tine, deși eu...

— Ai încredere în ei?

— Nu văd niciun motiv ca să nu am. De ce ne-ar îndrepta în direcția omului greșit? Nu ne-ar împărtăși informații secrete dacă nu ar avea un motiv. Vreau să spun, ai văzut și tu ce au. Noi nu avem nicio fracțiune din resursele lor. Aproape că am avut senzația că ne urmărea și CIA-ul când am fost acolo. Cât timp le-a trebuit ca să-l găsească pe Horowitz? Douăzeci de minute?

— Adevărat, adevărat.

— Holger, asta depinde, evident, de tine. Dar, dacă vrei părerea mea, atunci suntem pe drumul cel bun. Amintește-ți că fotografiile cu Horowitz sunt vechi de trei ani. Și, din nou...

— Sunt doar schițe, știu, bombăni Munch. Vreau doar să fiu sigur.

— Bineînțeles, spuse Anette și se ridică.

— Încă ceva. Munch îi făcu semn să se așeze din nou. Ai observat că nu ne-au lăsat să păstrăm lista cu cele cincizeci de nume?

— E secretă. Anette dădu din cap. NTK, nu așa i-au zis?

— NKT pe naiba. Munch scoase încă o foaie de hârtie din dosar.

— Ai luat-o? Anette fu șocată. Cum?

Munch ridică din umeri.

— Bineînțeles că am luat-o. Trebuie să existe limite. Și uită-te la astea. Arată spre unele dintre numele de pe listă.

— Ce vrei să spui?

— Ann-Helen Undergård.

— Da?

— Tom-Erik Wangseter.

— Nu înțeleg.

— Au spus că numele erau prea comune, că nu avem capacitatea, nu-i așa? Să-i protejăm pe toți acești bieți oameni? Sau cel puțin să-i avertizăm, dacă nu altceva.

— Holger, spuse Anette, dând ușor din cap.

— Vorbesc serios. Câți oameni se numesc așa? Anton Birger Lundamo.

Accept că ar putea fi mulți oameni pe lista asta care au același nume, dar unele dintre ele sunt rare. Câte? De ce nu facem ceva măcar pentru ei?

— Holger, spuse Anette din nou.

— Mă gândesc să repartizez unii dintre oamenii mei pentru asta.

— Să-i contacteze?

— Da.

— Nu, nu, spuse Goli.

— De ce nu?

Se aplecă înainte, deasupra mesei, spre el, privind pe furiș peste umăr înainte să șoptească:

— Și ce-ai să spui? E un nebun în libertate care ucide oameni la întâmplare și numele tău e pe lista lui? Cât timp crezi că va trece până când asta va ajunge la știri? Se va dezlănțui iadul. Și, oricum, e secret, dacă află ei că am fost noi?

— Da, Anette, dar pentru numele lui Dumnezeu, dacă o persoană dragă ție ar fi pe lista aia?

— Atunci pe cine ai repartiza pentru misiunea asta? Pe Gabriel? Pe Ylva? Kripos e deja ocupat. La fel cum e toată lumea de la secțiile de poliție. Aproape fiecare polițist rutier e pe teren, urmărind piste. Holger, e ceva mult mai important decât noi. E vorba despre ce este în interesul țării. Liniștirea publicului și toate alea. Ca să nu mai spun că te vor concedia pe loc. Înainte să-ți dai seama ce-ai făcut, vei număra urși polari în Svalbard.

— Nu dau doi bani pe asta.

— Nu? Dar Miriam și Marion? Sunt sigură că lor le pasă de asta. Oricum, trebuie să faci ce crezi că e cel mai bine, spuse Anette în timp ce mobilul ei incredibil de iritant vibra din nou. Eu am încredere că au luat deciziile corecte. Biroul prim-ministrului. Ministerul Justiției. E un motiv pentru care au slujbele astea. Cât despre Ivan Horowitz, sunt convinsă că cineva știe ceva; e doar o chestiune de eliminare a trăsnitelor. Suntem aproape. Ceva trebuie să se-ntâmple în curând. Aproape că simt asta. Trebuie să mă-ntorc acum, bine?

Anette se ridică și își luă geanta de pe masă.

— Sper că ai dreptate. Munch puse hârtiile înapoi în dosar. Mă anunți imediat dacă se-ntâmplă ceva?

— Holger, ești primul pe lista mea. Goli zâmbi și aproape alergă spre ieșire în timp ce îi sună mobilul din nou.

Capitolul 58

Curry deschise ușa Serviciilor de Curățenie Sagene și tresări puțin când un clopoțel îi anunță sosirea. Nervii lui încă nu se liniștiseră. Trei beri și un whisky mic noaptea trecută, atât. Se simțise aproape mândru de el însuși, dar corpul lui nu era de acord.

— Da? spuse o vietnameză de vârstă mijlocie în timp ce își ridică privirea spre el de după tejghea fără să își lase jos lucrul de mână.

— Poliția, spuse Curry, scoțându-și legitimația. Unitatea specială. Pot vorbi cu directorul, vă rog?

— Deja, spuse femeia, fără să dea vreun semn că s-ar ridica.

— Ce?

— Deja a fost aici, spuse femeia din nou în timp ce un tânăr vietnamez apără din camera din spate.

— Spune că poliția deja a fost aici. Tânărul îmbrăcat elegant zâmbi și își puse mâinile pe tejghea. Pot să v-ajut cu ceva?

— Jon Larsen, unitatea specială, spuse Curry, ridicându-și din nou legitimația. E adevărat că ați avut un angajat pe nume Karl Overlind?

Vietnameza dădu ochii peste cap și bombăni ceva.

— Nu a fost angajat aici, spuse tânărul. A fost un zilier. Despre ce e vorba de data asta?

— Despre asta, spuse Curry și își băgă mâna în geantă.

Trei, nu mai multe.

Sau fuseră patru?

Nu, trei. Fusesse destul de treaz, nu-i așa?

Trei beri și doar un whisky – sau fuseră două?

Nu-și aminti când se băgase sub plapumă cu Luna, dar măcar îi zâmbise de pe pernă când se trezise.

Fusesse destul de treaz.

— Acesta e desenul pe care l-ați făcut cu portretistul, nu-i așa?

Puse foaia de hârtie mototolită pe tejghea și o netezi.

— Da, e corect. Ce-i cu el? S-a-ntâmpat altceva?

— Dar asta? Curry trebui să scotocească prin buzunare înainte să găsească fotografia lui Horowitz.

— Cine e? întrebă tânărul vietnamez în timp ce se uită atent la fotografie.

— Acesta e bărbatul care a lucrat pentru dumneavoastră?

— Hm, sunt...

Se încruntă și cercetă fotografia mai îndeaproape. Femeia cu lucrul de mână dădu din cap din nou și spuse ceva ce Curry nu înțelese.

— Ce-a zis?

Tânărul zâmbi cu părere de rău.

— A zis că s-a-ngrășat.

— Dar e același bărbat? Cel care a fost angajat... vreau să zic... care a lucrat aici?

— Ca zilier, accentuă tânărul vietnamez și se uită încă o dată la fotografie. Arată mai tânăr, dar da, el e Karl Overlind. Da, așa zice că da.

— Sunteți sigur?

Femeia cu lucrul de mână dădu din cap din nou și bombăni altceva.

— Aceeași, persoană, da, din câteva văd.

— Grozav, mulțumesc. Curry puse fotografiile din nou în buzunarul gecii.

Barul Sagene.

Nu era după colț?

Doar o bere mică?

Să își facă ordine în gânduri?

— Anunțați-ne dacă mai putem face ceva. Ne bucurăm să fim de ajutor.

— Ați fost mai mult decât util. Vă mulțumesc din nou. Curry deschise ușa mai atent de data asta pentru a evita sunetul clopoțelului.

Ivan Horowitz.

Karl Overlind.

Același bărbat.

Munch fusese într-o stare de spirit proastă chiar de dimineață. Trecuse multă vreme de când Curry îl văzuse ultima oară atât de supărat, dar măcar se rezolvase problema asta.

Un soldat.

Un veteran din Afganistan.

Habar n-avea cum fusese identificat acest suspect, dar în fine, îl confirmase. Era același bărbat. În ultimul timp, se simțise dat la o parte și se gândi că asta sigur avea să-l ajute să intre din nou în grațiile lui Munch. Avea nevoie de asta. Se chinuise să explice tăietura de pe fruntea lui și absența de la muncă.

Barul Sagene.

Doar una mică?

Trebuia să-l sune pe Munch întâi.

Să-i dea vestea cea bună.

Își scoase telefonul mobil din buzunar și fu gata să facă apelul când acesta începu să sune.

Când văzu numele de pe ecran, fu atât de uimit, că aproape uită să răspundă la apel.

— Bună, Mia! spuse Curry când reuși, în sfârșit, să își miște degetele. Ce mai faci? Te caută...

— În dreapta ta. Cincizeci de metri. Chiar lângă biserică. Un Subaru gri. Îl vezi?

— Ce?

— Cel cu geaca albastră. Îl vezi?

— Păi, da.

— Vizavi. În față la 7-Eleven. Femeia care vorbește la telefon. Cu palton gri. Cizme maro până la glezne. O vezi?

— Despre ce vorbești? spuse Curry, întorcându-se.

— Poartă-te normal. Începe să mergi.

— Ce se-ntâmplă?

— Pleacă acum. Nu-i lăsa să vadă că i-ai observat. Mergi spre parc.

Îi observase?

Curry habar n-avea ce se-ntâmpla, dar făcu ce i se spuse. Picioarele lui începură să se miște pe trotuar.

— Ce se-ntâmplă?

— Vezi cele două cabine telefonice roșii?

— Hm, da?

— Banca, o vezi?

Curry era și mai confuz. Se uită din nou la femeia cu palton gri din fața 7-Eleven și își dădu seama că ea se uita la el. Nu pentru mult timp. Doar pentru o secundă scurtă înainte să-și îndrepte din nou atenția spre vitrină.

— Mia, ce se-ntâmplă?

— Doar ascultă-mă, Jon. Și fă ce-ți spun.

— Bine? murmură Curry și își lăsă picioarele să-l poarte mai departe pe drum.

— Banca. Ia loc pe partea cu fața spre biserică.

Pentru a treia oară, Curry se uită spre femeia cu palton gri. Ea se întorsese spre el și îl privea.

— Ești acolo acum. Stai jos.

Subaru de lângă bordură. Bărbatul în geacă albastră ieșea din mașină.

— Pune mâna dedesubt.

Era pe pilot automat. Puse o mână sub scaunul unde fusese atașat ceva. O foaie de hârtie.

— Într-o oră, bine?

— Nu-nțeleg... începu Curry în timp ce femeia cu palton gri traversă calmă strada, doar ca să se oprească în fața altui magazin foarte aproape de el.

— Intră în 7-Eleven. Arată-le legitimația. Au o ușă în spate. Ai găsit biletul?

Bărbatul cu geacă albastră intra în parc.

— Da?

— Închide-ți mobilul. Ne vedem într-o oră.

Apoi ea închise.

Capitolul 59

Dolores di Santi era convinsă că fusese posedată de diavol. Crescuse în Sardinia, în sătucul de coastă numit Portoscuso, fiind fiica măcelarului local și a unei femei cu mare frică de Dumnezeu. Mama ei își începuse fiecare zi, făcându-și semnul crucii și murmurând cuvintele „*Non oggi né Dio*”; „Nici azi, Doamne.” Când Dolores fusese mică, întotdeauna își dăduse ochii peste cap din cauza asta, a credinței exagerate a mamei ei în rai și în iad, dar acum făcea și ea același lucru, stând pe strana rece din Catedrala Sf. Olav. „*Non oggi né Dio.*” Deși era convinsă că deja era prea târziu.

În tinerețe, visase să devină arhitectă, dar nu se întâmplase asta. Apăruse el într-o barcă cu pânze și o făcuse să-și piardă capul. Salvatore di Santi. Fiul unei familii bogate din Milano. După aceea, anii trecuseră repede; nici nu știa unde se duseseră, întâi o fiică, apoi un fiu. Mama ei fusese casnică, iar Dolores își promisese să nu îi urmeze niciodată exemplul, dar ajunsese să facă exact același lucru.

Dar era o viață confortabilă; nu trebuia să cârtească. Fiica și fiul ei primiseră o educație bună; ea era doctoriță, el era inginer. Salvatore di Santi întotdeauna avusese ambiții politice și le realizase. Petrecuseră cinci ani în Africa de Sud, el ca ambasadorul Italiei, ea ca soția ambasadorului, și acolo se întâmplase, episodul care o convinsese că diavolul preluase controlul vieții ei. O aventură inocentă. El fusese tânăr. Mult mai tânăr decât ea. Un

angajat de la ambasadă.

L'introduzione del diavolo.

Intră diavolul.

Dolores își făcu cruce în timp ce congregația intră. Slujba de la jumătatea dimineții era terminată. Se uită în jur după părintele Malley, dar nu îl văzu nicăieri. Alt preot ținea slujba azi, ceea ce era puțin dezamăgitor; ea venise să stea de vorbă cu părintele Malley. Trebuia să își mărturisească păcatele. Era singura cale. Trebuia să pună capăt ticăloșiei ei. Nu putea continua.

Africa de Sud fusese fierbinte. Colorată. Vibrantă. Acest avanpost în care fuseseră trimiși acum era exact opusul. Ambasadorul Italiei în Norvegia. Îi fusese aproape insuportabil de frig în timpul iernii. Lumina care nu mai venea. Întunericul etern. Calendarul spunea că era primăvară, dar primăvara refuza să vină, să îi dea căldura de care avea mare nevoie. *Il diavolo*. Era peste tot în jurul ei și trebuia să-și mărturisească păcatele odată pentru totdeauna. Apoi să se întoarcă acasă, în Italia. Nu mai suporta țara asta înghețată.

Se îndreptă șovăitoare spre sacristie și îl abordă pe preot.

— Pater Malley?

— Nu l-am mai văzut de o vreme, spuse tânărul în limba lui stricată pe care ea nu o înțelegea. Poate e bolnav. Mă tem că n-am putut să-l contactăm.

— Pater Malley? încercă ea din nou, dar el nu păru s-o înțeleagă.

— Sunt sigur că va reveni în curând. Preotul zâmbi, dar ea nu înțelese un cuvânt din ce îi spusese.

De-asta trebuia să stea de vorbă cu părintele Malley. El vorbea puțin italiană. Studiase la Roma. Ea vorbea puțin engleza. Împreună, puteau comunica. Malley îi explicase că prelungise orele pentru spovedanie. Era binevenită dimineța, la amiază – chiar oricând; era doar o chestiune de a veni.

Merse încet până la confesionalul de la capătul bisericii – poate asta voise să spună noul preot – și se așeză pe o strană ca să aștepte. După douăzeci de minute se săturase. El nu părea că avea să vină. Își ridică poșeta de pe podeaua rece și fu gata să se ridice când observă că ușa de lemn era puțin întredeschisă.

Până la urmă, el era acolo?

Asta spusese preotul?

Să între, pur și simplu?

Dolores merse încet spre cabina ornamentată.

— *Scusa?* Pater Malley?

Capitolul 60

Curry intră în Café Mistral, în Majorstua, și o găsi pe Mia stând la o masă din colțul cel mai îndepărtat.

— Ce e cu chestiile astea de spionaj? izbucni buldogul și se trânti pe scaunul din fața ei.

— I-ai pierdut? voi Mia să știe. Ochii ei albaștri îl priviră într-un fel pe care nu-l putu înțelege.

Mia părea nervoasă. Se chinuia să-și țină mâinile nemișcate, tot bătea darabana cu unghiile în ceașca ei de cafea și scruta camera tot timpul. Dacă n-ar fi cunoscut-o mai bine, ar fi crezut că era drogată.

— Cred că da, bombăni Curry. Ce naiba se-ntâmplă? Ai luat-o razna de tot?

— Ți-ai închis telefonul?

— Da.

— Bine. Ne urmăresc, nu-i așa? GPS. Știu unde suntem în fiecare moment. Mi-a trecut prin minte că așa o fac. Te urmăresc.

— Mă urmăresc? Despre ce vorbești?

— Scuze. Mia își puse mâna pentru scurt timp pe a lui. Ar fi trebuit să vin la tine mai devreme. Dar sunt aici acum, bine?

Un bătrân era servit cu o bere la bar. Curry simți tentația în gâtul lui, dar o alungă.

— Și cine sunt oamenii aceia afurisiți?

— Cei de la Investigații Interne. E o poveste lungă, spuse Mia, dându-și părul după ureche. În fine, ar fi trebuit să vorbesc cu tine imediat și îmi pare rău, bine?

— Investigații Interne? Poliția? De ce umblă după mine? Ce naiba am făcut?

— Ascultă, îi spuse Mia, aplecându-se mai aproape. Acum câteva zile am fost contactată de un agent pe nume Wold. Îl mai ții minte pe avocat? Pe Lorentzen?

— Nu.

— El deținea mașina care a fost furată. Mercedesul care a fost folosit să o ducă pe Vivian Berg în munți. Dar ceea ce Wold a vrut să știe era dacă eram

interesați de Lorentzen.

— De ce?

— Heroină. Mia sorbi din cafeaua ei. Cred că au găsit un mare importator și că Lorentzen e implicat.

— Droguri? Curry dădu din cap exasperat. Dar ce-are de-a face asta cu mine?

— Ei cred că traficanții au pe cineva în interior, spuse Mia, încet.

— Ce?

— Un polițist. Unul dintre noi. Și voiau ca eu să îi ajut să dovedească asta.

Încet, el începu să înțeleagă la ce se referea ea. Și îl cuprinse furia.

— Eu? șuieră el atât de tare, că bătrânul de la bar se întoarse.

— Șșșt.

— Eu? șuieră Curry din nou, dar mai încet de data asta.

Mia dădu din cap.

— Pe bune?

— Știu.

— Ce naiba le-a dat ideea asta?

— E o poveste lungă, spuse Mia din nou și încercă să îl calmeze, dar el era cuprins de indignare.

— Ce naiba cred ei că am făcut?

Lovi masa cu palma atât de tare, că ceașca ei zornăi. Barmanul tresări în spatele tejghelei și se uită speriat în direcția lor.

— Calmează-te, îi spuse Mia. Nu contează, nu-i așa? Le-am spus că nu ești tu. De mai multe ori. Nu ești tu, nu-i așa, Jon?

Își înclină capul și se uită la el. Atunci văzu și el cât de obosită era.

— Bineînțeles că nu, spuse el furios. De ce naiba aș face așa ceva?

— Poftim, spuse Mia. Atunci n-ai de ce să-ți faci griji.

— Dar, la naiba, bombăni Curry, apoi se opri, incapabil să-și termine propoziția.

Heroină?

El?

— Am nevoie de ajutorul tău, spuse Mia, aplecându-se mai aproape.

— Ce naiba...? bombăni Curry în șoaptă, încă chinându-se să înțeleagă totul.

Cineva din interior?

Făcea trafic de droguri?

Cum naiba s-ar fi putut gândi cineva...?

— Pământul către Curry? spuse Mia, atrăgându-i din nou atenția.

Acum el înțelegea clar.

La naiba.

O confundase cu vigilența. Nu ar fi putut greși mai mult. Era exact opusul. Colega lui fragilă era atât de obosită că se chinuia să stea dreaptă pe scaun.

— Mia? Ești bine?

Ea inspiră, își închise ochii și păru să se chinuie să rămână trează.

— Mia?

— Sunt bine. Doar că...

— N-ai dormit?

O luă de cap.

— De cât timp?

— De aproape douăzeci și patru de ore. Nu trebuie să-ți faci griji, spuse ea, și îl îndepărtă cu o fluturare a mâinii.

— Ce naiba se-ntâmplă? Curry se aplecă peste masă. Cei de la Investigații Interne cred că sunt corupt? Tu arăți ca și cum ai fi văzut o fantomă. De ce n-ai dormit? Ce-ai făcut?

— Am umblat pe străzi, murmură Mia și își frecă ochii. Am fost prin tot orașul.

— De ce?

— Ascultă, spuse Mia, calmându-se. Am nevoie de ajutorul tău și nu știu pe altcineva pe care pot să-l întreb.

— Bineînțeles, Mia. Orice.

Văzu recunoștința din ochii ei în timp ce își dădu părul după ureche din nou și îi zâmbi obosită.

Doamne, chiar nu era bine.

— E vorba de Sigrid, spuse Mia în cele din urmă.

— Sora ta?

— Da. Eu...

— Dar ea e...?

Mia își închise ochii din nou, iar Curry începu să se teamă că ea avea să leșine, să cadă pe masă chiar în fața ochilor lui.

— Am nevoie de ajutorul tău ca să găsesc pe cineva.

— Bineînțeles, Mia. Pe cine?

— Știi scena, nu-i așa? Ai fost la Brigada Antidrog mult timp?

— Bineînțeles. Pe cine cauți?

— Îl cheamă Kevin, spuse Mia încet. Am umblat prin tot orașul azi-noapte, dar...

— Un drogat?

Mia dădu din cap.

— Aici, în Oslo?

Capul ei se lăsă înainte din nou și, de data asta, aproape că nu și-l putu ridica de pe piept.

— Bineînțeles că o să te ajut, spuse Curry repede și își puse mâna cu blândețe pe a ei. Știi și altceva despre tipul ăsta? Tot ce ai e numele lui?

— Cisse, murmură Mia.

— Cisse?

— Kevin și Cisse. Unul său, mai bine, amândoi. Mă vei ajuta?

— Sigur că da, spuse Curry. Pot să te-ntreb de ce sau e...?

Mia clipi și își trecu o mână pe fața obosită.

— Are ceva ce îmi aparține.

— Cealaltă drogată? Cisse?

— Da.

— Mă ocup de asta. La naiba, Mia, bineînțeles. Dacă-mi promiți un lucru.

— Ce?

— Că mergi acasă și-nchizi ochii, bine?

Mia îi zâmbi obosită.

— Nu, asta...

— Vorbesc serios, Mia. Kevin și Cisse? Lasă totul pe seama mea. Și nu-ți face griji. Dar trebuie să dormi acum, bine?

Urmă o tăcere lungă.

— Bine, spuse Mia după o vreme.

— Bine. Curry își scoase mobilul din buzunar.

Capitolul 61

Munch trecu de bariere, urcă pe treptele Catedralei Sf. Olav și fu întâmpinat de Torgeir Bekk, șeful unității de intervenție, un polițist pe care deja îl cunoștea. Jucaseră șah și, după doar câteva partide, Munch fusese nevoit să accepte că mai avea mult de învățat.

— Medicina legală deja e aici, spuse Bekk.

— Și tehnicienii de la locul crimei?

— Sunt pe drum. Ai idee ce se-ntâmplă?
— La ce te referi? Munch își stinse țigara.
— E haos total peste tot, nu pot să dau de nimeni, spuse Bekk, scărpinându-se în cap.

— Totul e pentru găsirea lui Ivan Horowitz.

— Știu, dar chiar și-așa, *toată* poliția?

Munch ignoră asta și intră pe ușa mare. Catedrala era slab luminată. Ecoul pașilor lui se auzi în spațiul cavernos. O văzu pe Lillian lucrând lângă confesional împreună cu echipa ei.

— Cine l-a găsit?

— O italiancă. E în biroul preotului. Șocată. Nu se poate opri din plâns. E un atașat de la Ambasada Italiei cu ea acum. Cred că e soția ambasadorului italian.

— Bine.

— Trebuie să o reținem?

— Ai interogat-o?

— Într-o anumită măsură. A venit aici pentru spovedanie. A crezut că preotul stătea aici înăuntru. Ceea ce, într-un fel, chiar făcea. Bekk își ridică sprâncenele.

— Află-i datele de contact, apoi dă-i drumul, spuse Munch și merse spre Lillian Lund.

— Bună, Holger. Lund zâmbi și își dădu jos masca facială.

— Ce avem?

Era o întrebare inutilă. Vedea chiar în confesional, unde preotul stătea lăsat pe spate, într-o cabină, cu o privire îngrozită.

— E un aparat de fotografiat acolo, arătă Lund.

— În cealaltă cabină?

Ea dădu din cap.

— Se pare că ucigașul și-a mărturisit păcatele. Cel mai probabil, i-a dat preotului doza printre zăbrele. Apoi a trecut de cealaltă parte și a făcut ce trebuia să facă acolo.

— Te-ai uitat înăuntru?

— Nu m-am putut abține.

— Și?

— Douăzeci și nouă.

— Ce naiba?

— Sigur arată ca naiba ce e acolo, spuse Lund fără nicio urmă de ironie

în voce.

— Are vreo rană la gură?

— Nu din câte văd, dar asta nu înseamnă neapărat ceva. Nu toată lumea reacționează în același mod.

— Dar e o urmă de ac?

— Da, în același loc. Lund dădu din cap și își trase masca din nou pe față în timp ce Anette Goli veni grăbită pe podeaua cu ecou.

— Ce avem? spuse ea imediat ce își recăpătă răsuflarea.

— Numărul douăzeci și nouă, spuse Munch încet.

Scoase lista din buzunarul paltonului lui de lână.

— Paul Malley. Preot.

— O, nu, murmură Anette, luând foaia de hârtie.

— Încă nu ești de acord? Munch se uită la ea.

— Cu ce?

— Paul Malley? Poate ar trebui să începem să avertizăm oamenii.

Anette Goli își mușcă buza, dar nu răspunse. Munch dădu din cap iritat, își băgă mâinile în buzunare și merse spre mulțimea care se adunase în jurul altarului.

Capitolul 62

Primise apelul peste câteva ore. Luna se uitase ciudat la el de câteva ori, dar Curry fusese hotărât.

— Așadar, fără bere?

— Nu, doar cafea.

Își dădu seama după zâmbetul ei că asta nu o deranja deloc, în salon era liniște, doar câțiva vechi clienți fideli care stăteau lângă tonomat, dar, chiar și așa, Curry se simțea ușor paranoic.

Îl urmăreau?

Erau sub acoperire...?

Bineînțeles că nu erau polițiști. Îi văzuse pe bărbații de aici atât de beți, că de-abia se mai țineau pe picioare. *La naiba*. Nu se putea abține. Mândria lui. Îl durea puțin – nu, îl durea mult. Cum putea să creadă cineva că el era corupt? Ce naiba făcuse? Și câți oameni gândeau asta, oameni pe care îi cunoștea? Și de când se întâmpla asta? Acum că se calmase și se gândise la asta, începea să aibă sens. Tipii în gecii sport de lângă bar din după-amiaza

aceea în care avusese ghinion, băuse prea mult și uitase să mănânce. Păruseră nelalocul lor; se gândise la asta tot timpul, nu-i așa? Ce încurcătură.

Un număr necunoscut apărui pe mobilul lui, pe care îl avea dinainte.

„Nu răspunde. Așteaptă câteva minute, apoi sună înapoi de pe alt număr. Jimbo.”

Curry nu știa de ce, dar așa voia Jimbo să fie contactat. Când Curry își dăduse seama ce căuta Mia, știuse exact pe cine să sune.

Jimbo Monsen.

Îl cunoștea pe polițistul talentat de când fuseseră la academie. Lucraseră împreună la Brigada Antidrog, dar apoi Jimbo mersese sub acoperire și rămase acolo. În timp ce ceilalți din anul lor urcaseră în ranguri, Jimbo alesese să rămână pe străzi. Curry îl întrebase de ce la o bere, în urmă cu câțiva ani, dar nu primise un răspuns clar.

Jimbo spusese doar „îmi place”, ridicând din umeri și nu mai vorbiseră despre asta.

Jimbo Monsen.

Alegerea evidentă.

Iar acum îl contactase.

Așteptă până când crezu că trecuse destul timp și introduse numărul care i se trimisese mai devreme în acea zi.

— Curry? spuse vocea groasă.

— Cum a mers? Curry era încordat.

— Bingo. Kevin, nu-i așa? Tânăr? Sprâncene ciudate?

— Da. Și Cisse.

— N-am putut s-o găsesc. Știu la cine te referi, dar ei zic că a murit. Supradoză de heroină.

Anii sub acoperire nu îi schimbaseră doar înfățișarea, ci și limbajul. Ultima dată când se întâlniseră, Curry de-abia îl recunoscuse. Crezuse că era un vagabond și era să-i facă semn să plece.

— E moartă?

— Nu sunt sută la sută sigur, dar asta zic ei.

— Dar acest Kevin? Știi unde e?

— Tocmai ți-am zis că știu, nu? Vrei să-l întâlnești pe tipul ăsta?

— Da, te rog. E posibil?

— Orice e posibil. Jimbo tuși. Ai niște bani gheață?

— Bani gheață?

— Pot să aranjez o întâlnire, dar nu cred că va veni dacă nu câștigă ceva

din asta, dacă știi la ce mă refer. Statul de vorbă cu un polițist e un mod rapid de a-ți păta reputația pentru tipii ca el.

— Da, da, bineînțeles. Despre câți bani vorbim?

— O mie ar trebui să ajungă.

— O mie de coroane?

— Hai să fie două – așa poate să se drogheze câteva zile. Trebuie să ajutăm unde putem, nu crezi?

— Orice, spuse Curry. Și cum o facem?

— Te sun eu, spuse Jimbo și închise.

— Mai vrei?

Luna veni, zâmbitoare, cu ibricul de cafea în mână. Curry dădu din cap și se întrebă dacă ar fi trebuit să o sune pe Mia imediat. Nu. Era mai bine să aștepte. Să o lase să doarmă. Nu o mai văzuse arătând atât de obosită de multă vreme.

Ce încurcătură blestemată.

Și ce se-ntâmpla cu adevărat?

De ce nu prevăzuse asta?

Totul era din cauza băuturii.

Dădea vina pe băutură.

Era indignat.

El, corupt?

În niciun caz.

Era un polițist al naibii de bun, chiar era.

Chiar și al naibii de genial.

Un nou început.

Și, de data asta, era serios.

Curry înjură în șoaptă, apoi ridică ceașca de cafea la buze în timp ce se uită pe geamul murdar.

Capitolul 63

Gabriel Mørk stătea în sala operativă cu laptopul lui, incapabil să gândească limpede. Peretele din fața lui era aproape complet acoperit. Colajul lui Ludvig Grønlie. Fotografii, foi de hârtie și bilețele în diferite culori. Și, pe peretele de lângă ușă, doar el:

Ivan Horowitz.

Munch fusese neclar, Goli mai degrabă evazivă. Ședința de dimineață fusese o experiență ciudată, dar își petrecuse ziua făcând ce i se spusese să facă. Noul suspect. Ivan Horowitz. Dispărut fără urmă în 2012, dar ar fi putut lăsa o urmă pe internet?

Nu găsisese mult. Chiar nimic, nimic recent. Doar o pagină veche de Facebook. Câteva fotografii cu Horowitz în uniformă, mijindu-și ochii la lumina soarelui și ținând o armă automată. Ultima postare în primăvara lui 2011. *„În curând, acasă, în permisie, față zâmbitoare. Ne vedem, Ivan!”* Doar un comentariu, cineva pe nume Caroline, pe care o suna din când în când, dar părea să fie la fel de neștiutoare ca restul lumii. Nu îl văzuse. Scuze. Nicio idee. Nu părea să-i pese prea mult, decât că avea dreptul să se laude, entuziasmul, ceva să povestească prietenelor ei. *„Îl știu pe Ivan, am fost prieteni. Știți criminalul în serie pe care-l caută? M-a sunat poliția. Sunt importantă.”*

Gabriel simți un gust neplăcut în mijlocul conversației și închise, pur și simplu...

Ivan Horowitz.

Născut în Gjøvik, pe 21 noiembrie 1988.

Un bărbat cam de vârsta lui. Gabriel dădu din cap și continuă să citească notițele.

Mama: Eva Horowitz, decedată în 2007 (accident de mașină)

Tatăl: Anatol Horowitz, decedat în 2007 (la fel)

Frați: niciunul

Educație: Colegiul Gjøvik, 2006-2008

Armata, Batalionul Telemark, 2008-2010

Eliberat din armată pe motive medicale în 2010.

Internat în Spitalul psihiatric Blakstad, 2011-?

Asta îi atrase atenția. Spitalul psihiatric Blakstad. Horowitz fusese pacient acolo? Gabriel încă își amintea cât de nervos și speriat fusese când vizitase clădirea de birouri de lângă Stadionul Ullevaal, doar ca să i se spună acum să ignore informațiile pe care le adunase.

Fusese puțin dezamăgit, trebuia să recunoască asta. Toată munca aceea pentru nimic. Într-adevăr, nu putuse găsi un mod de a căuta prin fișiere, dar, chiar și-așa, să i se spună să renunțe, pur și simplu? Fusese tentat să o întrebe pe Mia dacă nu ar fi trebuit să facă puține săpături oricum. Poate să stea împreună, să vadă dacă era ceva acolo până la urmă, dar nu se întâmplase asta. Nu o mai văzuse de o vreme. Nu apăruse la ședințe. Nu era

de găsit. Mia dispăruse brusc și nici lui Munch, nici celorlalți nu părea să le pese. Era ciudat, dar totul era ciudat la birou de când apăruse noul suspect principal, din senin, de nicăieri. Nici Munch și nici Anette nu le oferiseră vreo explicație; tot ce știau era că acesta era bărbatul pe care îl căutau. Trebuiau să se concentreze sută la sută pe el. Surse din Serviciul Secret al Armatei, li se spusese. Să nu pună întrebări.

Mass-media vorbea doar despre căutarea lui Horowitz.

Soldatul.

Criminalul în serie.

Care încă era liber pe străzile din Oslo.

Gabriel fusese acasă pentru o scurtă vizită mai devreme în acea zi și aproape putea vedea asta pe chipurile oamenilor. Se grăbeau, strângându-și protector copiii în brațe. Vecinii pentru care s-ar fi oprit în mod normal, ca să aibă o discuție cu ei, îl evitaseră, practic fugiseră la locurile sigure din spatele ușilor lor de la intrare.

Nu-i putea învinui.

O trimisese pe Tove să stea cu Emilie la mama ei, în Hadeland.

— Gabriel, vorbești serios?

— Sunt sigur că veți fi bine, dar te rog, de dragul meu?

— Da, bineînțeles, și știu că se va bucura să ne vadă.

Le sărutase repede la plecare și avu un sentiment de ușurare în timp ce văzu farurile roșii din spate ale Volvoului dispărând.

— Ei bine, asta e captivant.

Ironică, Ylva intră în cameră cu laptopul ei și se trânti pe un scaun de lângă el.

— Ai auzit vreo noutate?

— Nu de data trecută.

— Trebuie să putem face ceva în loc să stăm aici, pur și simplu.

Tânăra islandeză oftă și se frecă la ochi. Gabriel știa la ce se referea ea. Biroul care, în mod normal, era plin de viață, cu telefoanele care sunau întruna și oamenii care alergau încolo și-ncoace pe coridoare, fusese transformat într-un peisaj selenar, doar cu ei doi rămași acolo. Ludvig era la sediul poliției din Gronland. Munch și Anette erau la catedrală – altă victimă, un preot de data asta. Gabriel sperase că aveau să treacă pe la ei, să țină altă ședință, o nouă actualizare, dar nu, părea că aveau lucruri mai bune de făcut. Și, bineînțeles, nu văzuse nici urmă de Mia de multă vreme.

— Când aveai de gând să-mi spui? zise Ylva, dându-i un ghiont în umăr.

— La ce te referi?

— O, nu mă poți prosti. Ea zâmbi.

— Ce?

— Mica ta misiune, îl tachină Ylva. Haide! Văd prin tine. Ce făceai pentru Mia?

— Despre ce vorbești? spuse Gabriel din nou, conștient că îi ardeau obrazii.

— Bine, atunci așa ne jucăm, spuse ea, ofensată. O misiune secretă? Și nu o să-mi spui nimic? O, haide! Ce-ai făcut?

Gabriel Mørk oftă. Își dădu seama că nu mai conta. Lui Munch părea să nu-i mai pese. Și, oricum, nu aveau să folosească informația.

— Am intrat în baza de date a lui Wolfgang Ritter.

— Glumești? Fără un mandat.

— Depinde cum privești situația, murmură Gabriel. Am făcut-o la cererea Miei.

— La naiba. Ylva chicoti. Și cum ai făcut-o? Ai mers la biroul lui? I-ai accesat computerul?

— Am stat în salonul de așteptare, spuse Gabriel, ghemuindu-se oarecum pe scaun. Crezi că nu ar fi trebuit să o fac?

— Idiotule, bineînțeles că ar fi trebuit să o faci. Ce-ai găsit? E acolo?

Își mută scaunul un pic mai aproape și dădu din cap dornică spre laptopul lui.

— E inutil pentru noi, dar, ciudat, tocmai mă gândeam la asta. Îl știi pe Horowitz?

El dădu din cap spre notițele lui Ludvig.

— A fost internat în Blakstad, ca pacient la psihiatrie.

— Atunci de ce nu poți să le folosești? voi Ylva să știe. Dacă Ivan Horowitz a fost unul dintre pacienții lui Ritter? Poate găsim o legătură acolo?

— Deja am verificat, spuse Gabriel și dădu din cap. Nu e acolo.

— De unde știi asta?

— Deja am verificat, spuse Gabriel din nou.

— N-ai spus că era inutil?

— Avem notițele lui Ritter scanate ca fișiere PDF, vezi? Așa că nu poți face o căutare. Nu a documentelor.

— Ce vrei să spui?

— Au fost scrise de mână, apoi scanate. Vezi problema?

Dar Ylva arăta ca și cum încă nu-l putea înțelege.

— Să zicem că vreau să caut cuvântul „incendiu”, bine? Sau *Frații Inimă-de-Leu*? Nu există niciun mod prin care computerul să le poată căuta; ai nevoie de o metodă pentru a recunoaște simbolurile. Dacă vreau să caut prin notițele lui, trebuie să învăț computerul să recunoască scrisul lui de mână – A arată așa, B arată așa și așa mai departe, dar tot ar fi complicat. Cum e scrisă o literă când scrisul de mână e legat, L de K, M lângă N. Înțelege?

— O, spuse Ylva când, în sfârșit, îi pică fisa.

— Vreau să spun, sunt sigur că există un mod de a o face, continuă Gabriel. Dar ar putea dura săptămâni...

— Dar cum? începu Ylva și își împinse ochelarii mai sus pe nas.

— Cum ce?

— Cum poți fi sigur că Horowitz nu e acolo?

— Titlurile, numele fișierelor. Uită-te la acesta, continuă Gabriel și deschise unul dintre documente. Ritter a folosit numele pacienților și datele lor de naștere pentru a-i identifica. Și asta pot căuta, bineînțeles, nu asta e problema. Cum pot căuta și toate celelalte fișiere pe care le am aici.

— Dar dacă...? spuse Ylva în timp ce i se formă o idee în minte.

— Dacă ce?

— Ei bine, îi știm vârsta, nu-i așa?

— Ce vrei să spui?

— Putem să căutăm data lui de naștere? Nu putem? Adică, e aici?

— Da, dar tocmai ți-am zis, el nu e unul dintre pacienți. Numele lui nu e pe listă.

— Dar Karl Overlind?

— Nici el nu e aici. Am verificat.

— Bine, dar uită-te acolo.

— Ylva arată spre peretele din fața lor.

— Portretele robot? Vezi că sunt diferite, nu-i așa?

— Unde vrei să ajungi cu...?

— Criminalul e clar – ei bine, nu știu ce, dar pare foarte calculat, nu-i așa? Nimic din toate astea nu e întâmplător. Poartă ochelari acolo, o freză diferită în fotografia aceea. Dacă Horowitz e, până la urmă, în fișiere, dar sub alt nume?

— Dar asta nu are niciun sens, obiectă Gabriel. De ce ar merge la un psihiatru cu un nume fals? Și e posibil așa ceva? Nu verifică nimeni? Nu, mă

tem că așa ceva e imposibil.

— Nu, ai dreptate, spuse Ylva, dându-și jos ochelarii. De ce-ar face așa ceva?

— Exact ce-am zis eu mai înainte.

— Nu, de ce naiba ar vrea să facă asta?

Își frecă ochii din nou și iar își puse ochelarii.

— A, păi.

Stătură în liniște, holbându-se la peretele colorat.

— Dacă nu cumva... spuse Ylva.

— Ce?

— Nu, tot nu are niciun sens, spuse ea, luându-se cu mâinile de cap. La naiba. Ar fi fost așa de fain să le arătăm bătrânilor ceva. Adică, ne-au aruncat aici ca pe niște piese de rezervă. Urăsc faptul că nu pot să contribui.

— Știu exact la ce te referi. Gabriel dădu din cap.

— Dar Blakstad? Un spital psihiatric? Te-ai gândit la același lucru, nu-i așa? Trebuie să-și fi găsit victimele undeva. Adică, să fim serioși, complet la-ntâmplare? Ceva trebuie să-l fi provocat. Și Vivian Berg? Ea a fost prima, nu-i așa?

— Da...?

— Vivian Berg a fost pacienta lui Ritter, nu-i așa? Și știi cum e Mia, îi spuse Ylva, ridicându-se entuziasmată. De ce ți-ar cere să intri în fișierele lui Ritter dacă nu ar avea o bănuială? Ți-a spus despre ce-au vorbit acolo?

— Când?

— Când l-au interogat? La Ritter mă refer.

— Nu.

— Haide, Gabriel. Sigur trebuie să fi fost ceva.

— Bineînțeles, dar ce?

— Să fiu a naibii dacă știi. Ce zici de asta, știm vârsta lui Horowitz, nu-i așa?

— Douăzeci și cinci de ani.

— Exact, hai să adăugăm câțiva ani de fiecare parte.

— Ce vrei să spui?

— Păi, uită-te la aparatele de fotografiat. La schițe. La descrierile oamenilor care l-au văzut. Să-l facem de... douăzeci și trei până la... să zicem, douăzeci și șapte?

— Nu înțeleg unde vrei să ajungi cu asta.

— Ai spus data nașterii, nu-i așa?

Ylva se aplecă și își puse degetul pe ecranul lui.
— Care ar fi? 19... 86 până în 1990? Încearcă asta.
Gabriel introduse numerele.
— Câte rezultate?
— Două sute șaptezeci și cinci.
— Poftim. Ylva zâmbi și dădu bucuroasă cu pumnul în umărul lui.
— Vrei să citim două sute șaptezeci și cinci de fișiere? Ai vreo idee despre cât de mult va dura asta?
— Și ce? Ai altceva mai bun de făcut?
O liniște bruscă umplu camera. Gabriel auzi mașinile de pe stradă, de departe, și bâzâitul aparatului de aer condiționat pe care, până atunci, nu îl observase niciodată.
— Sigur că da. De ce nu?
— Bine. Ylva zâmbi și îl lovi din nou cu pumnul în umăr. Eu o voi lua de la A la... care e la mijlocul alfabetului?
— N.
— Grozav. Și tu iei restul. Îmi trimiți fișierele pe e-mail, te rog?
Ylva părea o școlăriță în timp ce bătea nerăbdătoare din palme și zâmbea cu gura până la urechi.
— Hai să ne-ntâlnim aici după ce le cercetăm, bine? Sau dacă găsim ceva?
— Ar putea dura zile întregi. Gabriel oftă.
— Păi, asta e. Atunci îmi trimiți fișierele alea?
— Sunt pe drum, spuse Gabriel și adaugă fișierele într-un e-mail adresat ei.

Capitolul 64

Mia era într-un spațiu gol, undeva între vis și realitate. Nu se putea opri. Corpul ei era spulberat, dar creierul continua să-i lucreze suplimentar. Deocamdată, refuzase poțiunea magică de dormit a lui Charlie; nu îndrăznea să riște să se prăbușească total. Curry putea suna oricând; trebuia să fie trează, prezentă, ca să poată rezolva asta. Munch o sunase de câteva ori în timp ce se îndrepta spre apartamentul lui Charlie, dar îi ignorase apelurile. Nu puteau să o trateze așa. La naiba cu ei, cu toții. Se uită repede la mesajele pe care el i le trimisese. „*O nouă victimă, Paul Malley, preot. Alt aparat de*

fotografiat, numărul 29” Cuvintele o urmăriseră până pe perna moale, amestecându-se în liniște cu nevoia corpului ei de odihnă.

Numerele. Patru, șapte, treisprezece, douăzeci și nouă. O listă a morții? Era un pic cam prea simplu, nu-i așa? Atunci care era rostul aparatului de fotografiat? Zgâriatul numărului pe lentilă? Unul nou la fiecare loc al crimei? Cu siguranță, erau sute de alte moduri de a o face, nu-i așa? Indicarea unui număr. Putea fi scris pe perete. Pe cadavru. Asta nu ar fi fost, cumva, mai convenabil? De ce un aparat de fotografiat? Nu observa ceva important aici, nu-i așa? Numerele sunt... pe aparatul de fotografiat. Bine. Nu, nu, nu; *concentrează-te acum*. Numerele sunt în aparatul de fotografiat. E o mare diferență. Pe lentilă. Nu afară. Uită aparatul de fotografiat. Fotografia. Nu uita acest gând, Mia; să nu dispari acum. Asta e ceva important. Dacă apeși pe declanșator, numărul va deveni... o parte din fotografie?

Trebuie să fi ațipit oricum pentru că, brusc, Sigrid era acolo, pe străzile din Oslo, în fața ei. O umbră fără chip, asta era tot, dar era ea, brățara ei zornăind tare pe încheietura mâinii ei slabe în timp ce îi făcea semn Miei de pe asfaltul întunecat și ud. „*Haide, Mia, haide.*” Apoi apăru un băiat cu o căciulă galbenă, aplecat deasupra unei femei cu o geacă roșie, groasă, dar dispărură din nou, înghițiți de ceață. O pierdu pe Sigrid pentru un moment. Mia își simți inima în gât și nu putu scoate niciun sunet pe gură. O zări brusc pe mama ei, apoi pe tatăl ei stând în fața mormintelor lor din cimitir. Umbre plângătoare și îndoliate, nimic mai mult, în timp ce Sigrid apăru din nou în fața ei și își dădu seama unde era. La subsol. Salteaua de pe podea. Depozitul în care o găsiseră. Sora ei zăcea atentă și strângea banda de cauciuc în jurul brațului ei sfrijit. Mia voia să fugă la ea cu disperare, să o strângă în brațe ca să o protejeze, dar corpul nu îi funcționa. Picioarele îi erau blocate. Nu se mișca. Sora ei luă seringă de pe podea și se uită la ea. Mia voi să strige, să urle, să țipe, dar nu avea voce. Era o siluetă în spatele ei; erau mai mulți oameni la subsol. Brațe care o apucau, o țineau pe loc, mâna unui străin îi acoperea ochii. Intră în panică în timp ce sora ei apăsă acul pe piele și zâmbi cu părere de rău prin ceață.

„— *Moartea nu e periculoasă, Mia.*

Vii?”

Mia se ridică brusc și respiră gâfâind. Sudoarea îi curgea pe față. Coborî din pat și merse desculță pe podea. Intră poticnindu-se în bucătărie, cu visul încă îngreunându-i corpul. *La naiba*. Deschise amețită ușa dulapului, apoi își turnă un pahar de apă și îl goli. Îl umplu din nou și stătu tremurând lângă

chiuvetă în timp ce se întoarce încet la realitate. Se lăsă încet pe un scaun și, în cele din urmă, deschise bine ochii.

Era în bucătăria lui Charlie Brun. OK. Bine. Un loc sigur. Fusese foarte obosită. Nu ar fi trebuit să-i permită corpului ei să adoarmă. *Numerele.* Aparatul de fotografiat. *Îndreptat spre victimă.* Zgâriat pe lentilă. Uită-te, Mia, la naiba, uită-te bine! Uită-te prin aparatul de fotografiat. Ce vezi, Mia?

Înțelegi acum?

Se uită la pozele de familie de pe peretele de deasupra mesei din bucătărie. Bietul Charlie. Amintirile unei vieți care nu fusese chiar așa de simplă.

Nu, nu se poate...?

Era să scape paharul pe podea.

Cu siguranță, nu era nicio posibilitate ca...?

Da, fir-ar al naibii...

Patru.

O balerină.

Șapte.

Un cântăreț de jazz.

Treisprezece.

Un băiat în slip de baie.

Treizeci și nouă.

Nu, te rog, nu, e...

Mia se ridică atât de repede, că se lovi cu genunchiul de masă, dar nici măcar nu simți durerea în timp ce fugi înapoi în dormitor și se îmbracă frenetic. Păcat că nu își aminti unde lăsase cheile lui Charlie. Își puse geaca în timp ce coborî scările în fugă și lăsă ușa de la intrare descuiată în urma ei.

Afară.

Oameni.

Un taxi...?

Acolo.

Se aruncă pe bancheta din spate în timp ce se încălța cu cealaltă cizmă înaltă până la gleznă.

— Duceți-mă la Sofies Plass numărul 3.

— E în Bislett, nu-i așa?

— Doar conduceți. E... important.

— Vă grăbiți?

— Doar conduceți. Conduceți... repede.

— Bine, spuse vocea din spatele volanului.
Și, în sfârșit, taxiul porni de lângă bordură.

Capitolul 65

Curry se uită în sus, la apartament, în timp ce ploaia începu să bată în parbriz. Vreme nenorocită. Fusese o iarnă întunecată, iar acum primăvara refuza să vină. Găsi o punguță de tutun de mestecat în buzunar, își băgă puțin sub buza de sus și se uită din nou prin parbriz. Kyrre Greppsgate. Mai fusese acolo? Nu își dăduse seama de asta la început. Mesajul lui Jimbo. *„Kevin se va întâlni cu tine pe Kyrre Greppsgate nr. 15. Etajul doi, apartamentul C, la ora 6.00. Adu bani gheață.”*

Aproape că fugise din biroul din Mariboesgate, așteptându-se la tot felul de întrebări de la Munch despre motivele pentru care avea nevoie de o mașină, dar, din fericire, locul fusese aproape părăsit. Doar Ylva și Gabriel fuseseră acolo, ambii cocoșați deasupra unui computer în sala operativă. Înșfăcase un set de chei de pe perete fără ca ei să-și dea seama că el fusese acolo. Foarte bine. Nu avea energie să dea explicații. Își ridică din nou privirea spre apartamentul de la etajul doi. El și Allan Dahl stătuseră într-o mașină la o misiune de supraveghere la adresa asta nu cu mult timp în urmă când primise vestea că unitatea specială se refăcuse. Lotte. Acesta era numele ei, nu-i așa? Drogata care locuia în apartament; nu reușise să înțeleagă de ce își pierdeau vremea urmărind-o. Își scoase telefonul mobil și încercă să o sune pe Mia din nou, dar ea tot nu-i răspunse. Ora de pe bord se apropia periculos de șase. Ar fi trebuit să urce singur până la apartament?

Nu, trebuia să o aștepte. Nu trebuia? Până la urmă, habar n-avea ce întrebări trebuia să-i pună lui Kevin. Ei bine, era brățara; putea începe cu asta. Apăsă din nou pe numărul Miei, dar nu primi niciun răspuns. Rahat. Hmm. Ce să facă? Ce să facă?

Ploaia bătea mai tare în parbriz; ștergătoarele de-abia țineau pasul în timp ce ceasul din fața lui ajunsese la șase. O scurtă fereastră de oportunitate. Oare Kevin ar veni la timp? Sau nu s-ar deranja, ar pluti pe alt nor? Curry încercă să o sune pe Mia din nou, dar tot nu îi răspunse, doar același mesaj vocal generic.

„Ați apelat mesageria vocală a...”

Își băgă telefonul mobil înapoi în buzunar și luă o hotărâre. Deschise

repede portiera mașinii, își trase geaca peste cap și traversă strada în fugă în timp ce apa stropea asfaltul în jurul lui.

Apă blestemată.

Se scutură de picăturile de ploaie și se uită la rândul de sonerii.

Apartamentul de la etajul doi.

Să o sune pe Mia din nou?

Nu, putea să-i mulțumească mai târziu.

Zâmbi discret, pentru sine, și apăsă pe soneria etichetată cu 2C.

Capitolul 66

Mia îi dădu taximetristului toți banii gheață pe care îi avea și ignoră expresia uimită a feței lui când ea descuie ușa blocului ei cu degete tremurânde și urcă scările în fugă. Nu era nimeni pe casa scării, slavă Domnului – nu că ar fi contat. Altă cheie se mișcă prin aer. Descuie ușa ei de la intrare, fugi în dormitor și încercă să își recapete răsuflarea în timp ce stătu în fața unei cutii de carton.

Tăie banda adezivă cu cheia, scoase albumul cu fotografii din cutie și căzu pe podea.

Albumul Miei.

Încă-i tremurau mâinile, la fel și corpul, când îl deschise cu grijă și începu să numere.

Pagina unu.

Pagina doi.

Pagina trei.

De-abia își stăpâni emoțiile când văzu fotografia.

Acolo.

Pe pagina patru.

Sigrid în costum de balerină. Tânără, de-abia împlinise cinci ani. Lângă ea, micuța și nesigura Mia, mijindu-și ochii la aparatul de fotografiat.

În mijloc.

Profesoara lor de balet.

O tânără de douăzeci și ceva de ani. Costumată complet, cu poante, cercei cu perle în urechi, strângându-le în brațe pe amândouă, cu un zâmbet larg pentru fotografie.

Nu...

Mâinile ei tremurau tare, dar reuși să întoarcă paginile.

Pagina șapte.

Tatăl lor. Cu ea în poală. Un concert în aer liber. Zâmbeau către aparatul de fotografiat, cu degetele mari ridicate. În fundal era cineva pe o scenă, un saxofonist de jazz. Dedesubt era scrisul de mână cursiv al mamei ei.

„*Cântecul preferat al lui tati. My Favorite Things.*”

Nu, nu putea fi...

Se forță să continue.

Pagina treisprezece.

Niște stânci în Åsgårdstrand. Vara. Mia într-un costum de baie, mijindu-și ochii la soare, de-abia împlinise paisprezece ani. Un băiat din cartier era cu ele. În slip de baie. Pe corpul lui slab erau picături de apă. Sigrid făcea cu mâna în fundal, învelită într-un prosop.

„*În sfârșit, a ieșit soarele. Copiii se distrează.*”

Mia continuă să răsfoiască albumul, pe pilot automat.

Pagina douăzeci și nouă.

Într-o biserică. Gemenele purtau rochii albe identice, Sigrid cu un zâmbet larg, Mia cu buzele strânse, rușinată de aparatul dentar, refuzând să zâmbească fotografului. În mijloc, preotul.

Confirmate și mândre!

Patru.

Șapte.

Treisprezece.

Douăzeci și nouă.

Un aparat de fotografiat pe un trepied. Numărul zgâriat pe lentile. „*Uită-te, Mia. Uită-te prin aparat.*”

Dar de ce naiba...?

Începu să se ridice greața întunecată care se adunase înăuntrul ei.

Merse clătinându-se până la baie și îngenunche în fața vasului de toaletă, dar stomacul îi era gol. Se ridică, merse la chiuvetă și se stropi cu apă rece pe față.

Ea.

Nu exista nicio listă a morții.

Albumul foto al Miei.

Totul era despre ea.

Își șterse fața, se întoarse grăbită în camera cu cutiile și se ghemui pe podea în timp ce încercă să își pună mintea la contribuție.

La naiba.

OK.

„Fotografiile.

Din propriul meu album de familie.”

Întoarse atentă paginile înapoi la prima fotografie.

Și atunci observă. Cineva o mișcase. O scosese. Apoi o lipise la loc. Marginile erau altfel. Degetele încă nu o ascultau cum trebuia, dar, în cele din urmă, reuși să o scoată. O întoarse cu grijă.

Cineva scrisese pe spatele ei.

Litere rotunjite scrise cu un pix albastru.

Felicitări.

Își făcu curaj și răsfoi câteva pagini înainte.

Următoarea fotografie. Pagina șapte.

Ce deșteaptă ești.

Înainte, din nou pe pilot automat, adolescenții de pe stânci; întoarse fotografia repede de data asta.

Ți-ar plăcea o ultimă idee?

Mâinile îi tremurau rău de tot. De-abia putea întoarce paginile. Preotul zâmbea la aparatul de fotografiat, Sigrid și Mia erau în rochiile albe de confirmare.

Același scris de mână.

Pixul albastru pe versoul cu umflături.

Salem.

Bineînțeles.

O, la naiba.

Mia lăsă albumul deschis pe podea, se ridică amețită și începu să alerge prin apartament, căutându-și geaca de piele, înainte să-și dea seama că deja o purta.

Salem.

Jon Ivar Salem.

Frații Inimă-de-Leu.

Casa care ardea.

Se chinui să-și scoată telefonul mobil din buzunarul gecii și găsi numărul lui Ludvig Grønlie.

— Mia? Unde ești? Munch a...

— Piromanul, îl întrerupse Mia, simțind cum camera din jurul ei se legăna dintr-o parte într-alta.

— Cine?
— Jon Ivar Salem? Ți mai amintești de el?
— Da, bineînțeles că-mi amintesc, spuse Grønlie de undeva de departe.
— Îl cauți pentru mine, Ludvig? Te rog. Acum. Unde e? La ce închisoare?
— Mia, ești OK?
— Mă simt grozav, Ludvig. Îl cauți? Te rog.
— Bineînțeles, așteaptă...
Auzea degetele lui pe tastatură, departe.
— Închisoarea Ullersmo, spuse Grønlie, întorcându-se la ea.
— Ești sigur?
— Da, sunt sigur. Mia, ce se-ntâmplă?
Nu-și făcu timp să răspundă; doar încheie apelul și fugi pe hol.
Cheile vechiului Jaguar al tatălui ei.
Unde le pusese?
O, erau acolo.
Le înșfacă de pe cuierul din hol, apoi uită să încuie ușa apartamentului în urma ei în timp ce coborî în fugă scările cât de repede putu.

Capitolul 67

Curry tocmai apăsase soneria din fața apartamentului de la etajul doi când îi trecu prin minte că ceva nu era în ordine. Informația i se ridică încet prin creier, dar, în cele din urmă, ieși la suprafață de departe. Fusesse o mașină parcată pe cealaltă parte a străzii. O recunoscuse de undeva, nu-i așa? Și era același apartament. Era o coincidență prea mare, nu-i așa? El și Allan Dahl? În misiunea lor de supraveghere complet inutilă? Și unde mai văzuse acea mașină?

Ușa se deschise și apărură o față șovăitoare în deschizătură.

— Da?

— Kevin?

— Da?

— Jon Larsen. Ar trebui să ne-ntâlnim? Jimbo a aranjat totul?

— Mmm, da, bine, spuse tânărul. De-abia avea douăzeci și ceva de ani.

Dădu jos lanțul de siguranță și îl lăsă pe Curry în apartament.

Ce sprâncene ciudate. Erau aproape ca și cum nu ar fi fost acolo.

Era tipul pe care îl căuta.

Tot ce-i lipsea lui Kevin era căciula galbenă; în rest, se potrivea perfect descrierii Miei.

— Ai banii gheață? murmură drogatul, strângându-și în brațe corpul slab.

— Îi am.

Curry se uită prin apartament și așteptările îi fură confirmate. Nu era un loc pe care vreo persoană normală l-ar fi numit acasă. Holul era plin de gunoarie care se întindeau spre salteaua de pe podea. Lângă fereastră era o lampă verde din anii '70. Un cearșaf murdar era prins cu niște cuie în fața ei.

— Două mii – atât ne-am înțeles, nu-i așa? spuse Curry, băgându-și o mână în buzunar.

— Hm, da, sigur. Kevin se uită pe furiș peste umăr.

Mașina din stradă.

Aoleu, de ce dura atât de mult?

Văzuse aceeași mașină în fața ferestrei pubului unde lucra Luna, când se ghemuise, speriat că cineva putea să-l vadă.

Banii trecură prin aer spre niște mâini întinse, slabe și vinete. Corpul lui acționează înainte ca creierul să aibă timp să îi spună să se oprească.

Allan Dahl.

Era ca și cum ar fi mers cu greu prin melasă când gândul se formă încet.

Un polițist?

Corupt?

Omul din spatele volanului. Știa că mai văzuse fața aceea. Era avocatul, Lorentzen.

La naiba.

Bineînțeles.

Putu să o vadă în ochii drogatului în timp ce luă încet banii și își îndreptă privirea speriată spre cineva care apără brusc din spatele lui Curry.

O, nu...

Curry își ridică mâinile deasupra capului, încercând instinctiv să se apere împotriva loviturii despre care știa că avea să vină, dar fu prea târziu.

Un bărbat ieși din întuneric.

Metalul îi lovi tâmpla.

Curry își pierde cunoștința cu mult timp înainte ca trupul lui să cadă pe podea.

Capitolul 68

O ploaie înghețată curăță parcare, dar Mia nici nu observă că nu mai ploua când ieși poticnindu-se pe marea poartă a închisorii Ullersmo. Jon Ivar Salem. Păruse la fel de surprins ca ea. Îl aduseseră de la izolare – ceva despre un atac împotriva unor colegi deținuți; nu reținuse toate detaliile. *La naiba*. La ce se gândise? Fusesse așa tot timpul? Numai piste false. Raymond Greger. Klaus Heming. Țipase la Salem în camera mică; fusesse emotivă, neprofesionistă, adrenalina circula prin ea. „*Ai plătit pe cineva? Să ucidă? Pentru că te-am prins? De-asta? Pozele mele? Albumul meu? Cine-a intrat în apartamentul meu?*” El se holbase la ea foarte încordat. De parcă ea era pacienta și el era doctorul.

La naiba.

Cel mai cunoscut piroman al Norvegiei. Jon Ivar Salem. Acest om revoltător distrusese Østlandet timp de aproape cincisprezece ani. Casă după casă, aparent alese la întâmplare. Le aprinsese noaptea. Nu cu canistre de petrol și o brichetă – o, nu, era cinic și mult mai viclean. Era instalator de meserie, dar familiarizat cu instalațiile electrice. În timpul procesului lui, se descoperi că lucrase în fiecare casă la un moment dat. O țevă cu scurgere. O toaletă înfundată. Un boiler nou. Iar el fusesse răbdarea întruchipată. Aștepta până când nu avea să mai fie pe lista suspectilor. O intrare prin efracție noaptea. Un circuit electric legat incorect, adesea ajutat de niște haine vechi sau zdrențe pe care le găsea în subsolurile caselor. Apoi stătea în mașina lui. Privea flăcările. Douăzeci și patru de case separate. Douăzeci și patru de familii. Treisprezece decese. Și nimeni nu observase legătura până când cazul nu-i fusesse repartizat, într-o zi, tinerei și neexperimentatei Mia Krüger.

O văzuse pe fața lui în sala de judecată. Mai mult curiozitate, decât ură, în timp ce se tot întorcea spre ea. Cine era această persoană care, după cincisprezece ani, reușise, în sfârșit, să-l prindă?

Jon Ivar Salem.

Arde.

Bineînțeles.

Dar chiar și-așa...

Tot nu avea nicio logică...

Pentru că Jon Ivar Salem habar n-avea ce se-ntâmpla.

— Cineva tocmai mi-a trimis un inel, bombăni el în cele din urmă. Mi s-a promis o răsplată.

Zâmbi cu viclenie de dincolo de masă în timp ce gardianul merse în

celula lui ca să-l aducă.

— Cine ți l-a trimis?

— Păi, nu știu. Doar mi s-a promis ceva. O ai? Răsplata mea. Un inel de aur.

Îl băgase în buzunarul ei. El protestase cu voce tare, dar gardianul închisorii se ocupase de el. Îl încătușase și îl escortase înapoi la izolare.

Un inel de aur?

Soarele după-amiezii ieșise de după un nor și își privea reflexia într-o băltoacă din parcare. Mia își băgă mâna în buzunar, găsi o bomboană pentru tuse și încercă să-și limpezească mintea.

„OK, Mia, acum respiră adânc.”

Pozele. Din album. Albumul Mieii. Toate crimele sunt acolo. Toate au fost reconstituiri.

„Felicitări.

Ce deșteaptă ești.

Salem.”

Mia era atât de absorbită în propriile gânduri că nu își dădu seama că cineva venea din spatele ei. În cele din urmă, îl observă cu coada ochiului: un gardian al închisorii; nimic neobișnuit la asta. Închisoarea Ullersmo găzduia unii dintre cei mai periculoși criminali ai Norvegiei și erau măsuri puternice de securitate, atât înăuntru, cât și afară.

— Pot să v-ajut? spuse vocea în timp ce se apropie.

O legătură de chei zornăi. O lanternă mare, încă neaprinsă; mai erau câteva ore până să se-ntunece.

— Scuze, sunt polițistă, murmură Mia, scoțându-și legitimația din buzunarul interior și ridicând-o în aer.

Salem?

Jon Ivar Salem.

Care era rolul lui în toate astea?

Paznicul îi luă legitimația, o studie și i-o returnă.

— Ce deșteaptă ești.

— Ce...?

Se întoarse, încă pierdută în lumea ei.

— Ce deșteaptă ești, Mia.

Ce naiba...?

Se trezi holbându-se la o față tânără și zâmbitoare. O mână întinsă, cu mânușă, se mișcă prin aer, spre ea, din nou; nu ținea o lanternă, ci *un mic tub*

cu spray.

Picioarele încercară să fugă, iar degetele se strânsură în palme în timp ce creierul ei își dădu seama ce se-ntâmpla, dar atunci fu deja prea târziu.

— Vom lua mașina ta. E atât de frumoasă.

O cheie în contact și mâinile ei undeva departe, o ultimă încercare de a-și controla mișcările, dar tot ce putu observa era că începuse să plouă din nou.

Picături blânde cădeau ușor pe parbriz în timp ce mașina ieși încet din parcare.

PARTEA A ȘASEA

Capitolul 69

Munch tocmai parcase în parcare subterană din Mariboesgate când îi sună telefonul mobil. Spera ca pe ecran să scrie Mia; încercase să o sune de câteva ori, dar ea tot refuzase să răspundă.

— Bună, sunt Anette, spuse Goli. L-am găsit.

— Pe cine?

— Pe Ivan Horowitz.

— Așa repede?

— Trei ponturi independente ne-au spus același lucru. Goli părea să găfâie. Le-am transmis lui Edvardsen. Sunt pe drum acum.

— Pe drum? Cine? Unde?

— Are o căsuță, continuă Goli. Nu foarte departe de locul în care am găsit-o pe Vivian Berg. E la vreo oră, în pădure, în direcția opusă.

— Horowitz?

— Da, cum ți-am zis mai înainte, trei apelanți independenți, toți cu aceeași informație. S-a mutat în căsuță cu mult timp în urmă. A spus că s-a săturat de oameni. Voia să trăiască singur în natură. Și nimeni nu l-a mai văzut de atunci.

Munch înjură și începu să fugă înapoi la mașina lui.

— Și cine e în drum spre acel loc acum?

— Armata. Au trimis Alfa, forța de elită pe care au menționat-o. Edvardsen vrea să mergem acolo.

— La sala operativă?

— Da.

— De ce?

— Nu mă-ntreba pe mine. Goli oftă. Ca să se laude? Să arate că sunt mult mai buni decât noi? Nu știu. Nu contează, îl avem acum, în curând, se va termina. Slavă Domnului.

Munch auzi ușurarea din vocea ei obosită.

— Vii la noi?

— Sunt pe drum, spuse Munch și se întoarse repede în mașina lui.

Capitolul 70

Mia Krüger se trezi fără să știe unde era. I se păru că încă visa. Imagini neclare îi trecură prin minte. Nu-și putu da seama care erau reale. Era într-o cabană. Vedea un perete de lemn. O fereastră ce fusese, cumva, acoperită. Bunica ei stătea la picioarele patului. Zâmbi și o acoperi pe Mia cu o pătură. Apoi bunica dispăru. Mâna ei era legată de un picior de pat. La fel era și unul din picioarele ei. Simți mirosul copacilor. Și al păsărilor. Își simți fruntea fierbinte. Mama ei stătea la capătul patului. Avea o tavă cu suc de fructe și o compresă. Apoi mama ei dispăru. Tatăl ei era afară. Tocmai se întorsese de la muncă. Reparase mașina, vechiul Jaguar de culoarea jadului, care fusese al tatălui lui, cel pe care ea avea să-l moștenească într-o zi. Sigrid stătea la capătul patului ei, ținând strâns un album de fotografii. Mia voia să-și întindă mâinile spre ea. Să o strângă în brațe. Atât de tare, încât să nu mai dispară.

Moartea nu e periculoasă.

Bunica ei se întorsese.

Sigrid îi zâmbi.

— Vii, Mia?

Mia își deschise ochii și gâfâi.

„Ce naiba?”

Încercă să se ridice, dar nu putu. Simți că începea să intre în panică, dar se forță să nu o facă.

„Calmează-te acum, Mia. Ai grijă.”

Se concentrează. Mâna ei era legată de un picior de pat. La fel ca un picior de-al ei. Nimic nu-i acoperea gura. Scrută împrejurimile, încă dezorientată, dar acum putu să distingă ce era real. Pereții de lemn. O ușă care ducea la cealaltă cameră. Un dulap lângă perete. Model vechi. O cabană. O fereastră acoperită. Un bec pe tavan. Inspiră adânc și încercă să-și elibereze mâna. Nu avu noroc. Nici cu piciorul. OK.

„Nu te panica, Mia.

Te-a prins, dar nu te-a omorât.

Asta trebuie să însemne ceva.”

Simți fiera ridicându-i-se din stomac când își aminti încet evenimentele. Aparatul de fotografiat. Fotografiile. Mai degrabă imaginile contau, decât aparatul. Fotografiile de pe pereții din casa lui Charlie Brun. Numerele

paginilor din albumul Miei. Crimele erau despre ea. Salem. În închisoarea Ullersmo. Inelul de aur.

Nu ajunse mai departe.

Ușa se deschise și apără o față zâmbitoare; posesorul ei ținea ceva.

Ceva care ardea.

Lumânări?

Un tort?

— La mulți ani, draga mea. Știu că nu e ziua ta, bineînțeles că știu, dar m-am gândit că ar trebui să sărbătorim. Ai vrea să suflu eu în lumânări? Sau ai prefera s-o faci tu?

Capitolul 71

Curry nu se gândise niciodată la cum avea să moară. Nu-i trecuse așa ceva prin minte vreodată. Probabil de bătrânețe. Undeva, în viitorul îndepărtat, pe un pridvor cu vedere la mare. Sigur nu într-un loc ca acesta, într-un apartament murdar, prins într-o ambuscadă și legat de un scaun, cu o glugă pe cap.

Încercă să se miște din nou, dar era ca și cum ar fi fost lipit de scaunul tare cu spătar de șipci. Funia îi tăia încheieturile mâinilor, îi venea să urle de durere, dar își strânse buzele. Îi zvâcnea capul. Simțea că avea sânge uscat pe gât. Îl bătuseră măr. Creierul nu-i mai funcționa.

Jimbo?

Nu, nu Jimbo.

Jimbo aranjase o întâlnire. Cu Kevin, drogatul. Care era iubitul unei fete pe nume Lotte. Iar ea era cărașul lui Allan Dahl. Asta trebuia să fie legătura. Asta explica de ce îi urmăriseră apartamentul în dimineața aceea. Dahl fusese acolo ca s-o urmărească pe fată. Să își urmărească heroina. Banii lui.

Iar acum Curry era legat de un scaun.

Cu o glugă pe cap.

Trădat de ticălosul acela de Dahl, care ar fi trebuit să fie de partea lui.

La naiba.

Nu, nu așa își imaginase sfârșitul.

Nu mai auzea niciun zgomot venind din camera alăturată. Fusese o activitate frenetică pentru o vreme. Voci ridicate într-o engleză stricată. Câte

un cuvânt în norvegiană. Îl auzise.

Ticălosul de Dahl.

— Ce facem cu el?

Și Dahl răspunsese.

— *Îl omorâm?*

Sau spusese:

— Plecăm?

Curry nu putu să-și dea seama.

Încercă să dezlege funia din nou, dar reuși doar să o bage mai adânc în încheieturile mâinilor lui. Se îndreptă pe scaun și își simți inima bătându-i tare pe sub cămașa udă de transpirație și pătată de sânge.

Of, la naiba.

Pași.

Cineva era acolo.

Auzi clanța mișcându-se.

La naiba.

O licărire puternică de lumină îl acoperi; era atât de strălucitoare că o simți prin glugă. O siluetă în cadrul ușii. O umbră mare și neagră. Auzi sunetul făcut de o armă, cu siguranța trasă.

La naiba.

Își aplecă instinctiv capul.

OK.

Așadar, așa avea să fie.

Își închise ochii. Simți că tremura și murmură ultimele cuvinte între buzele uscate.

— *Îmi cer iertare, tuturor.*

Capitolul 72

Munch stătea la capătul mesei ovale. Simțea atmosfera încărcată din cameră. Generalul încercase să o ascundă, dar Munch îi văzuse fața îngâmfată. Goli avusese dreptate. Erau acolo doar ca să privească. Observase asta în timpul primei lor vizite. Privirile arogante. Cei în uniformă. Civili. Acum aveau să vadă cine conducea țara cu adevărat. Cine prelua conducerea când securitatea națională era în joc.

— Fiecare imagine e o transmisie video în direct de pe casca unui soldat.

Edwardsen era aproape ca un copilăș care mânuia telecomanda.

— Putem muta imaginile pe ecranul principal cum ne convine.

Un copilăș care juca un joc video. Unul care costa milioane de coroane, bănuia el. Munch se simți vag scârbit, dar nu mai conta. Ivan Horowitz. Criminalul în serie. Într-o cabană în pădure. În curând, avea să se termine totul.

Ar fi putut să trimită Delta, unitatea de intervenție armată. Dar, evident, Edwardsen și-o favorizase pe a lui. Și trebuia să dovedească politicienilor din sală că banii contribuabililor erau bine cheltuiți. Poate adăugau câteva milioane în plus la bugetul de anul viitor? „Of, maturizează-te”, își ordonă Munch sieși. Trebuia să se oprească atunci. Singurul lucru care conta era că acest individ bolnav era prins o dată pentru totdeauna. Munch fusese sceptic în privința implicării celor de ranguri superioare, dar moartea preotului îl convinsese că aveau nevoie de puterea armată suplimentară. Paul Malley. Numărul douăzeci și nouă pe listă.

Se auziră niște pocnituri din ecran.

— Unu, doi, trei, ținta la vedere, terminat.

— Trei, unu, așteaptă ordine, terminat.

Camerele de filmat se mișcă prin pădure ca într-un joc video, ceea ce aproape și era. Soldatul numărul unu. O ceață luminoasă printre trunchiurile dese de copaci. Soldatul numărul doi. Se vede o cabană mai departe. Țeava unei puști automate. Soldatul numărul trei. Aleargă printre buruieni, apoi se ghemuiește în spatele unui copac, cabana nu mai e atât de departe.

— Unu, patru, gata de intrare, terminat.

— Patru, unu, gata, așteaptă plecarea, terminat.

Război digital. În direct din pădure. Munch își dădu seama că nu putea să-și ia ochii de la ecran. Câțiva soldați se apropiau de ușa gri a cabanei.

— Echipa, aici e unu. Radio liniște, așteaptă să pleci.

Brusc, se făcu o liniște totală în sala operativă. Un deget mare ridicat în fața camerei de filmat, foarte aproape de ușa gri.

Noi mișcări de brațe.

Un soldat mascat schimba locul cu altul.

Doi bărbați la ușă acum, ceilalți acoperind ferestre separate.

O cabană.

În adâncul pădurii.

Ivan Horowitz.

În curând avea să se termine.

În sfârșit.

— START!

Și scena din fața lui explodează. Grenade cu fum. Ușa se crăpă. Primul soldat intră alergând în cabană, camera lui, acum cu o lumină, căutând în jur cu disperare. Altul intră pe fereastră. Fum. Haos. Nu mai vedeau ce se-ntâmplă până când liniștea radioului fu întreruptă brusc și fumul începu să se așeze.

— L-am găsit.

— O, la naiba.

O mână în aer arată spre un corp lipsit de viață care atârna de tavan.

— Unu, trei, l-am găsit. Dar e aici de multă vreme.

— Trei, unu, identificarea?

Aceeași mână se întinse spre gâtul cadavrului aflat într-o stare avansată de descompunere. Apăru o plăcuță militară de identificare.

— Unu, trei, acesta e omul nostru. Horowitz. Dar, după cum vezi, nu se poate să fi făcut toate astea. E mort de multă vreme.

Camera se îndreptă spre podea; mirosul cadavrului care atârna înăuntru îl făcuse pe soldat să vomite.

— Aici e Vulturul, spuse Edvardsen cu seriozitate.

— Vulturul, răspunde.

— Repet, Vulturul?

— Ești sigur că mortul e Horowitz? spuse Edvardsen, evident stresat acum.

— Doi, unu, verifică identitatea a doua oară.

Alt soldat își strânse nasul și merse la cadavru ca să verifice plăcuța de la gâtul lui.

— Horowitz, spuse soldatul.

— Vulturule, avem omul potrivit. Dar nu e criminalul nostru.

— La naiba, spuse Edvardsen, înroșindu-se la față în timp ce se întoarse spre ceilalți oameni din sală.

— Crezi că ne putem primi telefoanele înapoi acum? mormăi Munch irascibil, apoi se ridică și plecă.

Capitolul 73

— N-am crezut că ai să te mai trezești vreodată, spuse fața zâmbitoare. Am așteptat atât de mult și, în sfârșit, a venit acea zi. Nu ești fericită?

Mia nu înțelegese nimic din imaginile de pe retina ei.

Alexander?

Vecinul ei?

Ce naiba...?

Tânărul blond se ridică pentru a aduce ceva de pe o măsută.

— Poftim.

O mână la ceafa ei. Un pahar de apă ținut la buzele ei. Jumătate ajunse în gâtul ei, restul pe puloverul, dar ce reuși să înghită avea un gust dumnezeiesc.

— De ce...? cârâi Mia, dar îi tremură vocea.

— Sunt sigur că te-ai întrebat asta de multe ori și aștept de multă vreme să-ți zic, spuseră ochii mari și zâmbitori. Așa că hai să-ncepem cu începutul. Nu avem mult timp înainte să trebuiască să plecăm.

Alexander îi mângâie obrazul cu blândețe. Mia tresări instinctiv și simți durerea din încheietura mâinii ei în timp ce nodul se strânse.

— Sau ai prefera să ghicești? Ai descoperit-o, chiar ai făcut-o, dar poate nu-ți dai seama de ce?

— I-ai ucis pe toți acei oameni doar din cauza... mea?

Vocea lui sună ca și cum venea de pe altă planetă.

— Pozele din albumul tău? Nu-i așa că a fost elegant? Alexander zâmbi și ridică din nou paharul la buzele ei. Mia scrută camera.

O ușă. Deschisă. Care ducea la o cameră.

Zgomote acolo. Pocnituri.

Un radio. Nu, o stație radio a poliției. Nu, câteva.

Dar nicio voce pe niciunul dintre canale.

La naiba.

Erau departe de civilizație.

Foarte departe.

— A fost distractiv să te privesc. Tânărul zâmbi. Foarte captivant. Am început să-ți pun microfoane în telefon acum mult timp. Ești foarte dulce când dormi, știai asta?

Se ridică grăbit, plecă din cameră și se întoarse cu bomboanele ei pentru tuse. Împinse una dintre ele între buzele ei.

— Poftim – niște sare; asta te va ajuta. Biata de tine. Începi să te simți un pic mai bine?

Își plimbă un deget în josul obrazului ei și îl lăsă să zăbovească pe buzele ei un moment.

— E soarta. De câți ani ne cunoaștem, Mia? Și apoi, brusc, îl văd. Apartamentul de lângă al tău e... de vânzare. Șansa de a fi vecinul tău? Ai idee cât de fericit m-a făcut asta? Dar apoi...

Dădu trist din cap.

— De-abia un „bună” După toți acești ani? Dezamăgitor, Mia. Foarte egoist din partea ta. Dacă nu am fi fost noi doi pentru totdeauna, aproape aș fi zis că era...

Tânărul zâmbi pentru sine și puse o compresă pe fruntea ei.

— Ai intrat în apartamentul meu? se bâlbâi Mia.

Scrută camera din nou, dar văzu doar umbre. Ochii ei începură să se închidă, dar el o înghionti.

— O, nu. Trezește-te, trezește-te, dragă. Amintește-ți, nu ne-a mai rămas mult timp.

O luă cu blândețe de falcă și o scutură.

— Marele detectiv Mia Krüger! strigă tânărul și se ridică. Își observă adevărata iubire când stă chiar în fața ei? Nu! Atunci cum i-ar putea câștiga vreodată favorurile acest biet iubit respins? De ce îi pasă cu adevărat acestui mare detectiv? Există un singur lucru!

Ridică un deget în aer și zâmbi cu gura până la urechi. Mia simți că era martoră la un fel de act nebunesc de circ.

Ochii lui.

Zâmbetul lui.

El nu era cu adevărat acolo.

Acest tânăr era dus cu pluta.

— Ei bine, m-ai observat acum, nu-i așa, Mia?

Alexander zâmbi și își întinse brațele.

— Nu mai sunt invizibil, nu-i așa? Ce? Nu? Da? Poți să mă vezi acum, nu-i așa?

Izbucni în râs.

— Geniu, nu-i așa? Trebuie să recunoști. O, da. Am citit totul. Am văzut totul. Știi totul despre tine, Mia. Fotografiile. Jurnalul tău. Nu e ciudat cât de frumoase pot fi asemenea lucruri?

Zâmbi din nou și se întoarse la pat. Își puse mâna pe obrazul ei încă o dată.

— Și nu e uimitor cât de bine poți ajunge să cunoști altă persoană, chiar dacă nu vorbești niciodată cu ea?

— De ce...? murmură Mia în timp ce întunericul alunecă din nou peste

ochii ei.

— Mi-ai salvat viața, spuse tânărul și, brusc, deveni serios. Ei bine, nu în sensul acela, dar da, aș spune asta. Pentru că l-ai prins, nu-i așa? Pe Salem? Piromanul.

Mia dădu din cap în semn de nu sau poate de da. Nu mai era sigură. Nu-și mai putea simți mâinile și picioarele.

— Casa era plină de fum. Tânărul se ridică din nou.

Actul de circ se relua doar că, de data asta, starea de spirit era sumbră.

— Era fum în camera mea. Acesta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc. Când m-am trezit din nou, ei erau morți. Tata. Kyrre, fratele meu. Amândoi. Înghițiți de flăcări, precum casa noastră din Fredrikstad. Și, de parcă asta nu ar fi fost destul de rău, mama a crezut că eu l-am provocat. Eu, Mia? A crezut că eu eram de vină.

Un incendiu.

Frații Inimă-de-Leu.

Un frate mai mare mort.

Ea avusese dreptate.

— M-am jucat cu chibriturile, Mia, nu-i așa?

Tânărul își înclină capul, cu un zâmbet pe buze, dar privirea lui era absentă.

Mia voi să spună ceva, dar nu putu.

— După asta, continuă Alexander nerăbdător, de parcă era un discurs repetat și așteptase mult timp să-l țină. Nu a mai vrut să aibă nimic de-a face cu mine. De parcă aș fi avut semnul lui Cain pe frunte. De parcă aș fi fost un pui de drac. N-a mai vrut să mă privească. M-a închis la subsol. Mi-a dat drumul doar ca să merg la școală și atât. Un televizor și un vechi *videorecorder*. Cu un film. Din nou și din nou. *Bambi*. Doar eu. Și acest film. Mia, ce crezi că face asta unui copil?

Avea o privire serioasă deasupra buzelor subțiri, dar ochii lui nu se mai uitau la ea; era departe.

— Dar apoi, într-o zi, Mia, „Alexander, ți-ar plăcea să mergi la cabană?”, mi-a spus ea. Ai vreo idee, Mia, cât de fericit m-a făcut asta? Să merg undeva cu mama? Îmi amintesc cât de frumos a fost când stăteam în mașină și ascultam radioul. Un buștean arzând. Mirosul mâncării din bucătărie. Era miezul iernii. Apoi mama a luat ceva de pe perete și le-a legat în jurul capului meu. Coarne de cerb. A arătat cu degetul spre lacul înghețat de afară. Gheața lucioasă. „*Bambi e acolo.*” Asta mi-a spus, Mia.

„Alexander, Bambi e acolo și, dacă mergi pe gheață cu coarnele pe cap, o să-l vezi...”

Mia își trase piciorul încet spre ea și simți puțină libertate. Dacă și-ar fi putut elibera mâna...

— Mia, mă ascuți? spuseră ochii melancolici.

— Ascult, cârâi Mia și încercă să zâmbească. Ai mers pe gheață ca să-l vezi pe...

— Bambi. Tânărul zâmbi. Aveam zece ani și urma să-l văd pe Bambi, înțelege? Pentru că îl iubeam pe Bambi. Așa că am stat pe gheață. Ore întregi. Până când m-am învînețit. Dar Bambi n-a venit. Și, când am renunțat, în cele din urmă, și mi-am croit drumul înapoi spre cabană, nu mai era nimeni acolo.

— Ce? murmură Mia.

— Mama plecase.

Tânărul tăcu un moment.

— Dar apoi ai apărut tu. Mia Krüger. De nicăieri. A fost un piroman, mamă. N-am fost eu. A fost un piroman. O, Mia, ar fi trebuit să vezi expresia feței ei pe patul de spital când i-am arătat ziazele după toți acei ani. Îți mai amintești? Primele pagini.

O amintire vagă.

VG și Dagbladet.

Chiar după ce îl prinsese.

— A înțeles, Mia. M-a privit cu atâta iubire în ochi, Mia, înțelege? Chiar înainte să moară. Ochii ei. Mi-a mângâiat mâna, Mia. Am văzut că îi părea rău pentru toată suferința, pentru că m-a neglijat, pentru că m-a lăsat să fiu crescut la orfelinat în timp ce ea își ispășea pedeapsa în închisoare. Pentru că m-a lăsat acolo, pentru că nu a fost o mamă pentru mine. În sfârșit, *a înțeles*. Acum vezi?

Tânărul zâmbi și îi mângâie obrazul.

— Mama...

Mia începuse să-și retragă piciorul din nou, cu grijă, când mintea lui Alexander se întoarse din nou în cameră.

— Și atunci s-a-ntâmplat, bineînțeles că da. Mia Krüger. Soarta. Adevărata mea iubire. Tu și cu mine pentru totdeauna. Nu a fost o coincidență, nu-i așa, Mia? Faptul că m-ai salvat?

— Mulțumesc, spuse Mia reușind, în cele din urmă, să arate ceva ce semăna cu un zâmbet.

— Iar acum vom călători împreună, spuse tânărul. Părea mai calm. Dar întâi...

Fugi din cameră și se întoarse cu ceva după un moment.

O... rochie de mireasă?

— Crezi că ți se va potrivi? Tu și cu mine, draga mea. Înainte să plecăm.

Ridică rochia de mireasă ca ea să o poată vedea și zâmbi din nou.

— Unde... mergem? întrebă Mia, cu un zâmbet șovăitor.

— Ce vrei să spui? Alexander păru cam surprins.

— Ai spus că „vom călători.” Unde...?

El se uită ciudat la ea.

— Să fim alături de Kyrre, bineînțeles. Și de Sigrid. Nu asta vrei? Să lași toate în urma ta? Să mergem în Nangiyala?

Nangiyala.

Frații Inimă-de-Leu.

În poveste, era tărâmul magic.

În sfârșit, își dădu seama despre ce vorbea el și gândurile ei deveniră instantaneu lucide. Jurnalele ei din cutii. Notițele pe care și le făcuse după acele ședințe nesfârșite cu psihologii.

Gândurile ei despre sinucidere.

Sora ei geamănă mergând încet printr-un lan de grâu galben.

„*Vino, Mia, vino.*”

— O, era să uit. Tânărul îi zâmbi și bătu din palme.

Fugi nerăbdător din nou în camera de zi și se întoarse cu mâinile la spate.

— Uite. Zâmbi din nou, ținând o bijuterie strălucitoare în fața ei.

Văzu inițială, dar creierul ei refuză să o înțeleagă.

M.

M de la Mia.

Era... brățara lui Sigrid?

Ce...?

— Pentru tine, draga mea. Alexander, încă zâmbind, puse cu grijă brățara pe pat, lângă ea.

Capitolul 74

— E liber. Nu e nimeni aici.

Curry se întoarse pe tărâmul celor vii când cineva îi dădu jos gluga.

Lumina deveni mai strălucitoare și îi înțepă ochii.

Niște ghetă se năpustiră pe podea.

— Liber. E gol. Au plecat.

O mână sub bărbia lui, îi înălță capul.

— Numele meu e Jon Wold. Tu ești Larsen? Curry?

De-abia își putu deschide gura.

— Dahl? Avocatul? Lorentzen? Unde sunt?

Curry dădu încet din cap.

— Au plecat acum mult timp?

O stație radio a poliției pârași undeva.

— Eu... încep Curry, dar își pierdu vocea.

— Au plecat, spuse vocea lui Wold în timp ce se întoarse spre cineva pe care Curry nu-l putea vedea. Emite un anunț de căutare. Nu se poate să fi ajuns departe.

Doamne.

Încă tremura. Nu se putea opri.

— Dezleagă-l, spuse altă voce.

Mâini pe picioarele lui. Brațe. Simți sângele întorcându-i-se în mâini.

— Nu e nimeni aici?

— Nimeni cu excepția tipului ăsta.

Mai multe ghetă pe podeaua tare.

— La naiba. OK.

Mai multe voci, de data asta, afară.

— Transmite mesajul. Închide totul.

Apoi Wold din nou, departe, în ceață.

— Ești OK? Poți să stai în picioare?

Mâini care îl ajutau, picioarele lui refuzau să îl poarte.

Apoi Curry leșină.

Capitolul 75

Mia se trezi din nou, de data asta, în fața unei oglinzi. Trebuie să fi leșinat din nou. El o mutase. Încă o droga? Un scaun. În camera de zi. Cătușă acum. Nimic pe picioare.

— Se potrivește grozav, nu crezi, draga mea?

Un zâmbet în oglindă în timp ce simți ceva în păr.

O perie.

Îi peria părul.

Fața.

O machiase.

Ceva pe degetul ei.

Un inel de aur.

Și o îmbrăcămintă ciudată pe corpul ei.

O rochie de mireasă.

O îmbrăcase.

O machiase.

La naiba.

Mia simți un impuls instinctiv de a se ridica și a scăpa de toate astea, dar nu putu să se miște. Își văzu mai clar fața din oglindă în timp ce creierul ei deveni, încet, mai lucid.

— Cum vrei să-ți aranjez părul, draga mea?

Simți degetele lui scârboase în părul ei.

— Sus?

Alexander zâmbi și își apropie fața de a ei în oglindă.

— Sau jos? Cred că arăți mai bine cu el despletit, dar poate ar trebui să ți-l aranjez sus, având în vedere că azi e o zi specială. Ce crezi?

Trebuia să tragă de timp.

În cele din urmă, reuși să gândească limpede.

— Poate că sus, murmură ea, cu ceea ce părea a fi un zâmbet.

— Da, sunt de acord, da. Tânărul făcu un pas în spate.

Trebuia să-l facă să vorbească despre ceva.

— Cum? Începu gura ei uscată.

— Ce, draga mea?

Alt deget pe obrazul ei.

— Brățara? Cum ai făcut rost de ea?

— O, întâmplător. Era menită pentru tine. O prietenă de-a surorii tale. Cisse. A lăsat-o la ușa clădirii noastre, dar tu n-ai găsit-o. Umbla mult prin cartierul nostru. Te spiona.

El râse puțin și lăsă peria să alunece din nou pe părul ei.

— Apropo, ai avut dreptate.

Vocea fu brusc foarte aproape de urechea ei.

— Markus Skog. Tipul pe care l-ai împușcat? A omorât-o pe Sigrid. Am invitat-o pe Cisse înăuntru. Știi cum sunt drogații. I-am dat niște bani ca să-și

ia o doză. Mi-a spus tot ce s-a-ntâmplat.

— De ce...?

Mia simți că-și pierdea cunoștința din nou.

— O, a fost aceeași veche poveste, din câte mi-am dat seama. Sigrid era cărăuș de droguri, aducea heroină, apoi a mers la dezintoxicare și a vrut să renunțe.

Mia nu mai putea vorbi.

— O, da, s-a lăsat. Era pregătită să înceapă o viață nouă. Cred că a și insinuat că, dacă nu o lăsa în pace, ar fi spus totul. Markus Skog și un avocat au hotărât că nu puteau să o lase să facă asta, cum să o lase?

Întunericul se lăsa peste ea.

— Dar drogata asta – Cisse – i-a auzit. Se injecta pe o canapea, dar se pare că a fost atentă cu toate astea. O supradoză și Sigrid s-a dus. I-au cărat cadavrul într-un beci din apropiere. Altă drogată moartă, cine ar fi bănuț că ceva era nelalocul lui?

Tânărul zâmbi și își apăsă obrazul pe cel al Miei încă o dată.

— Ești sigură că-ți place cu el sus? De ce nu-l lăsam despletit? E mai natural.

Mia aproape că leșina.

„Nu.

Te rog, nu.”

Se trezi din nou.

— Cum? murmură ea. Ivan... Horowitz?

Cu ultimele puteri, Mia își înălță capul și reuși să privească în ochii lui Alexander din oglindă.

— O, da, asta, asta a fost o mișcare inteligentă, nu-i așa?

Alexander puse peria jos.

— Am fost la Blakstad împreună. Șase luni. Am ajuns să ne cunoaștem destul de bine. A fost la război. Era o epavă. Iar eu eram... ei bine, eu sunt eu.

Râse scurt.

— Nu puteam să-i las pe toți acei oameni să ne stea în cale, cum puteam? Aveam să fim doar noi doi, asta era ideea. A fost un plan genial, nu-i așa? Să-i trimit pe toți să caute potcoave de cai morți. O listă a morții? Cincizeci de oameni la întâmplare?

Alexander râse tare, își înclină capul într-o parte și ridică peria din nou.

— Nu, eu inventez, tu nu? Adică, azi e o zi mare.

Puțina putere pe care Mia reușise să și-o adune dispăru din nou. De-abia își ținea capul sus.

Sigrid?

Nu...

Nu mai putea suporta.

Să plece.

De ce nu?

O lume plină de rele.

Sora ei alerga pe câmp.

Imaginea care nu avea să o părăsească niciodată.

„*Vino, Mia, vino.*”

Moartea.

Spre Nangiyala.

— Sau ai prefera să-l las despletit?

La naiba cu tot.

Terminase cu toate.

— Faci ce vrei, spuse Mia.

Și își închise încet ochii în fața oglinzii.

Capitolul 76

De-abia se întorseseră din nou pe stradă înainte ca telefoanele lor mobile să înceapă să sune. Munch răspunse la al lui și o văzu pe Anette făcând la fel.

— Holger, unde-ai fost?

Era Gabriel Mørk.

— Ascultă, Gabriel, sunt cam ocupat acum, spuse Munch. Avem o situație aici, va trebui să te sun mai târziu.

— N-ai auzit? Gabriel găfâia.

— Ce s-aud?

— Nu e el.

— Cine?

— Horowitz. Nu e el. L-am găsit. E vecinul ei. Numele lui e Alexander Sørli.

— Cum...?

— Am căutat prin fișiere, continuă nerăbdător tânărul hacker. Eu și Ylva.

Am găsit ceva. A fost unul dintre pacienții lui Ritter. E obsedat de Mia. Și-a pierdut fratele într-un incendiu. Cred că a întâlnit-o prin Ritter. Pe prima victimă. Vivian Berg.

— Ușurel, spuse Munch, uitând să-și aprindă țigara. Ce spui? Ce fișiere?

— Vecinul Miei. Gabriel practic striga. Deja am trimis oameni la apartament. Unde-ai fost?

— Ai...?

Anette își termină convorbirea și îi făcea semne cu mâna să închidă.

— Ludvig a organizat-o. Sunt oameni acolo. Vii? continuă Gabriel.

— Ce a organizat?

— O cercetare a apartamentului care aparține tipului care locuiește lângă Mia. Alexander Sørli. El e criminalul. Am găsit fotografii pe pereți. Poze cu diferite deghizări. Dinți falși. Peruci. Ochelari. Are poze cu ea peste tot, chiar și lângă patul lui. Vii?

— Poze cu... cine? întrebă Munch în timp ce Anette îi făcu semn din nou, urgent.

— Mia. Totul e despre Mia...

Anette veni la el, dând din cap nerăbdătoare.

— Au găsit-o pe tânără.

— Pe cine? spuse Munch, punându-și mâna pe microfon.

— Tânăra cu șapca verde de baseball. Fiica ei ne-a sunat. Și-a văzut mama la televizor. E interogată la sediul poliției chiar acum. Holger, am fost trimiși după potcoave de cai morți. Numele lui e Sørli. Alexander Sørli.

La naiba.

Munch își relua conversația cu Gabriel.

— Ai fost acolo?

— Suntem aici acum. Trebuie să vezi apartamentul lui, e complet... Și ușa de la intrare a Miei e deschisă...

— Rămâi unde ești, Gabriel, sunt pe drum, spuse Munch și își aruncă țigara pe asfalt.

Capitolul 77

Părul prins sus. O rochie de mireasă mare și albă. Un inel de aur pe degetul ei. Desculță, dar Mia nu observă asta; nu simți nimic în timp ce el o conduse afară din cabană și prin pădure. Apăsându-i spatele cu pistoale.

Două.

Glock.

— *Îți plac, Mia.*

Sunt exact precum cele pe care le ai tu, nu-i așa?

Vântul îi șopti ușor în față în timp ce el ridică o creangă și o conduse mai departe, spre apă.

Acum îi era indiferent.

Fusese bună, nu-i așa?

Fără alcool.

Fără pastile.

O fată bună.

Atât de pozitivă.

Putea să renunțe acum.

Pastilele de pe masă.

De pe coasta Trøndelag.

În Hitra.

Casa pe care o cumpărase doar ca să poată dispărea.

El o deranjase.

Munch.

Apăruse cu un dosar.

O fată moartă.

De șase ani.

Atârnând într-un copac cu un indicator la gât.

„*Călătoresc singură.*”

Un caz deschis. Iar ea îl amânase. Amânase moartea, îi lăsase să o folosească așa cum făceau întotdeauna. Ducă-se toți dracului.

Tânărul o înghionti înainte prin pădure, până la marginea apei.

Acest întuneric.

Răul peste tot.

Nu mai suporta.

Voia să lase această lume în urmă.

„— *Haide, Mia, haide.*”

Voia să fie alături de Sigrid.

Tânărul o conduse prin apă, încă ținând pistoalele.

— Mia, acesta a fost locul.

De-abia îi auzea vocea.

— Lacul acesta a fost. Doar că era gheață pe el atunci, bineînțeles.

Un zâmbet se întinse pe fața lui tânără.

— Am stat aici. Cu coarne pe cap. Așteptându-l pe Bambi, doar că el n-a venit.

Mia își deschise ochii din nou în timp ce tânărul îndreptă pistoalele spre ea.

— E timpul să plecăm?

Vântul printre copaci.

O briză blândă.

— Împreună? Spre Nangiyala?

Păsările.

Atingeri de aripi pe apă.

„— *Haide, Mia, haide.*”

Mia Krüger își deschise ochii și se simți brusc trează. Fața zâmbitoare de la marginea apei. Era un hărțuitor. Era doar un hărțuitor jalnic căruia îi intrase în cap că ea era un înger. Care ucisese în numele ei. Văzuse mulți din aceștia înainte. Copiii aceia tăcuți pe care nimeni nu-i observa niciodată. Răul ascuns sub măști de inocență. Chiar avea să moară așa?

Nu, la naiba.

Nu așa.

— Nu.

— Ce? spuse tânărul. Păru surprins și își înclină puțin capul. Nu vrei?

— Nu, spuse Mia, cu seriozitate.

— Ești sigură? Tânărul făcu un pas mai departe în apă.

— Da.

— Nu vrei să vii cu mine?

— Nu.

Vântul printre copaci.

— Vrei să trăiești?

Ea dădu din cap încet spre silueta din apă.

— Bine. Tânărul zâmbi și își întinse mâna spre ea.

Glock-ul.

Unul din ele.

— Mă bucur să aud asta, Mia. Gura lui scârboasă zâmbi în timp ce mai făcu câțiva pași în apa rece. Dar îmi vei face o favoare?

— Ce?

— Împușcă-mă.

El zâmbi din nou.

— Vei face asta pentru mine, nu-i așa?
Nu fu pregătită pentru bubuitura care urmă.
Păsările zburară din copaci.
— Împuşcă-mă. Tânărul își îndoi degetul în jurul trăgaciului a două oară.
O duru de data asta.
Glonțul îi atinse ușor coapsa înainte să lovească pietrele din spatele ei.
Și apoi.
Altul.
De data asta, glonțul trecu chiar prin rochia de mireasă, lângă șoldul ei.
Văzu sângele pe materialul alb.
— Împuşcă-mă, Mia.
Băiatul făcu încă un pas afară din apă și apăsă trăgaciul din nou.
Glonțul îi juli piciorul.
Mia îndreptă Glock-ul spre fața lui zâmbitoare.
— Alexander, îl avertiză ea.
— Tu sau eu?
O undă în apa întunecată.
— Te iubesc, Mia. Tânărul își ridică arma din nou, de data asta, țintind direct spre fața ei, cu degetul pe trăgaci.
Mia se hotărî repede.

PARTEA A ȘAPTEA

IUNIE 2013

Capitolul 78

Soarele era sus pe cer, o căldură binevenită, pe care Munch nu o mai simțise de multă vreme în timp ce stătea cu o țigară în gură, sub copacii înverziți din grădina din Roa și văzu zâmbetul larg al lui Marianne în timp ce venea spre el.

— Nu e vremea să te lași?

— Despre ce vorbești?

Fosta lui soție merse până lângă el și îl îmbrățișă cu drag.

— Să te lași de fumat, Holger.

— Da, mă las azi. Munch zâmbi și aruncă mukul de țigară în timp ce alt cuplu îmbrăcat elegant intră pe poartă.

— Bună. Tânăra zâmbi și îi strânse mâna. Eu sunt Kathy. Suntem prietenii lui Ziggy.

— Bine-ați venit. Munch zâmbi. Băuturile sunt pe acolo. Ceremonia va începe peste câteva minute.

Cuplul încuviință la lumina soarelui, urcă treptele și intră în casă.

— E ziua nunții fiicei noastre, spuse Marianne, luându-l de mână.

— Da, într-adevăr e.

— Ești fericit? Ești bine, Holger?

Munch o strânse de mână și zâmbi.

— Da, Marianne. Sunt foarte bine.

— Bine, spuse fosta lui soție în timp ce alt cuplu veni pe cărarea de pietriș.

— Înăuntru. Băuturile sunt pe masă. Munch zâmbi nou-veniților în timp ce Mia intră pe poartă.

— Felicitări. Colega lui cu ochi albaștri zâmbi și ea și o îmbrățișă pe Marianne. Unde pot lăsa cadoul meu?

— Nu au vrut cadouri, spuse Munch.

— Da, nu asta spun tot timpul? Ea e înăuntru?

— Sunt în camera de zi.

— Bine, ar fi bine să merg și să-i salut. Ne vedem mai târziu.

Mia o îmbrățișă repede pe Marianne încă o dată înainte să dispară în casă.

— Bunicule!

Piciorușe pe pietriș și Marion, îmbrăcată elegant, îl strânse în brațe.

— Bună, dulceată, ce mai faci? Ți amintești tot ce trebuie să faci?

— O, bunicule, spuse fetița, făcând o față serioasă. Nu mai am cinci ani. Cât de greu crezi că e? Am un coș cu flori. Arăt drăguță și arunc florile pe jos în timp ce ei merg. Alo? Bunicule, mi-ai pus exact aceeași întrebare și ieri.

— Bine, Marion. Voiam doar să verific.

Marianne zâmbi și îi strânse mâna din nou.

— Dar ascultă, bunicule, spuse Marion și se uită la el.

— Da?

— Barbie nu e prea fericită cu noul ei cal.

— Nu e?

Fetița își ridică rochia roz și se scărpină pe picior.

— Nu, sau cum să zic, ba da, dar e foarte singur...

— Calul e singur?

— Da, bunicule. E de unul singur. Bietul cal. Mănâncă fân și sare peste obstacole, dar tot e singur.

Marianne se uită la el și dădu din cap în semn de nu.

— Așadar, ce-mi spui tu e că are nevoie de un prieten?

— Da! Bunicule, are nevoie de un prieten. Putem să căutăm alt cal, te rog? Unul negru de data asta, putem să-l numim Arrow, și poate fugi atât de repede că celălalt cal va fi foarte fericit?

— Mai vedem, Marion.

— Genial, bunicule. Azi?

— Nu, Marion, mama ta se mărită azi.

— Măine?

— În curând. Munch zâmbi în timp ce poarta se deschise din nou.

— Bună, murmură Curry. Părea să se simtă incomod în costumul pe care îl purta. Ea e Luna.

— Bine-ai venit, Luna. Munch dădu din cap și îi strânse mâna întinsă. Băuturile sunt înăuntru. Ceremonia va avea loc în grădina din spate în ei

bine, foarte curând.

— Mulțumesc că ne-ai invitat, spuse Curry politicos și o conduse pe prietena lui spre trepte.

Munch scotea un pachet de țigări din buzunar când îi sună telefonul.

Un mesaj de la Lillian.

„Felicitări pentru nunta fiicei tale, Holger! Și mulțumesc foarte mult pentru întâlnirea de sâmbăta trecută. Ce-ai zice de încă una? Am bilete la concertul de joi. Am putea lua cina întâi?”

Munch îi trimise repede și el un mesaj.

„Bineînțeles, Lillian. De-abia aștept. Chiar de-abia aștept.”

O față ușor îngrijorată apăru pe trepte, una dintre prietenele lui Miriam care era organizatoarea nunții.

— Începem acum. Trupa cântă. Mireasa e pregătită să meargă la altar. Sentâmplă. Veniți?

— Bineînțeles că da.

— Venim. Marianne zâmbi și îi strânse mâna din nou, înainte să urce scările, alergând în fața lui, și să intre în casa albă.

Capitolul 79

Mia Krüger ieși din mașină și cără florile prin frumosul cimitir. Îngenunche și le îndepărtă pe cele ofilite din fața mormântului. Puse noul buchet în vază și mângâie literele de pe piatră.

Sigrid Krüger.

Soră, prietenă și fiică.

Născută pe 11 noiembrie 1979. Decedată pe 18 aprilie 2002.

Mult iubită. Profund regretată.

Sora ei geamănă într-un lan de grâu galben.

Făcându-i semn.

„— Vino, Mia, vino.”

— Nu, Sigrid.

Mia își băgă mâna în buzunarul de la geacă. Ținu brățara de argint în palmă pentru un moment, apoi și-o dădu jos pe cea pe care o purta în jurul încheieturii mâinii.

M pentru Mia.

S pentru Sigrid.

O gropiță în pământul maro și ambele brățări dispărură. Vocea rugătoare a surorii ei, undeva în adâncul ei.

— Nu, Sigrid, spuse Mia. Trebuie să încerc acum. Să fiu eu însămi. Să trăiesc. Pentru că vreau. Înțelegi?

Se ridică la răspunsul nimicului din fața pietrei albe.

— Bine?

Niciun sunet.

Doar vântul.

— Mi-am dat demisia. Plec departe.

Mia zăbovi în fața mormântului.

Sora ei pe un câmp de grâu galben.

O față neclară, întorcându-se spre ea pentru un scurt moment.

Apoi dispăru.

Mia își strânse geaca pe ea și merse pe cărarea cu pietriș. Își ridică privirea spre piatra albă pentru ultima dată, apoi urcă în Jaguarul verde ca jadul.

Și ieși pe drumul îngust.

virtual-project.eu

violin

^[1]. Atac informatic, piraterie în mediul Online (în lb. engl. în orig.) (n.red.).

^[2]. Săptămâna sporturilor extreme, festival anual, care are loc în Voss, Norvegia (în lb. engl. în orig.) (n.red.).

^[3]. În religia musulmană, o fatwā este o opinie pe teme religioase privind legea islamică emisă de ulama (învăţat musulman) şi are scopul de a clarifica diferite probleme (n.red.).